

Liahona

Taler fra generalkonferansen

To nye apostler oppholdt

Nye generalautoriteter
og ledere for
hjelporganisasjonene
på generalplan oppholdt

Syv nye templer
bekjentgjort

Det første presidentskap

*President Russell M. Nelson (midten) ble oppholdt som den 17. president for Kirken under den 188. årlige generalkonferansen.
Hans rådgivere i Det første presidentskap er president Dallin H. Oaks (til venstre) og president Henry B. Eyring.*

Møtet lørdag formiddag

- 6 **Høytidelig forsamling**
President Henry B. Eyring
- 9 **Dyrebare gaver fra Gud**
President M. Russell Ballard
- 12 **Er jeg et Guds barn?**
Eldste Brian K. Taylor
- 15 **Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre**
Eldste Larry J. Echo Hawk
- 17 **En profets hjerte**
Eldste Gary E. Stevenson
- 21 **Sytti ganger sju**
Eldste Lynn G. Robbins
- 24 **Guds profet**
Eldste Neil L. Andersen

Møtet lørdag ettermiddag

- 28 **Oppholdelse av Kirkens funksjonærer**
President Dallin H. Oaks
- 29 **Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2018**
Kevin R. Jergensen
- 30 **Saktmodige og ydmyke av hjertet**
Eldste David A. Bednar
- 34 **En dag til**
Eldste Taylor G. Godoy
- 36 **Unge kvinners bidrag i arbeidet**
Bonnie L. Oscarson
- 39 **Frelsende ordiananser vil bringe oss vidunderlig lys**
Eldste Taniela B. Wakolo
- 42 **Undervisning i hjemmet – et frydefullt og hellig ansvar**
Devin G. Durrant
- 46 **Slektshistorie og tempelarbeid: Besegling og helbredelse**
Eldste Dale G. Renlund

Generalkonferansens prestedømmsmøte

- 50 **Hva enhver bærer av Det aronske prestedømme trenger å forstå**
Douglas D. Holmes
- 54 **Innledende kommentarer**
President Russell M. Nelson
- 55 **Eldstenes quorum**
Eldste D. Todd Christofferson
- 58 **Vi er en mektig skare**
Eldste Ronald A. Rasband
- 61 **Inspirert omsorgstjeneste**
President Henry B. Eyring
- 65 **Prestedømmets krefter**
President Dallin H. Oaks
- 68 **Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud**
President Russell M. Nelson

Møtet søndag formiddag

- 75 **Anta Den hellige ånd som din veileder**
Eldste Larry Y. Wilson
- 78 **Alle som én**
Reyna I. Aburto
- 81 **Ren kjærlighet er det ekte kjennetegnet på en sann Jesu Kristi disippel**
Eldste Massimo De Feo
- 83 **Den som holder ut til enden, han skal bli frelst**
Eldste Claudio D. Zivic
- 86 **Så hans Ånd kan være hos deg**
President Henry B. Eyring
- 89 **Små og enkle ting**
President Dallin H. Oaks
- 93 **Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv**
President Russell M. Nelson

Møtet søndag ettermiddag

- 97 **Jesu Krist oppstanden er**
Eldste Gerrit W. Gong
- 98 **Profeter taler ved Den hellige ånds kraft**
Eldste Ulisses Soares
- 100 **Omsorgstjeneste**
President Russell M. Nelson
- 101 **“Være til hjelp for [dem] og styrke dem”**
Eldste Jeffrey R. Holland
- 104 **Omsorgstjeneste på Frelserens måte**
Jean B. Bingham
- 107 **Se det menneske!**
Eldste Dieter F. Uchtdorf
- 111 **Det handler om mennesker**
Biskop Gérald Causse
- 114 **Forbered deg til å møte Gud**
Eldste Quentin L. Cook
- 118 **La oss stevne frem**
President Russell M. Nelson
- 72 **Generalautoriteter og funksjonærer på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige**
- 119 **Statistisk rapport, 2017**
- 120 **Fortegnelse over historier**
- 121 **Nytt fra Kirken**
- 137 **Kom, følg med meg – for Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen**

Den 188. årlige generalkonferansen

Lørdag formiddag, 31. mars 2018, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Mervyn B. Arnold.
Avslutningsbønn: Eldste W. Mark Bassett.
Musikk: Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: "Hvor det er skjønt, min Herre Gud", *Salmer*, nr. 80; "Ha takk for profeten du sendte", *Salmer*, nr. 17, arr. Wilberg; "We Listen to a Prophet's Voice", *Hymns*, nr. 22, arr. Murphy; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr. 81; "Å, la meg høre om Jesus", *Barnas sangbok*, 36, arr. Murphy; "Han lever, min Forløser kjær," *Salmer*, nr. 67, arr. Wilberg.

Lørdag ettermiddag, 31. mars 2018, fellesmøte

Ledelse: President Dallin H. Oaks
Åpningsbønn: Eldste Mark A. Bragg.
Avslutningsbønn: Eldste Peter F. Meurs
Musikk ved et blandet kor fra Religionsinstituttet i Salt Lake City, Utah; Marshall McDonald og Richard Decker, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "Kom, lytt nå til profetens røst", *Salmer*, nr. 18, arr. Matthews og Goodliffe; "Hvor kan jeg finne fred?" *Salmer*, 92, arr. McDonald and Parker; "Velg det rette", *Salmer*, nr. 131; medley, arr. McDonald: "As Zion's Youth in Latter Days", *Hymns*, nr. 256, og "Jernstangen", *Salmer*, nr. 202; "Kan hende det er på fjellets sti", *Salmer*, nr. 165, arr. Wilberg.

Lørdag kveld, 31. mars 2018, prestedømsmøtet

Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: M. Joseph Brough.
Avslutningsbønn: Eldste K. Brett Nattress.
Musikk ved et prestedømskor fra Brigham Young University – Idaho; Randall Kempton, Paul Busselberg og David Lozano-Torres, dirigenter; Brian Mathias og Andrew Unsworth, organister: "Så sikker en grunnvoll", *Salmer*, nr. 42, arr. Busselberg, utg. av Sharpe Music Press; "Father in Heaven", *Hymns*, nr. 133, arr. Busselberg, utg. av Sharpe Music Press; "Lover den Herre", *Salmer*, nr. 34; "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, nr. 324.

Søndag formiddag, 1. april 2018, fellesmøte

Ledelse: President Russell M. Nelson
Åpningsbønn: Eldste S. Mark Palmer.
Avslutningsbønn: Eldste Joaquin E. Costa
Musikk: Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: "On This Day of Joy and Gladness", *Hymns*, nr. 64; "Jesus Krist oppstanden er", *Salmer*, nr. 117, arr. Wilberg; "Han sendte Sønnen", *Barnas sangbok*, 20, arr. Hoffheins; "Se, Herren konge er." *Salmer*, nr. 43; "Jesus Kristus er oppstanden", *Salmer*, nr. 115, arr. Wilberg, utg. av Oxford University Press.

Søndag ettermiddag, 1. april 2018, fellesmøte

Ledelse: President Dallin H. Oaks
Åpningsbønn: Eldste Weatherford T. Clayton.
Avslutningsbønn: Eldste Valeri V. Cordon
Musikk: Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Brian Mathias, organister: "Sendt er Gud vår Faders nåde", *Salmer*, nr. 196, arr. Murphy; "Kjærlig er Herren, vår hyrde", *Salmer*, nr. 145, arr. Wilberg; "Snart Israels Forløser", *Salmer*, nr. 5; "Elsk du din neste",

Salmer, nr. 190, arr. Wilberg; "La oss stevne frem", *Salmer*, nr. 170, arr. Elliott, utg. av Jackman.

Taler fra konferansen er tilgjengelig

For å få tilgang til konferansetaler på Internett på mange språk, kan du gå inn på conference.lds.org og velge et språk. Talene er også tilgjengelige på mobil-appen Gospel Library. Video og lyd på engelsk fra konferansen er også tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen seks uker etter konferansen. Informasjon om tilgjengelige formater av generalkonferansen for funksjonshemmede medlemmer, er tilgjengelig på disability.lds.org.

Omslagssiden

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson.
Siste omslagsside: Foto: Cody Bell.

Fotografier fra konferansen

Fotografier i Salt Lake City ble tatt av Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Alessandra DeAgostini, Ashlee Larson, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smith, Dave Ward, og Mark Weinberg.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Rådgivere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Francisca Olson

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeannette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Kevin Banks, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Øversettelse: Kirkens øversettelseskontor

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Allingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 87 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E.

North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:

liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Joanna Bjerga

Haraldskrokan 31

4041 Hafersfjord

Tlf.: 41021116

E-post: jojobjerga@gmail.com

Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fjiansk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkelt personer kan kopiere stoff fra *Liahona* til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles.

Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2018 Vol. 82 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included.

Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution

Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Oversikt over talere

Aburto, Reyna I., 78
Andersen, Neil L., 23-24
Ballard, M. Russell, 9
Bednar, David A., 30
Bingham, Jean B., 104
Causé, Gérald, 111
Christofferson, D. Todd, 55
Cook, Quentin L., 114
De Feo, Massimo, 81
Durrant, Devin G., 42
Echo Hawk, Larry J., 15
Eyring, Henry B., 6, 61, 86
Godoy, Taylor G., 34
Gong, Gerrit W., 97
Holland, Jeffrey R., 101
Holmes, Douglas D., 50
Jergensen, Kevin R., 29
Nelson, Russell M., 54, 68, 93,
100, 118
Oaks, Dallin H., 28, 65, 89
Oscarson, Bonnie L., 36
Rasband, Ronald A., 58
Renlund, Dale G., 46
Robbins, Lynn G., 21
Soares, Ulisses, 98
Stevenson, Gary E., 17
Taylor, Brian K., 12
Uchtdorf, Dieter F., 107
Wakolo, Taniela B., 39
Wilson, Larry Y., 75
Zivic, Claudio D., 83

Emneoversikt

Ansvar, 36, 114
Barn, 12, 42
Besøkende lærerinner,
100, 101
Bønn, 42, 75, 78, 83, 86, 93
Den hellige ånd, 75, 86,
93, 98
Det aronske
prestedømme, 50
Det første presidentskap,
17, 93
Det melkesedekse
prestedømme, 55, 58, 65
De tolv apostlers quorum,
17, 93
Disippelskap, 36, 81, 104,
107, 111, 118
Død, 107
Enhet, 58, 78, 114
Familien, 42, 65
Farsrollen, 65
Forberedelse, 114
Forsoning, 12, 15, 34, 37, 50,
81, 93, 97, 107
Frelsesplanen, 34, 81
Følg profeten, 17, 24, 58, 98
Generalkonferanse, 118
Glede, 34
Guddommelig natur, 12, 29
Gud Faderen, 12, 78, 81
Helbredelse, 46
Hjelpeforeningen, 100, 104
Hjemmelærervirksomhet,
100, 101
Hjemmet, 42, 111
Høytidelig forsamling, 6, 17,
24, 93
Jesu Kristus, 9, 12, 15, 21,
24, 30, 34, 39, 75, 78, 81,
83, 86, 89, 93, 97, 98, 104,
107, 111
Joseph Smith, 12, 39, 86,
93, 97
Kall i Kirken, 65, 93
Kirkens organisasjon, 17,
58, 101

Kjærlighet, 54, 78, 81, 86,
100, 101, 104
Lydighet, 24, 83, 86, 89
Læresetning, 17, 42, 50
Misjonærarbeid, 114
Mormons bok, 12
Morsrollen, 12
Motgang, 107
Nadverden, 9, 21, 39, 83
Nestekjærlighet, 61
Nåde, 21
Offer, 34
Omsorgstjeneste, 54, 55, 58,
61, 68, 78, 86, 100, 101,
104, 111
Omvendelse, 21, 24, 50, 75,
83, 89, 107
Oppstandelsen, 89, 97, 107
Ordinanser, 39, 46, 50, 97,
114, 118
Pakter, 39, 83, 97, 111, 118
Prestedømme, 65, 68, 100
Prestedømsquorumer, 54, 55,
58, 61, 104
Profeter, 9, 17, 24, 30, 97, 98
Påske, 93, 97, 107
Rettferdighet, 114
Sabbaten, 9
Saktmodighet, 30
Skriftstudium, 12, 42, 83
Slektshistorie, 36, 46, 114
Stolthet, 30
Tempelarbeid, 36, 46,
114, 118
Templer, 97
Tilgivelse, 15, 21, 81
Tjeneste, 9, 36, 54, 55, 61,
65, 68, 78, 81, 101, 104
Tro, 9, 24, 50, 86, 98, 118
Ungdom, 104
Unge kvinner, 36, 100
Unge menn, 36
Utholdenhet, 83
Vellykket, 21
Verdighet, 65, 75
Ydmykhet, 30, 86
Åpenbaring, 75, 93

Høydepunkter fra den 188. årlige generalkonferansen

Denne generalkonferansen var historisk av mange årsaker, inkludert omstrukturering av Det melkise-dekske prestedømmes quorumer og begynnelsen til en ny tidsepoke med omsorgstjeneste. Men kanskje mest etterlengt var vår mulighet til individuelt å oppholde president Russell M. Nelson som den 17. president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

En høytidelig forsamling

Da vi reiste oss og oppholdt en ny profet og president, ble ikke vår oppløftede hånd tallet av noen menneskelig opptegnelsesfører, den ble nedtegnet i himmelen som en pakt med Gud.

Gjennom konferansen så vi tegn på at dette er Frelserens kirke, ledet av ham gjennom hans tjenere. Vi var vitne til den posisjonen en levende profet tar i forholdet til hver enkelt av oss – ikke stående mellom oss og Frelseren men stående ved vår side og vise vei til Frelseren. Vi opplevde muligheten til å motta “et personlig

vitne om at president Nelsons kall kommer fra Gud” og “å forankre vår sjel til vår Herre Jesus Kristus [ved] at vi lytter til dem han sender”. (se eldste Neil L. Andersen på side 26).

- Du kan lære mer om president Nelson i det 16-siders tillegget som medfølger mai 2018-utgaven av *Ensign* og *Liahona*.

Oppholdelse av nye ledere

I tillegg til å oppholde president Nelson, oppholdt vi mer enn 70 nye ledere.

- Se en liste over dem som ble oppholdt, inkludert de nye områdesyttiene, på side 6-7, 28-29.
- Les korte biografier om de nye lederne fra og med side 121.

Endringer i quorumer og omsorgstjeneste

Selv om det blir ført tilsyn med av profeter, er de endringer som ble bekjentgjort under konferansen “eksempler på den åpenbaring [fra Gud] som har styrt denne Kirken fra

dens begynnelse”, sa eldste Jeffrey R. Holland (se side 101).

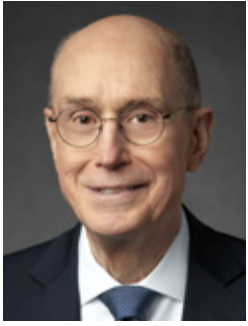
- Les retningslinjene for omstrukturering av quorumer fra president Nelson, eldste D. Todd Christoffer-son og eldste Ronald A. Rasband, fra side 54.
- Les retningslinjene for omsorgstjenesten fra president Nelson, eldste Holland og søster Jean B. Bingham, fra side 100.
- Finn mer informasjon om disse endringene og retningslinjer i nyhetsdelen på side 132-33.

Flere templer

For å understreke “vårt budskap til verden” om at “vi oppfordrer alle Guds barn på begge sider av sløret til å komme til sin Frelser, motta det hellige tempels velsignelser, nyte varig glede og kvalifisere seg til evig liv”, bekjentgjorde president Nelson syv nye templer.

- Finn ut hvor de syv nye templene vil bli oppført, på side 133. ■

Fremlagt av president Henry B. Eyring
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Høytidelig forsamling

Brødre og søstre, president Nelson har bedt meg ta hånd om det som skal fremlegges for den høytidelige forsamling som vi er forsamlet til i dag.

Dette er en begivenhet av stor betydning for medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige over hele verden.

Helt siden 10. oktober 1880, da John Taylor ble oppholdt til å etterfølge Brigham Young som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, har hver av disse begivenhetene blitt betegnet som en formell høytidelig forsamling av Kirkens medlemmer for å tilkjennegi Kirkens stemme.

Vi vil stemme etter quorumer og grupper. Hvor dere enn er, oppfordres dere til kun å reise dere når dere blir bedt om det, og vise ved oppløftet hånd at dere velger å oppholde dem hvis navn vil bli fremlagt. Dere skulle bare stemme når dere blir bedt om å reise dere.

De generalautoriteter som har fått ansvar for Tabernaklet og Assembly Hall på Temple Square, vil følge med på avstemmingen på disse stedene. I stavssentre vil et medlem av stavspresidentskapet følge avstemmingen. Hvis noen stemmer imot, skulle disse kontakte sine respektive stavspresidenter.

Vi vil nå gå videre. Igjen, vær så snill å reise dere kun når dere blir bedt om å gjøre det.

Vi ber først medlemmene av Det første presidentskap om å reise seg.

Det er foreslått at Det første presidentskap oppholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

De i Det første presidentskap som er enige, bes vise det.

Det er foreslått at Det første presidentskap oppholder Dallin Harris Oaks som førsterådgiver og Henry Bennion Eyring som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De medlemmer av Det første presidentskap som er enige, kan vise det.

Det er foreslått at Det første presidentskap oppholder Dallin Harris Oaks som president for De tolv apostlers quorum og Melvin Russell Ballard som fungerende president for De tolv apostlers quorum.

Medlemmer av Det første presidentskap som er enige, kan vise det.

Det er foreslått at Det første presidentskap oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit Walter Gong og Ulisses Soares.

Medlemmer av Det første presidentskap bes vise det.

Det er foreslått at Det første presidentskap oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere.

Medlemmer av Det første presidentskap bes vise det.

Det første presidentskap kan nå sette seg.

Vi innbyr eldste Gong og eldste Soares til å finne sin plass blant De tolv apostlers quorum.

Kun medlemmene av De tolv apostlers quorum, heriblant eldste Gong og eldste Soares, bes reise seg.

Det er foreslått at De tolv apostlers quorum oppholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av

Siste Dagers Hellige, sammen med hans rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum slik de er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for av Det første presidentskap.

Medlemmer av De tolv apostlers quorum som er enige, bes vise det.

Dere kan sette dere.

Vi ber nå generalautoritet-syttiene og medlemmene av Det presiderende biskopsråd om å reise seg.

Det er foreslått at alle generalautoritet-syttier og medlemmer av Det presiderende biskopsråd oppholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, sammen med sine rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers

quorum slik de er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for av Det første presidentskap.

Alle generalautoritet-syttier og medlemmer av Det presiderende biskopsråd som er enige, bes vise det.

Dere kan sette dere.

Vi ber følgende om å reise seg, uansett hvor dere måtte være over hele verden: alle områdesyttier, ordinerte patriarker, høyprester og eldster.

Det er foreslått at Russell Marion Nelson oppholdes som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, sammen med sine rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum slik de er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det. Vennligst sitt ned.

Vil alle medlemmer av Hjelpeforeningen – det vil si alle kvinner som er 18 år og eldre – vennligst reise seg.

Det er foreslått at Russell Marion Nelson oppholdes som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi

Kirke av Siste Dagers Hellige, sammen med sine rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum slik de tidligere er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for.

Alle som er enige, bes vise det med oppløftet hånd.

Hvis noen er imot, kan de vise det. Dere kan sette dere.

Vil alle som kun bærer Det aronske prestedømme – det vil si alle ordinerte prester, lærere og diakoner – vennligst reise seg.

Det er foreslått at Russell Marion Nelson oppholdes som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, sammen med sine rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum slik de tidligere er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for.

Alle som er enige, bes vise det med oppløftet hånd.

Hvis noen er imot, kan de vise det. Dere kan nå sette dere.

Vil de unge kvinnene som er i alderen 12 til 18, vennligst reise seg.

Det er foreslått at Russell Marion Nelson oppholdes som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, sammen med sine rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum slik de tidligere er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for.

Alle som er enige, bes vise det med oppløftet hånd.

Hvis noen er imot, kan de vise det. Dere kan sette dere.

Vi ber nå alle medlemmer, uansett hvor dere befinner dere, også dem som tidligere har reist seg, om å reise seg.

Det er foreslått at Russell Marion Nelson oppholdes som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, sammen med sine rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum slik de er blitt fremlagt og avgitt stemmetegn for.

Alle som er enige, bes vise det med oppløftet hånd.

Hvis noen er imot, kan de vise det. Dere kan nå sitte ned.

Takk, brødre og søstre, for deres kjærighet og støtte. ■

Av president M. Russell Ballard
Fungerende president for De tolv apostlers quorum

Dyrebare gaver fra Gud

Livet kan være fylt med tro, glede, lykke, håp og nestekjærighet når vi utøver selv den minste mengde virkelig tro på Kristus.

Mine brødre og søstre, vi har nettopp deltatt i en høytidelig forsamling, en praksis som kan spores tilbake til Bibelen når fordums Israel var samlet for å føle Herrens nærhet og feire Hans velsignelser.¹ Vi er privilegert ved å leve i en tid da denne fordums praksis har blitt gjengitt gjennom Profeten Joseph Smith.² Jeg oppfordrer dere til å skrive i deres dagbok hva dere følte angående denne svært hellige handling dere har deltatt i.

Vi sa nylig farvel til vår kjære venn og profet, president Thomas S. Monson. Selv om vi savner ham, er vi dypt takknemlige for at Herren har kalt en ny profet, president Russell M. Nelson, til å presidere over sin kirke. På en ordnet måte har vi nå begynt et nytt kapittel i vår kirkes historie. Dette er en dyrebare gave fra Gud.

Idet hver enkelt av oss oppholdt president Nelson ved oppløftet hånd, sto vi som vitner for Gud og anerkjente ham som president Monsons rettmessige etterfølger. Med våre oppløftede hender lovet vi å lytte til hans røst når han mottar rettledning fra Herren.

Herren har sagt:
“[Dere skal] gi akt på alle de ord og befalinger som han [Kirkens president] skal gi dere etter hvert som han mottar dem...

for hans ord skal dere motta som om de kom fra min egen munn, i all tålmodighet og tro.”³

Jeg har kjent vår nye profet-president i mer enn 60 år. Jeg har tjent sammen med ham i De tolv apostlers quorum i 33 år, og jeg er et vitne om at Herrens hånd har forberedt ham til å

bli vår presiderende apostel og profet for å forvalte alle Det hellige prestedømmes nøkler på jorden. Måtte hver enkelt av oss fullt og helt oppholde ham og hans rådgivere og følge deres rettledning. Vi ønsker også varmt velkommen eldste Gong og eldste Soares som medlemmer av De tolv apostlers quorum.

Etter Jesu oppstandelse, en begivenhet vi feirer denne strålende påskehelgen, viste han seg for sine disipler og sa: “Fred være med dere! *Likesom Faderen har utsendt meg, sender også jeg dere.*”⁴ Legg merke til en todelt handling – Gud sender sin Sønn. Sønnen sender sine tjenere – jordiske menn og kvinner – for å utføre sitt arbeid.

Vi skulle ikke være overrasket over å vite at de individer, kalt til å gjøre Herrens arbeid, ikke er fullkomne mennesker. Historier fra Skriftene forteller i detalj hendelser om menn og kvinner som ble kalt av Gud for å utføre et stort arbeid – gode sønner og døtre av vår himmelske Fader – kalt til å tjene i sine oppgaver i Kirken, som strevde for å gjøre sitt beste, men ingen av dem var fullkomne ennå. Det samme gjelder oss i dag.

Gitt den kjensgjerning at vi har menneskelige svakheter og mangler, hvordan går vi frem i å støtte og oppholde hverandre? Det begynner med tro – ekte, oppriktig tro på Herren Jesus Kristus. Tro på Frelseren er det første prinsipp i Kristi lære og evangelium.

For noen år siden besøkte jeg Det hellige land. Idet vi kjørte forbi en sennepsplante, spurte direktøren for BYU Jerusalem Center om jeg noen gang hadde sett et sennepsfrø. Det hadde jeg ikke, så vi stoppet. Han viste meg frøene fra sennepsplanten. De var overraskende små.

Jeg husket da Jesu læresetning: "Sannelig sier jeg dere: Om dere har tro som et sennepsfrø, kan dere si til dette fjellet: Flytt deg herfra og dit! Og det skal flytte seg. Og ingen ting skal være umulig for dere."⁵

Hvis vi har tro så lite som et sennepsfrø, kan Herren hjelpe oss å flytte fjell av mismodighet og tvil i oppgaver som ligger foran oss når vi tjener sammen med Guds barn, innbefattet familiemedlemmer, Kirkens medlemmer og dem som ennå ikke er medlemmer av Kirken.

Brødre og søstre, livet kan være fylt med tro, glede, lykke, håp og neste-kjærighet når vi utøver selv den minste mengde av virkelig tro på Kristus – selv et sennepsfrø av tro.

Eldste George A. Smith husket et råd profeten Joseph Smith ga ham: "Han sa at jeg aldri skulle miste motet, uansett hvilke vanskeligheter jeg opplevde. Om jeg skulle synke ned i den dypeste avgrunn i Nova Scotia med hele Rocky Mountains over meg, måtte jeg ikke miste motet, men stå på, utøve tro og være ved godt mot, så skulle jeg til sist komme seirende ut av det."⁶

Vi skulle huske Paulus' erklæring: "Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk."⁷ Å vite dette er nok en dyrebar gave fra Gud.

I tillegg til de gavene jeg har nevnt, er det mange, mange flere. Jeg taler nå om bare noen få – sabbatsdagens gave, nadverden, tjeneste for andre og den uforlignelige gaven fra Gud; at han sendte vår Frelser.

Sabbatsdagens kraft er å oppleve i kirken og hjemme fryden, gleden og den varme følelsen av Herrens Ånd uten noen slags forstyrrelser.

Altfor mange tillater seg selv å nes-ten leve på nett med sine smart-enheter – skjerner som opplyser deres ansikt dag og natt og ørepropper i ørene som blokkerer for Åndens milde, lave røst. Hvis vi ikke tar oss tid til å koble fra, kan vi gå glipp av muligheter til å høre røsten til Ham som sa: "Hold opp, og kjenn at jeg er Gud!"⁸ Det er ikke noe

galt i å benytte teknologiens fremskritt inspirert av Herren, men vi må bruke den klokt. Husk sabbatsdagens gave.

Gaven det er å motta nadverden på nadverdsmøtet må aldri bli rutine, eller bare noe vi gjør. Det er bare 70 minutter i løpet av en hel uke at vi kan ta en pause og finne mer fred, glede og lykke i vårt liv.

Å ta del i nadverden og fornye våre pakter er et tegn fra oss til Herren om at vi alltid husker Ham. Hans forsoning er en nådegave fra Gud.

Privilegiet å betjene vår himmelske Faders barn er en annen anledning til å følge eksemplet til Hans elskede Sønn ved å yte tjeneste for hverandre.

Noen anledninger til tjeneste er formelle – i vår familie, våre kall i Kirken og vår deltagelse i samfunnstjeneste.

Kirkens medlemmer – både menn og kvinner – skulle ikke nøle, hvis de ønsker, å påta seg offentlige verv på ethvert nivå i styre og stell der de bor. Våre stemmer er avgjørende i dag og viktige i våre skoler, våre byer og våre land. Der det finnes demokrati, er det vår plikt som medlemmer å stemme på hederlige menn og kvinner som er villige til å tjene.

Mange anledninger til å tjene er uformelle – uten kall – og kommer når vi strekker oss ut til andre vi møter på livets reise. Husk at Jesus lærte den lovkyndige at vi skulle elske Gud og vår neste som oss selv, og brukte den gode samaritan som et eksempel.⁹

Tjeneste åpner et vindu hvorved vi kan forstå Kristi liv og tjenestegjerning. Han kom for å tjene, slik det står i Skriftene, "likesom Menneskesønnen ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge i manges sted."¹⁰

Peter kan ha gitt den beste beskrivelsen av Frelserens jordiske virke med fem ord da han viste til Jesus som, "gikk omkring og gjorde vel."¹¹

Herren Jesus Kristus er vår mest dyrebare av alle Guds gaver. Jesus sa: “Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.”¹²

Nephi uttrykte hvor viktig vår Frelser er da han erklærte: “Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder.”¹³ Vi må ha Kristus som senter i vårt liv til alle tider og på alle steder.

Vi skulle huske at det er Hans navn som kommer frem på våre steder for tilbedelse, vi blir døpt i hans navn, og vi blir bekreftet, ordinert, begavet og beseglet i ekteskap i hans navn. Vi tar del i nadverden og lover å påta oss Hans navn – og blir sanne kristne. Til sist, vi blir bedt i nadverdsbønnen om å “alltid minnes ham.”¹⁴

Når vi forbereder oss til påskesøndag i morgen, la oss huske at Kristus er uforlignelig. Han er den rettferdige Dommer, vår trofaste Talsmann, vår velsignede Forløser, den gode Hyrde, den lovede Messias, en sann Venn og mye, mye mer. Han er virkelig en svært dyrebare gave til oss fra vår Fader.

Som disipler har vi mange krav, ansvar og oppgaver. Uansett, noen aktiviteter må alltid være i sentrum for vårt medlemskap i Kirken. “Derfor,” befaler Herren, “vær trofast, forbli i det embede jeg har utpekt deg til, *styrk* de svake, *løft* de hengende hender, og *gi kraft* til de vakkende knær.”¹⁵

Dette er Kirken i handling! Det er ren tilbedelse! Dette er evangeliet i sin sanne form idet vi styrker, løfter og gir kraft til dem som er i åndelig og timelig nød! Å gjøre dette krever at vi besøker dem og hjelper dem¹⁶ slik at deres vitnesbyrd om tro på vår himmelske

Fader og Jesus Kristus og hans forsoning vil bli forankret i deres hjerte.

Måtte Herren hjelpe og velsigne oss til å skatte våre mange dyrebare gaver fra Gud, også vårt medlemskap i hans gjenopprettede kirke. Jeg ber om at vi må bli fylt med kjærlighet til alle vår himmelske Faders barn, og være i stand til å se deres behov og være villige til å besvare deres spørsmål og bekymringer angående evangeliet, på klare og vennlige måter som vil gi økt forståelse og verdsettelse av hverandre.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår Frelser. Det vi vil bli undervist på denne generalkonferansen kommer til oss ved inspirasjon fra apostler og profeter, fra generalautoriteter, og søstre som er Kirkens ledere på generalplan.

Måtte glede og fred fra Herren være med hver og en av oss er min bønn i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Solemn Assemblies,” 3:1390-91.
2. Se Lære og pakter 88:70.
3. Lære og pakter 21:4-5.
4. Johannes 20:21; uthevelse tilføyd.
5. Matteus 17:20.
6. George Q. Cannon, i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 257.
7. Filipperne 4:13.
8. Salmene 46:11.
9. Se Lukas 10:25-37.
10. Matteus 20:28.
11. Apostlenes gjerninger 10:38.
12. Johannes 14:6.
13. 2 Nephi 25:26.
14. Lære og pakter 20:77, 79.
15. Lære og pakter 81:5; uthevelse tilføyd.
16. Se Jakobs brev 1:27.

Av eldste Brian K. Taylor
i De sytti

Er jeg et Guds barn?

Hvordan kan hver enkelt av oss oppleve kraften i å forstå vår guddommelige identitet? Det begynner med å bli kjent med Gud vår Fader.

Jeg gikk nylig i kirken sammen med min kjære mor i vårt gamle møtehus av stein. Tiltrukket av små stemmer som kom fra samme Primærom som jeg hadde gått i for så mange år siden, gikk jeg inn bak i rommet og så omsorgsfulle ledere undervise årets tema: “Jeg er Guds kjære barn.”¹ Jeg smilte da jeg mintes tålmodige og kjærlige lærere som under sangstunden den gangen ofte så på meg – den ustyrlige lille gutten på enden av benken – som for å si: “Er han *virkelig* et Guds barn? Og hvem har sendt ham hit?”²

Jeg oppfordrer hver enkelt av oss til å åpne vårt hjerte for Den hellige ånd,

som “vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn”.³

President Boyd K. Packers ord er klare og meget verdifulle: “Du er et Guds barn. Han er din ånds far. Åndelig sett er du av edel herkomst, himmelens konges avkom. Befest denne sannhet i ditt sinn, og hold fast på den. Uansett hvor mange generasjoner forfedre du har hatt på jorden, uansett hvilken rase eller hvilket folk du representerer, kan din åndelige stamtavle skrives på én enkelt linje. Du er et Guds barn!”⁴

“Når du... ser vår Fader,” forklarte Brigham Young, “vil du se en person du lenge har kjent, og han vil ta imot deg i

sine armer, og du vil være klar til å falle i hans omfavnelse og kysse ham.”⁵

Den store krigen om guddommelig identitet

Moses lærte om sin guddommelige arv da han talte med Herren ansikt til ansikt. Etter denne opplevelsen “kom Satan og fristet ham” med en kløktig, men ondssinnet hensikt om å forvrengte Moses’ identitet, og “sa: Moses, *menne-skesønn*, tilbe meg. Og... Moses så på Satan og sa: Hvem er du? For se, jeg er en *Guds sønn*.”⁶

Denne store krigen om guddommelig identitet raser voldsomt, idet Satans voksende arsenal tar sikte på å ødelegge vår tro på og kunnskap om vårt forhold til Gud. Heldigvis har vi blitt velsignet med en klar forståelse av vår sanne identitet fra begynnelsen av: “Da sa Gud: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse,”⁷ og hans levende profeter erklærer: “[Alle mennesker] er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial.”⁸

Å få en visshet om disse sannhetene⁹ hjelper oss å overvinne prøvelser, vanskeligheter og lidelser av alle slag.¹⁰ Da han ble spurt: “Hvordan kan vi hjelpe dem som strever med [en personlig utfordring]?” svarte en Herrens apostel: “Lær dem deres identitet og deres hensikt.”¹¹

“Den mest innflytelsesrike kunnskapen jeg har”

Disse viktige sannhetene ble livsendrende for min venn Jen,¹² som forårsaket en alvorlig bilulykke som tenåring. Selv om hennes fysiske traumer var alvorlige, følte hun intens smerte fordi den andre sjåføren mistet livet. “Noen mistet sin mor, og det var min skyld,” sier hun. Jen, som bare noen dager

tidligere hadde stått og fremsagt: "Vi er døtre av en himmelsk Fader som elsker oss,"¹³ tenkte nå: "Hvordan kan han elske meg?"

"Den fysiske lidelsen gikk over," sier hun, "men jeg trodde ikke at jeg noen sinne kunne komme over de følelsesmessige og åndelige sårene."

For å overleve skjulte Jen sine følelser dypt og ble fjern og følelsesløs. Etter et år, da hun endelig var i stand til å snakke om ulykken, oppfordret en inspirert rådgiver henne til å skrive ordene "Jeg er Guds kjære barn" og si dem høyt 10 ganger hver dag.

"Å skrive ordene var lett," forteller hun, "men jeg klarte ikke å si dem... Det gjorde det virkelig, og jeg trodde virkelig ikke at Gud ønsket meg som sitt barn. Jeg la meg i fosterstilling og gråt."

Etter flere måneder var Jen endelig i stand til å gjennomføre oppgaven hver dag. "Jeg utøste hele min sjel," sier hun, "og bønnfalt Gud... Så begynte jeg å tro på ordene." Denne troen gjorde det mulig for Frelseren å begynne å helbrede hennes sårede sjel. Mormons bok ga henne trøst og mot på grunn av hans forsoning.¹⁴

"Kristus følte mine smerter, min sorg, min skyld," avslutter Jen. "Jeg følte Guds rene kjærlighet, og hadde aldri opplevd noe så sterkt! Kunnskapen om at jeg er et Guds barn er den mest innflytelsesrike kunnskapen jeg har!"

Bli kjent med Gud vår Fader

Brødre og søstre, hvordan kan hver enkelt av oss oppleve kraften i å forstå vår guddommelige identitet? Det begynner med å bli kjent med Gud vår Fader.¹⁵ President Russell M. Nelson vitnet og sa: "Noe mektig finner sted når et Guds barn ønsker å vite mer om ham og hans elskede Sønn."¹⁶

Å lære om og følge Frelseren hjelper oss å bli kjent med Faderen. Som

"avbildet av [Faderens] vesen"¹⁷ sa Jesus: "Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre."¹⁸ Alle Kristi ord og gjerninger viser Guds sanne natur og vårt forhold til ham.¹⁹ Eldste Jeffrey R. Holland har sagt: "Mens det kom blod ut av hver pore og han hadde et forpint rop på sine lepper, søkte Kristus ham som han alltid hadde søkt – sin Fader. 'Abba,' ropte han, 'pappa!'"²⁰

Slik Jesus oppriktig søkte sin Fader i Getsemane, søkte også den unge Joseph Smith Gud i bønn i Den hellige lund i 1820. Etter å ha lest: "Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud,"²¹ gikk Joseph for å be.

"[Jeg knelte] ned," skrev han senere, "og begynte å oppsende mitt hjertes ønsker til Gud..."

[Jeg så] en lysstøtte rett over mitt hode...

[Jeg så] to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa,

idet han pekte på den annen: [Joseph,] *dette er min elskede Sønn. Hør ham!*²²

Når vi følger Frelserens og profeten Josephs eksempel og oppriktig søker Gud, vil vi på en svært reell måte begynne å forstå, slik Jen gjorde, at vår Fader kjenner oss ved navn og at vi er hans barn.

Dere mødre, spesielt unge mødre, som ofte føler dere overveldet mens dere prøver å oppdra "en generasjon som motstår synd",²³ aldri undervurder deres sentrale rolle i Guds plan. I stressende øyeblikk – kanskje når dere løper etter deres små og en forkullet lukt fra kjøkkenet informerer dere om at deres kjærlig tilberedte middag nå er et brennoffer – skal dere vite at Gud helliggjør deres vanskeligste dager.²⁴ "Frykt ikke, for jeg er med deg!"²⁵ forsikrer han fredfullt. Vi hedrer dere idet dere oppfyller søster Joy D. Jones' håp, som sa: "Våre barn fortjener å forstå sin guddommelige identitet."²⁶

Jeg oppfordrer hver enkelt av oss til å søke Gud og hans elskede Sønn. "Ikke

noe sted,” forklarte president Nelson, “undervises disse sannhetene tydeligere og mer kraftfullt enn i Mormons bok.”²⁷ Åpne dens sider, og oppdag at Gud gjør “alle ting til [vårt] ve og vel og lykke”,²⁸ at han er “barmhjertig og nådig, sen til å bli vred, tålmodig og full av godhet”,²⁹ og at “alle er like for [ham]”.³⁰ Når du føler deg såret, fortapt, redd, opprørt, trist, sulten eller håpløst forlatt i livets store trengsler³¹ – kan du åpne Mormons bok, og du vil oppdage at “Gud aldri vil svikte oss. Det har han aldri, og det vil han aldri. Han kan ikke gjøre det. Det er ikke hans karakter [å gjøre det].”³²

Å bli kjent med vår Fader forandrer alt, særlig vårt hjerte, idet hans milde Ånd bekrefter vår sanne identitet og store verdi i hans øyne.³³ Gud går sammen med oss på paktens sti når vi søker ham i inderlig bønn, gransker Skriftene og anstrenger oss i lydighet.

Guds fortreffelige karakter – mitt vitnesbyrd

Jeg elsker mine fedres Gud,³⁴ “Herren Gud, Den Allmektige”,³⁵ som gråter sammen med oss i våre sorger, tålmodig refser vår urettferdighet og fryder seg når vi prøver å “forsake alle [våre] synder for å kjenne [ham]”.³⁶ Jeg tilber ham, som alltid er de “farløses far”³⁷ og de ensliges ledsager. Heldigvis kan jeg vitne om at jeg har blitt kjent med Gud, min Fader, og bærer vitnesbyrd om hans fullkommenhet, egenskaper og “oppførte karakter”.³⁸

Måtte vi alle virkelig forstå og verdsette vår “edle fødselsrett”³⁹ som et barn av Gud ved å bli kjent med ham, “den eneste sanne Gud, og ham [han] utsendte, Jesus Kristus”.⁴⁰ Det er min inderlige bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Utkast til samlingsstunder 2018: Jeg er Guds barn*, lds.org/manual/primary.

2. Se “Jeg er Guds kjære barn,” *Salmer*, nr. 187.
3. Romerne 8:16.
4. Boyd K. Packer, “Til unge kvinner og menn”, *Lys over Norge*, juli 1989, 51.
5. Brigham Young, “Discourse”, *Deseret News*, 1. okt. 1856, 235.
6. Moses 1:12-13; uthevelse tilføyd.
7. 1 Mosebok 1:26.
8. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145.
9. Joseph Smith sa: “Det er evangeliets første prinsipp med bestemthet å kjenne Guds karakter” (fra King Follett-talen, 7. april 1844; i *History of the Church*, 6:305).
10. Se Alma 36:3, 27.
11. Russell M. Nelson, i Tad R. Callister, “Our Identity and Our Destiny” (andakt ved Brigham Young University, 14. aug. 2012), 1, speeches.byu.edu.
12. Navnet er forandret.
13. “Unge kvinners tema”, *Unge kvinner – personlig fremgang* (2009), 3, PersonalProgress.lds.org.
14. Se 2 Nephi 2; 6-9; Mosiah 2-5; 14-16; Alma 7; 34; 39-42; Helaman 14; 3 Nephi 11; Moroni 7.
15. Profeten Joseph Smith sa: “Hvis noen ikke forstår Guds karakter, forstår de ikke seg selv” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 41).
16. Russell M. Nelson, “Mormons bok: Hvordan ville livet ditt vært uten den?” *Liahona*, nov. 2017, 61.
17. Hebreerne 1:3.
18. Johannes 5:19.
19. Se Jeffrey R. Holland, “Guds storhet”, *Liahona*, nov. 2003, 70-73.
20. Jeffrey R. Holland, “Fedrenes hender”, *Liahona*, juli 1999, 19.
21. Jakobs brev 1:5.
22. Joseph Smith – Historie 1:15-17.
23. Russell M. Nelson, “En oppfordring til mine søstre”, *Liahona*, nov. 2015, 97.
24. Se “Så sikker en grunnvoll”, *Salmer*, nr. 42, 4. vers.
25. Jesaja 41:10.
26. Joy D. Jones, i Marianne Holman Prescott, “2018 Primary Theme ‘I Am a Child of God’ Teaches Children Their Divine Identity”, nyhetsdelen av LDS.org, 5. jan. 2018, news.lds.org.
27. Russell M. Nelson, “Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?” 61.
28. Helaman 12:2; se også 2 Nephi 26:24.
29. *Lectures on Faith* (1985), 42.
30. 2 Nephi 26:33.
31. Jeg elsker den gripende historien om den gamle pionermannen som, etter sin erfaring med å krysset slettene, vitnet og sa: “Vi led mer enn dere kan forestille dere, og mange døde av utmattelse og sult, men har dere noen gang hørt en overlevende fra dette kompaniet komme med den minste kritikk? Ikke én fra det kompaniet falt noensinne fra eller forlot Kirken, fordi hver og en av oss kom gjennom dette med absolutt kunnskap om at Gud lever, for vi ble kjent med ham i vår ytterste lidelse” (i David O. McKay, “Pioneer Women”, *Relief Society Magazine*, jan. 1948, 8).
32. George Q. Cannon, “Remarks”, *Deseret Evening News*, 7. mars 1891, 4.
33. Se Lære og pakter 18:10.
34. Se Apostolens gjerninger 5:30; 22:14; “Fedrenes Gud, allmektig som du er”, *Salmer*, nr. 32.
35. Moses 1:3; se Åpenbaringen 15:3; 21:22-23; 3 Nephi 4:32; Lære og pakter 109:77; 121:4.
36. Alma 22:18.
37. Salmene 68:6; se også Jakobs brev 1:27.
38. *Lectures on Faith* (1985), 42.
39. “Carry On”, *Hymns*, nr. 255.
40. Johannes 17:3.

Av eldste Larry J. Echo Hawk
i De sytti

Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre

Vi kan alle motta usigelig fred og nærhet til vår Frelser, når vi uten å nøle lærer å tilgi dem som har syndet mot oss.

“På den første dag i uken, tidlig i dagningen, kom de til graven. De hadde med seg de velluktende urter som de hadde gjort i stand.

Men de fant steinen rullet fra graven.

Og da de gikk inn, fant de ikke Herren Jesu legeme.

Og det skjedde, mens de stod der i villrede om dette, se, da stod to menn hos dem, kledd i skinnende klær.

Kvinnene ble forferdet og bøyde seg med ansiktet mot jorden. Da sa mennene til dem: Hvorfor søker dere den levende blant de døde?

Han er ikke her, han er oppstått.”¹

I morgen, første påskedag, vil vi på en spesiell måte minnes det Jesus Kristus har gjort for oss: “For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.”² Til slutt vil vi oppstå slik han gjorde, for å leve evig.

På grunn av det mirakel som Jesu Kristi hellige forsoning er, kan vi også motta den gave som tilgivelse for våre synder og misgjerninger er, så sant vi

godtar anledningen til, og ansvaret for, å omvende oss. Og ved å motta nødvendige ordinanser, holde pakter og adlyde budene, kan vi få evig liv og opphøyelse.

I dag vil jeg konsentrere meg om tilgivelse, en nødvendig og dyrebar gave gitt oss av vår Frelser og Forløser, Jesus Kristus.

En desembernatt i 1982 ble min hustru Terry og jeg vekket av at telefonen ringte i vårt hjem i Pocatello, Idaho. Da jeg tok telefonen, hørte jeg bare hulking. Til slutt klarte min søster å kjempe frem ordene: “Tommy er død.”

En 20 år gammel beruset sjåfør som kjørte i mer enn 135 km i timen, kjørte hensynsløst på rødt lys i en forstad til Denver i Colorado. Han braste med voldsom kraft inn i bilen som min yngste bror Tommy kjørte, og drepte ham og hans hustru Joan umiddelbart. De var på vei hjem til en liten datter etter et juleselskap.

Min hustru og jeg fløy umiddelbart til Denver og fant veien til likhuset. Vi møtte mine foreldre og søsken og sørget over tapet av vår kjære Tommy og Joan. Vi hadde mistet dem på grunn av en meningsløs kriminell handling. Vi var sønderknust, og jeg begynte å føle sinne overfor den unge forbryteren.

Tommy hadde arbeidet som advokat i Justisdepartementet, og lå an til å bli en sterk talsmann for beskyttelse av landområder og naturressurser tilhørende den amerikanske urbefolkningen i årene fremover.

Etter hvert kom tiden for domsavsigelse for den unge mannen, som var funnet skyldig i uaktsomt bildrap. Midt i sorgen var mine foreldre og min eldste søster Katy tilstede under høringen. Fyllekjørerens foreldre var også der, og etter høringen satt de på en benk og gråt. Mine foreldre og min søster satt i nærheten mens de forsøkte å få kontroll over sine egne følelser. Etter en stund reiste mine foreldre og min søster seg og gikk bort til sjåførens foreldre for å gi dem trøst og tilgivelse. Mennene håndhilste, og kvinnene holdt hverandre i hånden. Det var dyp sorg og tårer for alle, og anerkjennelse av at begge familiene hadde lidd enormt. Mor, far og Katy ledet an med stillferdig

styrke og mot, og viste familien vår hvordan tilgivelse ser ut.

Denne tilgivelsens utstrakte hånd i disse stundene bløtgjorde mitt eget hjerte og åpnet en vei til helbredelse. Med tiden har jeg lært hvordan jeg kan ha et tilgivende hjerte. Bare ved Fredsfyrstens hjelp ble min smertefulle byrde lettet. Jeg vil alltid savne Tommy og Joan, men tilgivelse gjør det nå mulig for meg å huske dem med ubegrenset glede. Jeg vet også at vi kommer til å være sammen som familie igjen.

Jeg mener ikke at vi skal godta ulovlige handlinger. Vi vet utmerket godt at enhver må holdes ansvarlig for sine kriminelle handlinger og sivilrettslige forseelser. Vi vet imidlertid også at vi, som sønner og døtre av Gud, følger Jesu Kristi læresetninger. Vi skal tilgi selv om det virker som om andre ikke nødvendigvis fortjener vår tilgivelse.

Frelseren sa:

“For dersom dere tilgir menneskene deres overtredelser, da skal også deres himmelske Far tilgi dere.

Men om dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke deres Far tilgi det dere har forbrutt.”³

Vi kan alle motta usigelig fred og nærhet til vår Frelser, når vi uten å nøle lærer å tilgi dem som har syndet mot oss. Denne nærheten bringer Frelserens kraft inn i vårt liv på en umiskjennelig og uforglemmelig måte.

Apostelen Paulus ga følgende råd:

“Dere er Guds utvalgte... Ikke dere da inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet og tålmodighet,

så dere tåler hverandre og tilgi hverandre... *Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre.*”⁴

Herren selv erklærte:

“Derfor sier jeg dere at dere skulle tilgi hverandre, for den som ikke tilgir sin bror hans overtredelser, står fordømt for Herren, for på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker.”⁵

Vår Frelser og Forløser Jesu Kristi læresetninger er tydelige: Synderen må være villig til å tilgi andre hvis han eller hun håper å få tilgivelse selv.⁶

Brødre og søstre, er det noen i vårt liv som har såret oss? Bærer vi på det som synes som fullt berettigede følelser

av uvilje og sinne? Lar vi stolthet hindre oss i å tilgi og slippe taket? Jeg oppfordrer oss alle til å tilgi fullstendig og la helbredelsen komme innenfra. Og selv om tilgivelse ikke kommer i dag, skal dere vite at når vi ønsker den og arbeider for den, vil den komme – akkurat slik den til slutt gjorde for meg etter min brors død.

Husk også at en vesentlig del av tilgivelsen er å tilgi oss selv.

“Den som har omvendt seg fra sine synder,” sa Herren, “er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.”⁷

Jeg ber i dag om at vi alle må minnes og følge Jesu Kristi eksempel. På korset på Golgata, i sine kvaler, uttalte han disse ordene: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.”⁸

Ved å ha en tilgivende ånd og handle ifølge den, slik mine foreldre og min eldste søster gjorde, kan vi oppnå Frelserens løfte: “Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke.”⁹

Jeg vitner om at denne freden vil komme til oss når vi gir akt på Jesu Kristi læresetninger og følger hans eksempel ved å tilgi andre. Når vi tilgir, lover jeg at Frelseren vil styrke oss, og hans kraft og glede vil strømme inn i vårt liv.

Graven er tom. Kristus lever. Jeg kjenner ham. Jeg elsker ham. Jeg er takknemlig for hans nåde, som er den styrkende kraft som er tilstrekkelig til å helbrede alt. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 24:1-6.
2. Johannes 3:16.
3. Matteus 6:14-15.
4. Kolosserne 3:12-13; uthevelse tilføyd.
5. Lære og pakter 64:9-10.
6. Se James E. Talmage, *The Articles of Faith*, 12. utg. (1924), 110.
7. Lære og pakter 58:42.
8. Lukas 23:34.
9. Johannes 14:27.

Av eldste Gary E. Stevenson
i De tolv apostlers quorum

En profets hjerte

Vi kan glede oss over at Herrens profet er på plass, og at Herrens verk utføres på den måten han guddommelig har fastsatt.

Jeg har bedt inderlig om at Den hellige ånd må være med hver enkelt av oss i dag ved denne himmelske begivenheten. Det vi sammen har vært vitne til, har gjort sterkt inntrykk idet denne evangelieutdelings 17. profet har blitt oppholdt i en høytidelig forsamling.

Da jeg søkte veiledning for å finne emnet Herren ville at jeg skulle tale om i dag, kom jeg til å tenke på en samtale jeg for kort tid siden hadde med det nylig kalte Første

presidentskap. I denne samtalen sa en av rådgiverne noe sånt som: “Jeg håper inderlig at Kirkens medlemmer fullt ut kan forstå omfanget av det som har funnet sted, nå som vår nye profet president Russell M. Nelson har blitt kalt, og hvor betydningsfull og hellig den høytidelige forsamlingen som vil finne sted på generalkonferansen er.” Han sa videre: “Det har gått 10 år, og mange, spesielt Kirkens ungdom, kan ikke huske eller har ikke opplevd dette før.”

Dette fikk meg til å reflektere over erfaringer jeg har hatt. Den første profeten jeg husker, er president David O. McKay. Jeg var 14 år gammel da han døde. Jeg husker en følelse av savn som fulgte hans bortgang, tårene i min mors øyne og sorgen som hele familien følte. Jeg husker at ordene “velsign president David O. McKay” kom så naturlig i mine bønner at hvis jeg ikke var oppmerksom, selv etter hans bortgang, hendte det at jeg brukte de samme ordene. Jeg lurte på om mitt hjerte og sinn ville oppleve den samme følelsen og overbevisningen for profetene som etterfulgte ham. Men omtrent som foreldre som elsker alle sine barn, fant jeg kjærlighet til, et bånd til og et vitnesbyrd om president Joseph Fielding Smith, som etterfulgte president McKay, og hver av profetene deretter: Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og i dag president Russell M. Nelson. Jeg oppholdt hver profet fullstendig med oppløftet hånd – og oppløftet hjerte.

Når hver av våre kjære profeter har gått bort, er det helt naturlig å føle sorg og savn. Men vår sorg mildnes av den glede og det håp som kommer når vi opplever en av gjenopprettelsens store velsignelser – at en levende profet på jorden blir kalt og oppholdt.

Derfor vil jeg tale om denne guddommelige prosessen som jeg har observert de siste 90 dagene. Jeg vil beskrive den i fire deler. For det første: Vår profets bortgang og oppløsningen av Det første presidentskap. For det annet: Perioden før omorganiseringen av Det første presidentskap. For det tredje: Den nye profeten blir kalt, og for det fjerde: Den nye profeten og Det første presidentskap oppholdes under en høytidelig forsamling.

En profets bortgang

2. januar 2018 gikk vår kjære profet Thomas S. Monson over til den andre siden av sløret. Han vil alltid ha en plass i vårt hjerte. President Henry B. Eyring uttrykte følelser etter president Monsons død som konsist beskriver våre følelser: "Kjennetegnet på hans liv vil, i likhet med Frelserens, være hans personlige engasjement for å hjelpe de fattige, de syke – alle og enhver – over hele verden."¹

President Spencer W. Kimball forklarte:

"Idet én stjerne går ned bak horisonten, kommer en annen til syne, og døden gir opphav til nytt liv.

Herrens verk er uendelig. Selv om en innflytelsesrik leder dør, er ikke Kirken uten lederskap et eneste øyeblikk, takket være den slags forutseenhet som ga Hans rike kontinuitet og evig varighet. Slik det allerede har skjedd... før i denne evangelieutdeling, lukker et folk ærbødig en grav, tørker sine tårer og vender blikket fremover."²

Apostolisk interregnum

Tidsrommet mellom en profets død og omorganiseringen av Det første presidentskap kalles et "apostolisk interregnum". I denne perioden har De tolv quorum, under ledelse

av quorumpresidenten, i fellesskap nøklene til å forvalte Kirkens ledelse. President Joseph F. Smith sa: "Det er alltid et overhode for Kirken, og hvis Kirkens presidentskap tas bort ved død eller andre årsaker, da er De tolv apostler Kirkens neste overhode, inntil et presidentskap atter organiseres."³

Det siste interregnumet begynte da president Monson døde 2. januar, og endte 12 dager senere, søndag 14. januar. På den sabbatsmorgenen møttes De tolv quorum i det øvre rom i Salt Lake tempel i en ånd av faste og bønn under ledelse av president Russell M. Nelson, seniorapostelen og presidenten for De tolv quorum.

En ny profet kalles

Under dette hellige og minneverdige møtet satt brødrene, i samsvar med en veletablert presedens av fellesskap og enstemmighet, etter ansiennitet i en halvsirkel av 13 stoler og rakte opp hånden, først for å støtte organiseringen av Det første presidentskap og deretter for å oppholde president Russell Marion Nelson som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Denne oppholdelsen ble etterfulgt av at De tolv quorum stilte seg i ring og la hendene på hodet til president Nelson for å ordinere og beskikke ham,

og den apostelen med nest høyest ansiennitet uttalte ordene.

President Nelson utnevnte så sine rådgivere, president Dallin Harris Oaks og president Henry Bennion Eyring, med president Oaks som president for De tolv apostlers quorum og president Melvin Russell Ballard som fungerende president for De tolv apostlers quorum. Etter lignende oppholdelser ble hver av disse brødrene beskikket til sitt respektive kall av president Nelson. Dette var en ytterst hellig opplevelse, med en sterk tilkjennegivelse av Ånden. Jeg gir dere mitt absolutte vitnesbyrd om at Herrens vilje, som vi ba inderlig om, kom sterkt til uttrykk i aktiviteter og begivenheter den dagen.

Da president Nelson var ordinert og Det første presidentskap var omorganisert, var det apostoliske interregnumet over, og det nylig sammensatte Første presidentskap begynte, bemerkelsesverdig nok, å fungere uten et sekunds avbrudd i ledelsen av Herrens rike på jorden.

Høytidelig forsamling

I dag har denne guddommelige prosessen kulminert i overensstemmelse med Skriftenes befaling i Lære og pakter: "For alle ting må gjøres med orden og med felles samtykke i kirken,

ved troens bønn,”⁴ og “tre presiderende høyprester... oppholdt ved kirkens tillit, tro og bønner, [danner] et quorum som utgjør Kirkens presidentskap”.⁵

Eldste David B. Haight beskrev en tidligere tilsvarende hendelse som den vi deltok i i dag:

“Vi [er] vitner til og deltagere i en meget hellig begivenhet – en høytidelig forsamling – for å handle ifølge det som hører himmelen til. Som i fordums tider har det blitt fastet mye og mange bønner er blitt oppsendt av de hellige over hele verden om at de måtte få en utgytelse av Herrens ånd, som er så rikelig tilstede i dag.

En høytidelig forsamling er, som navnet antyder, en hellig, alvorlig og ærbødig anledning da de hellige samles under ledelse av Det første presidentskap.”⁶

Brødre og søstre, vi kan fryde oss – til og med rope “hosianna!” – over at Herrens talerør, en Guds profet, er på plass, og at Herren har behag i at hans arbeid utføres på den måten Han på guddommelig vis har foreskrevet.

President Russell M. Nelson

Denne guddommelig forordnede prosessen fører til en ny guddommelig kalt profet. Akkurat slik president Monson var et av de beste mennesker som har vandret på denne jord, er president Nelson det samme. Han har blitt grundig forberedt og spesifikt veiledet av Herren for å lede oss i vår tid. Det er en stor velsignelse for oss at vi nå har vår kjære president Russell M. Nelson som vår kjærlige og hengivne profet – Kirkens 17. president i denne siste evangelieutdeling.

President Nelson er virkelig en bemerkelsesverdig mann. Jeg hadde det privilegium å virke i De tolv quorum med ham som min quorumpresident i litt mer enn to år. Jeg har

reist sammen med ham og beundrer hans energi, ettersom man må bevege seg raskt for å holde tritt med hans tempo! Han har i alt besøkt 133 land i sin levetid.

Han strekker seg ut til alle, både unge og gamle. Han synes å kjenne alle, og er spesielt begavet med å huske navn. Alle som kjenner ham, føler at de er yndlingen hans. Og slik er det med hver enkelt av oss – på grunn av hans oppriktige kjærlighet til alle.

Jeg har først og fremst vært sammen med president Nelson i kirkelige roller, men jeg har også blitt kjent med det yrkeslivet president Nelson hadde før han ble kalt som generalautoritet. Som mange av dere vet, var president Nelson en verdenskjent hjertekirurg, og tidlig i sin medisinske karriere var han en av dem som utviklet hjerte-lungemaskinen. Han var med i forsknings-teamet som støttet den første åpne

hjerteroperasjonen på et menneske ved hjelp av en hjerte-lunge-bypass i 1951. President Nelson utførte en hjerteroperasjon på president Spencer W. Kimball ikke lenge før president Kimball ble profet.

Interessant nok avsluttet president Nelsons kall til De tolv for 34 år siden en *medisinsk yrkeskarriere* hvor han styrket og reparerte hjerter, men det innledet en *tjenestegjerning som apostel*, viet til å styrke og reparere hjertene til utallige titusener som har blitt oppbygget og helbredet over hele verden. Hver av dem har blitt løftet og helbredet ved hans ord og handlinger av visdom, tjeneste og kjærlighet.

Et Kristus-lignende hjerte

Når jeg ser for meg et Kristus-lignende hjerte i daglig praksis, ser jeg president Nelson. Jeg har ikke møtt noen som er et bedre eksempel på

denne egenskapen enn ham. Det har vært en bemerkelsesverdig veiledning for meg å få iaktta tilkjennegevlsene av president Nelsons Kristus-lignende hjerte på nært hold.

I løpet av noen uker etter at jeg ble kalt til De tolv i oktober 2015, fikk jeg anledning til å få et nærmere innblikk i president Nelsons tidligere yrkesaktive liv. Jeg ble invitert til et arrangement hvor han ble hedret som en pioner innen hjertekirurgi. Da jeg kom inn i lokalet, ble jeg forbløffet over det store antall fagfolk som var der for å hedre og anerkjenne arbeidet som president Nelson hadde gjort som lege og kirurg mange år tidligere.

Den kvelden reiste en rekke fagfolk seg og uttrykte sin respekt og beundring for president Nelsons enestående bidrag til sin medisinske spesialitet. Så imponerende som hver av foredragsholderne enn var med hensyn til å beskrive president Nelsons forskjellige bragder, ble jeg enda mer trollbundet av en samtale jeg innledet med en mann som satt ved siden av meg. Han visste ikke hvem jeg var, men han kjente president Nelson som dr. Nelson, leder for turnusprogrammet ved studiet i thoraxkirurgi i 1955.

Denne mannen var president Nelsons tidligere student. Han delte mange minner. Det mest interessante var hans beskrivelse av president Nelsons undervisningsstil, som han sa var viden kjent. Han forklarte at mye av undervisningen av turnuskandidater i hjertekirurgi foregikk i operasjonssalen. Der iakttok og utførte turnuskandidatene operasjoner under tilsyn av lærere, som et laboratorieklasserom. Han fortalte at operasjonssal-miljøet under visse kirurger var kaotisk, konkurransepreget, anstrengt og til og med egodrevet. Denne mannen beskrev det som et vanskelig miljø, noen ganger

også nedverdiggende. Turnuskirurger følte ofte at karriéren sto på spill.

Han forklarte så det unike miljøet som rådet i president Nelsons operasjonssal. Det var fredelig, rolig og verdig. Turnuskandidatene ble behandlet med dyp respekt. Etter å ha demonstrert en fremgangsmåte forventet imidlertid dr. Nelson at hver kandidat presterte på høyeste nivå. Denne mannen forklarte så at de beste pasientutfallene og de beste kirurgene kom fra dr. Nelsons operasjonssal.

Dette er slett ingen overraskelse for meg. Det er dette jeg har opplevd på nært hold og virkelig blitt velsignet ved i De tolv's quorum. Jeg føler på en måte at jeg har vært en av "turnuskandidatene" hans.

President Nelson har en helt spesiell måte å undervise andre på, og irectsetter på en positiv, respektfull og oppbyggende måte. Han er et levende eksempel på et Kristus-lignende hjerte for oss alle. Av ham lærer vi at i enhver omstendighet vi måtte befinne oss i, kan vår adferd og vårt hjerte være i harmoni med prinsippene i Jesu Kristi evangelium.

Vi har nå den store velsignelsen å oppholde vår profet, president Russell M. Nelson. Gjennom hele sitt liv har han foredret sine mange oppgaver som student, far, professor, ektemann, lege, prestedømsleder, bestefar og apostel. Han utførte disse oppgavene da – og fortsetter å gjøre det – med en profets hjerte.

Brødre og søstre, det vi har vært vitne til og deltatt i i dag, en høytidelig forsamling, fører til mitt vitnesbyrd om at president Russell M. Nelson er Herrens levende talerør for alle mennesker. Jeg legger også til mitt vitnesbyrd om Gud Faderen, om Jesus Kristus og om hans rolle som vår Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Henry B. Eyring, i Marianne Holman Prescott, "Apostles Share Thoughts about President Thomas S. Monson on Social Media", nyhetsdelen av LDS.org, 12. jan. 2018, news.lds.org.
2. Spencer W. Kimball, i Conference Report, apr. 1970, 118.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 225.
4. Lære og pakter 28:13.
5. Lære og pakter 107:22.
6. David B. Haight, "Høytidelige forsamlinger", *Lys over Norge, jan. 1995*, 13.

Av eldste Lynn G. Robbins
i De syttis presidentskap

Sytti ganger sju

I et liv fullt av snublestener og ufullkommenhet er vi takknemlige for nye sjanser.

Feiltrinn er en del av livet. Det er i bunn og grunn umulig å bli dyktig til å spille piano uten å gjøre tusenvis av feil – kanskje til og med en million. For å lære et fremmedspråk må man gjennom forlegenheten ved å gjøre tusenvis av feil – kanskje til og med en million. Selv verdens beste idrettsutøvere slutter aldri å gjøre feil.

“Å lykkes,” har det blitt sagt, “er ikke å slutte å mislykkes, men å gå fra nederlag til nederlag uten å miste motet.”¹

Da Thomas Edison fant opp lyspæren, skal han angivelig ha sagt: “Jeg mislyktes ikke 1000 ganger. Lyspæren var en oppfinnelse med 1000 trinn.”² Charles F. Kettering kalte nederlag for “veivisere på fremgangens vei.”³ Forhåpentligvis blir hver feil vi gjør til en leksjon i visdom, slik at snublestener blir til byggestener.

Nephis urokkelige tro hjalp ham å gå fra nederlag til nederlag inntil han endelig mottok messingplatene. Moses trengte 10 forsøk før han til slutt lyktes med å flykte fra Egypt med israelittene.

Vi kan undres – hvis både Nephi og Moses gikk Herrens ærend, hvorfor grep ikke Herren inn og hjalp dem å lykkes på første forsøk? Hvorfor lot han dem – og hvorfor lar han oss – fomle og mislykkes i våre forsøk på å lykkes? Blant mange viktige svar på dette spørsmålet gir jeg noen her:

- For det første vet Herren at “disse ting skal gi [oss] erfaring og være til [vårt] gode”.⁴
- For det annet lar det oss “smake det bitre så [vi] kan vite å verdsette det gode”.⁵
- For det tredje viser det at “Herren råder for krigen”⁶, og at det bare er ved hans nåde at vi kan utføre hans arbeid og bli som ham.⁷
- For det fjerde hjelper det oss å utvikle og forbedre de mange

Kristus-lignende egenskapene som ikke kan foredles unntatt ved motsetning⁸ og “i lidelsens ovn”.⁹

I et liv fullt av snublestener og ufullkommenhet er vi derfor takknemlige for nye sjanser.

Som førsteårsstudent på BYU i 1970 begynte jeg på et grunnkurs i fysikk som ble undervist av Jae Ballif, en fremragende professor. Etter å ha fullført hver del av kurset, ga han en prøve. Hvis en elev fikk C og ønsket en bedre karakter, lot professor Ballif studenten ta en modifisert prøve som dekket det samme materialet. Hvis eleven fikk B på andre forsøk, og fortsatt ikke var fornøyd, kunne han eller hun ta prøven en tredje gang og en fjerde gang og så videre. Ved å gi meg mange nye sjanser, hjalp han meg å utmerke meg og til slutt oppnå en A i faget.

Han var en usedvanlig klok professor som inspirerte studentene til å fortsette å prøve – til å se på nederlag som en veileder, ikke som en tragedie, og til

ikke å være redde for å mislykkes, men til å lære av det.

Jeg ringte nylig denne gode mannen 47 år etter at jeg tok fysikk-kurset hans. Jeg spurte ham hvorfor han var villig til å gi studentene et ubegrenset antall forsøk for å forbedre karakteren sin. Han svarte: "Jeg ønsket å være på samme side som studentene."

Selv om vi er takknemlige for nye sjanser etter feiltrinn, eller sinnets feiltrinn, står vi helt forundret over Frelserens nåde med hensyn til å gi oss nye sjanser til å overvinne synd, eller hjertets feiltrinn.

Ingen er mer på vår side enn Frelseren. Han lar oss ta prøvene hans om og om igjen. For å bli som ham trenger vi utallige *nye sjanser* i vår daglige kamp med det naturlige menneske, for eksempel for å styre våre lyster, lære tålmodighet og tilgivelse, overvinne dovenskap og unngå unnlåtelsessynder, bare for å nevne noen. Hvis det å feile er menneskets natur, hvor mange feiltrinn trenger vi før vår natur ikke lenger er menneskelig, men guddommelig? Noen tusen? Mer sannsynlig en million.

Siden han visste at den snevre og smale sti ville være bestrødd med

prøvelser og at feiltrinn ville være en daglig hendelse for oss, betalte Frelseren en uendelig pris for å gi oss så mange sjanser som vi ville trenge for å klare å bestå vår jordiske prøvestand. Den motstand han tillater, kan ofte virke uoverkommelig og nesten umulig å bære, men han lar oss ikke være uten håp.

For å holde vårt håp sterkt i møte med livets prøvelser er Frelserens nåde alltid rede og alltid tilstede. Hans nåde er et "guddommelig middel for hjelp eller styrke... en styrkende kraft som gjør det mulig for menn og kvinner å gjøre krav på evig liv og opphøyelse *etter* at de selv har gjort sitt aller beste".¹⁰ Hans nåde og hans kjærlige øyne er over oss gjennom hele reisen mens han inspirerer, letter byrder, styrker, utfrir, beskytter, helbreder og ellers "hjelp[er] sitt folk", selv om de snubler langs den snevre og smale sti.¹¹

Omvendelse er Guds alltid tilgjengelige gave som gjør det mulig for oss å gå fra nederlag til nederlag uten å miste motet. Omvendelse er ikke reserveplanen hans i tilfelle vi mislykkes. Omvendelse *er* planen hans, fordi han vet at vi vil mislykkes. Dette er omvendelsens evangelium, og som president Russell M. Nelson har sagt, vil det være "læreplanen livet ut".¹²

I denne omvendelsens læreplan for livet er nadverden Herrens utpekte måte å sørge for kontinuerlig tilgang til hans tilgivelse. Hvis vi deltar med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, tilbyr han oss ukentlig tilgivelse mens vi går frem fra nederlag til nederlag langs paktens sti. For "til tross for deres synder er mitt indre fylt av medlidenhet med dem".¹³

Men hvor mange ganger vil han tilgi oss? Hvor lang er hans langmodighet? Ved én anledning spurte Peter Frelseren: "Herre, hvor mange ganger

Bare med intervallfotografering eller vekstdiagrammer kan vi se vår fysiske vekst. Likeledes er vår åndelige vekst som regel umerkelig unntatt når vi ser bakover i tid. Det ville være klokt å regelmessig ta et selvbeskuende blikk gjennom denne linsen for å se vår fremgang og inspirere oss til å “streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp”.²²

Jeg er evig takknemlig for kjærlig omtanke, tålmodighet og langmodighet fra himmelske Foreldre og Frelseren, som gir oss utallige nye sjanser på vår reise tilbake til deres nærhet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham – inntil sju ganger?”¹⁴

Peter mente trolig at *sju* var et tilstrekkelig høyt tall til å understreke dårskapen i å tilgi for mange ganger, og at velvilje burde ha sine grenser. Frelserens svar var i bunn og grunn at Peter ikke engang skulle telle – at han ikke skulle sette noen grense for tilgivelse.

“Jesus sa til ham: Ikke sju ganger, sier jeg deg, men sytti ganger sju!”¹⁵

Frelseren satte naturligvis ikke en øvre grense på 490. Det ville være omtrent som å si at deltagelse i nadverden har en grense på 490, og den 491. gangen vil en himmelsk revisor gripe inn og si: “Jeg beklager, men omvendelseskortet ditt er utløpt – fra nå av må du klare deg selv.”

Herren brukte regnestykket sytti ganger sju som en metafor for sin altomfattende forsoning, sin grenseløse kjærlighet og sin uendelige nåde. “Ja, og *så ofte* som mitt folk omvender seg, vil jeg tilgi dem deres overtredelser mot meg.”¹⁶

Det betyr ikke at nadverden blir en bevilling til å synde. Det er en av grunnene til at disse ordene ble tatt med i Moronis bok: “Men hver gang

de omvendte seg og ba om tilgivelse *med ærlig hensikt*, ble de tilgitt.”¹⁷

Ærlig hensikt innebærer *betydelig innsats* og ekte forandring. “Forandring” er det viktigste ordet Veiledning til Skriftene bruker for å definere *omvendelse*: “Å forandre sin tro, sitt hjerte og liv så man godtar og retter seg etter Guds vilje.”¹⁸ Den slags forandring fører til åndelig *vekst*. Vår fremgang kommer derfor ikke av å *gå* fra nederlag til nederlag, men av å *vokse* fra nederlag til nederlag uten å miste motet.

Med hensyn til *forandring*, overvei denne enkle tanken: “Ting som ikke forandrer seg, forblir som før.” Denne opplagte sannheten er ikke ment å fornærme deres intelligens, men er president Boyd K. Packers dype visdom, som så tilføyde: “Og når vi er ferdige med å forandre oss, *er vi ferdige*.”¹⁹

Fordi vi ikke ønsker å være *ferdige* før vi blir slik vår Frelser er,²⁰ må vi fortsette å reise oss hver gang vi faller, med et ønske om å fortsette å vokse og utvikle oss til tross for våre svakheter. I vår svakhet forsikrer han oss: “Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.”²¹

NOTER

1. Dette sitatet har blitt tillagt forskjellige forfattere, herunder Abraham Lincoln og Winston Churchill.
2. Thomas Edison, i Zorian Rotenberg, “To Succeed, You Must Fail, and Fail More”, 13. nov. 2013, insightsquared.com.
3. Charles F. Kettering, i Thomas Alvin Boyd, *Charles F. Kettering: A Biography* (1957), 40. Dette sitatet har ofte også blitt tillagt C. S. Lewis.
4. Lære og pakter 122:7. Til og med Frelseren “lærte... lydighet av det han led” (Hebreerne 5:8). Selv om disse skriftstedene viser til trengsel og lidelse på grunn av våre omgivelser eller ugunstige forhold, er feilene vi gjør også til nytte for oss hvis vi lærer av dem.
5. Moses 6:55.
6. 1 Samuelsbok 17:47; se også 1 Nephi 3:29.
7. Se Jakobs bok 4:7.
8. Se 2 Nephi 2:11.
9. Jesaja 48:10; 1 Nephi 20:10.
10. Bible Dictionary, “Grace”; uthevelse tilføyd.
11. Alma 7:12.
12. Russell M. Nelson, i Dallin H. Oaks og Neil L. Andersen, “Repentance” (tale holdt på seminaret for nye misjonspresidentene, 26. juni 2015), 11.
13. Lære og pakter 101:9.
14. Matteus 18:21.
15. Matteus 18:22.
16. Mosiah 26:30; uthevelse tilføyd.
17. Moroni 6:8; uthevelse tilføyd.
18. Veiledning til Skriftene, “Omvende, omvendelse”, scriptures.lds.org.
19. Boyd K. Packer, konferanse i Kingsland Georgia stav, aug. 1997.
20. Se 3 Nephi 27:27.
21. 2 Korinterbrev 12:9; se også Ether 12:27.
22. 2 Nephi 31:20.

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

Guds profet

En profet står ikke mellom dere og Frelseren. Han står snarere ved siden av dere og viser vei til Frelseren.

Jeg vil også ønske eldste Gerrit Gong og eldste Ulisses Soares velkommen til det enestående brorskapet i De tolv apostlers quorum.

Da vi oppholdt president Russell M. Nelson som Herrens profet og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges president, deltok vi i en guddommelig forordnet høytidelig forsamling – høytidelig fordi hendelsene denne siste timen har vært forutsett i himmelen siden før verden ble til. Herren Jesus Kristus, som leder sitt verk, har i dag, gjennom president Eyring, presentert sin profet, sin salvede leder, for oss, sitt paktsfolk, slik at vi offentlig kunne tilkjenne vår villighet til å oppholde ham og følge hans råd.

De millioner av medlemmer som ikke er her sammen med oss i Konferansesenteret, dere skal vite at Herrens ånd i denne bygningen under oppholdelsen av president Nelson var nøyaktig slik man kunne forvente – full av åndelig kraft. Men vår himmel-ledede forsamling er ikke bare i dette Konferansesenteret, men over hele verden – i møtehus i Asia, Afrika og Nord-Amerika, i hjem i Sentral- og Syd-Amerika og Europa, på overbygde terrasser i Stillehavsområdet og på øyene i havet. Denne forsamlingen er i alle deler av verden der dere måtte være, selv om deres forbindelse

bare er lyden fra deres smarttelefon. Våre opprakte hender ble ikke tallet av våre biskoper, men de ble uten tvil lagt merke til i himmelen, ettersom vår pakt er med Gud og våre handlinger blir nedtegnet i livets bok.

Herren velger sin profet

Det er Herren selv som velger en profet. Det er ingen kampanjer, ingen debatter, ingen posisjonering, ingen uenighet, mistro, forvirring eller uorden. Jeg bekrefter også at himmelens kraft var med oss i det øvre rom i templet, da vi ydmykt stilte oss rundt president Nelson og følte Herrens ubestridelige godkjennelse av ham.

President Nelsons utvelgelse som Guds profet ble gjort for lenge siden. Herrens ord til Jeremia gjelder også president Nelson: “Før jeg dannet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg deg. Jeg satte deg til en profet for folkene.”¹ For bare tre år siden, da eldste Nelson var 90 år gammel, hadde han fjerde høyeste ansiennitet, og to av de tre apostlene med høyere ansiennitet var yngre enn ham. Herren, som styrer liv og død, velger sin profet. President Nelson har i en alder av 93 forbløffende god helse. Vi håper han vil være med oss enda et tiår eller to, men enn så lenge prøver vi å overtale ham til å holde seg unna skibakkene.

Selv om vi oppholder profeten som Herrens salvede, må det ikke være noen tvil om at vi bare tilber Gud, vår himmelske Fader og hans guddommelige Sønn. Det er ved vår Frelser Jesu Kristi fortjeneste, barmhjertighet og nåde at vi en dag igjen kan få komme inn i deres nærhet.²

Hvorfor vi følger profeten

Men Jesus forkynte også en viktig sannhet om tjenerne han sender oss. “Den som tar imot dere,” sa han, “tar

Carcassonne i Frankrike

President Nelson med sitt 118. oldebarn.

imot meg. Og den som tar imot meg, tar imot ham som har sendt meg.”³

Den viktigste oppgaven til Herrens profet er å undervise oss om Frelseren og lede oss til ham.

Det er mange logiske grunner til å følge president Russell M. Nelson. Også de som ikke tilhører vår tro, vil kalle ham mesterlig. Han var lege som 22-åring, en respektert hjertekirurg og anerkjent pioner innen utviklingen av åpen hjertekirurgi.

De fleste ville anerkjenne hans visdom og dømmekraft: Over 90 år med læring om liv og død, uselvisk livsførsel, kjærlig undervisning av Guds barn i alle verdenshjørner, og de modnende erfaringene som 10 barn, 57 barnebarn og 118 oldebarn gir (dette siste tallet blir hyppig oppjustert. Et nytt oldebarn ble født nå på onsdag).

De som kjenner ham godt, vil nevne at president Nelson har taklet livets vanskeligheter med tro og mot. Da kreften tok livet til hans 37 år gamle datter Emily, som etterlot seg en kjærlig ektemann og fem små barn, hørte jeg ham si: “Jeg var hennes far, lege og Herren Jesu Kristi apostel, men jeg måtte bøye mitt hode og akseptere: ‘La ikke min vilje skje, bare din.’”⁴

En vekter i tårnet

Selv om vi beundrer alle disse gode egenskapene, hvorfor følger vi president Nelson? Hvorfor følger vi profeten? Fordi vår Herre Jesus Kristus har kalt ham og utpekt ham til sin vekter i tårnet.

Carcassonne er en bemerkelsesverdige befestet by i Frankrike som har stått siden middelalderen. Høye tårn ruver over de beskyttende murene, bygget for vektere som sto i disse tårnene dag og natt og skuet intenst ut i det fjerne etter fienden. Når vekteren så en fiende som nærmet seg, beskyttet hans advarselsrøst Carcassonnes innbyggere mot den overhengende faren de ikke kunne se.

En profet er en vekter i tårnet som beskytter oss mot åndelige farer som vi kanskje ikke ser.

Herren sa til Esekiel: “Til vekter har jeg satt deg for Israels hus. Når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg.”⁵

Vi snakker ofte om vårt behov for å følge profeten, men tenk på denne tunge byrden Herren legger på sin profet: “[Hvis] du ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, [og] den ugudelige [dør] for sin misgjernings skyld... vil jeg kreve [hans blod] av din hånd.”⁶

Et større personlig vitnesbyrd

Vi tar imot president Nelson slik vi ville ha tatt imot Peter eller Moses hvis vi hadde levd på deres tid. Gud sa til Moses: “Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal tale.”⁷ Vi lytter til Herrens profet i den tro at hans ord kommer “fra [Herrens] egen munn”.⁸

Er dette blind tro? Nei, det er det ikke. Vi har alle fått et åndelig vitne om at Jesu Kristi evangelium virkelig har blitt gjengitt. Av egen vilje og eget valg rakte vi opp hånden tidligere i dag for å erklære vårt ønske om å oppholde Herrens profet ved vår “tillit, tro og bønner”⁹, og å følge hans råd. Vi har

det privilegium som siste-dagers-hellige å motta et personlig vitnesbyrd om at president Nelsons kall kommer fra Gud. Selv om min hustru Kathy har kjent president Nelson personlig i nesten 30 år og ikke er det minste i tvil om hans guddommelige kappe, begynte hun, da han ble beskikket, å lese alle generalkonferansetalene hans gjennom de siste 34 årene og be om en enda dypere forvisning om hans profetiske rolle. Jeg lover dere at dette større vitnesbyrdet vil komme til dere hvis dere verdig og ydmykt søker det.

Hvorfor er vi så villige til å følge vår profets røst? For dem som flittig søker evig liv, gir profetens røst åndelig sikkerhet i svært urolige tider.

Vi lever på en planet med en million høylytte røster. Internett, vår smarttelefon og vår enorme tilgang på underholdning konkurrerer alt sammen om vår oppmerksomhet og øver sin innflytelse på oss, i håp om at vi vil kjøpe deres produkter og slutte oss til deres normer.

Den tilsynelatende uendelige mengden informasjon og meninger minner

oss om Skriftenes advarsler mot å la oss "kaste og drive omkring",¹⁰ "drives og kastes av vinden",¹¹ og bli overvunnet av deres "listige knep" som ligger på lur for å bedra.¹²

Å forankre vår sjel til vår Herre Jesus Kristus krever at vi lytter til dem han sender. Å følge profeten i en urolig verden er som å bli pakket inn i et godt og varmt teppe på en iskald dag.

Vi lever i en verden preget av resonanement, debatt, argumenter, logikk og forklaringer. Å spørre "Hvorfor?" er positivt i så mange aspekter av livet, slik at kraften i vårt intellekt kan styre de mange valg og avgjørelser vi står overfor hver dag.

Men Herrens røst kommer ofte uten forklaring.¹³ Lenge før akademikere studerte den virkning utroskap har på tillitsfulle ektefeller og barn, erklærte Herren: "Du skal ikke drive hor."¹⁴ I tillegg til å stole på intellektet, verdsetter vi Den hellige ånds gave.

Bli ikke overrasket

Selv om profetens røst er vennlig, vil det ofte være en røst som ber oss om

å forandre oss, omvende oss og vende tilbake til Herren. Når det er nødvendig å korrigere, la oss ikke utsette det. Og vær ikke bekymret når profetens advarselrøst går imot den rådende folkemening. Spottende ildkuler fra irriterte vantro blir alltid slengt ut i samme øyeblikk som profeten begynner å tale. Hvis dere ydmykt følger rådene fra Herrens profet, lover jeg at dere vil bli velsignet med større sikkerhet og fred.

Bli ikke overrasket om deres eget syn ikke umiddelbart er i harmoni med det Herrens profet underviser. Dette er stunder for å lære, for ydmykhet og for å gå ned på våre knær i bønn. Vi går fremover i tro og stoler på Gud, i visshet om at vi med tiden vil motta mer åndelig klarhet fra vår himmelske Fader. Én profet beskrev Frelserens uforlignelige gave som at "Sønnens vilje blir oppslukt av Faderens vilje".¹⁵ Å overgi vår vilje til Guds vilje er i virkeligheten ikke overgivelse i det hele tatt, men begynnelsen på en strålende seier.

Noen vil prøve å overanalysere profetens ord for å prøve å finne ut hva som er hans profetiske uttalelser og hva som er hans personlige mening.

I 1982, to år før han ble kalt som generalautoritet, sa bror Russell M. Nelson: "Jeg spør aldri: 'Når taler profeten som profet, og når gjør han det ikke?' Jeg er kun interessert i å bli mer lik ham." Og han tilføyde: "Min [filosofi er å] slutte å sette spørsmålstegn ved profetens uttalelser og sette utropstegn der isteden."¹⁶ Det er slik en ydmyk og åndelig mann har valgt å ordne sitt liv. Nå, 36 år senere, er han Herrens profet.

Øk din tro på Frelseren

I mitt eget liv har jeg funnet ut at når jeg ydmykt studerer Guds profets ord og omhyggelig, tålmodig og åndelig innretter min vilje etter hans læresetninger, vokser alltid min tro på Herren

Jesus Kristus.¹⁷ Hvis vi velger å sette hans råd til side og mener at vi vet bedre, blir vår tro skadelidende og vårt evige perspektiv fordunkles. Jeg lover dere at hvis dere er standhaftige med hensyn til å følge profeten, vil deres tro på Frelseren øke.

Frelseren sa: "Alle profetene... har vitnet om meg."¹⁸

En profet står ikke mellom dere og Frelseren. Han står snarere ved siden av dere og viser vei til Frelseren. En profets største ansvar og hans mest dyrebare gave til oss er hans sikre vitnesbyrd, hans sikre kunnskap, om at Jesus er Kristus. I likhet med Peter i gammel tid erklærer profeten: "[Han er] Messias, den levende Guds Sønn."¹⁹

En gang i fremtiden, når vi ser tilbake på vårt liv på jorden, vil vi

fryde oss over at vi vandret på jorden samtidig som en levende profet. På den dagen ber jeg om at vi må kunne si:

Vi lyttet til ham.

Vi trodde på ham.

Vi studerte hans ord med tålmodighet og tro.

Vi ba for ham.

Vi sto sammen med ham.

Vi var ydmyke nok til å følge ham.

Vi var glad i ham.

Jeg gir dere mitt høytidelige vitnesbyrd om at Jesus er Kristus, vår Frelser og Forløser, og at president Russell M. Nelson er hans salvede profet på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeremia 1:5.
2. Se 2 Nephi 2:8.
3. Matteus 10:40.

4. Personlig minne; se også Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 235.

5. Esekiel 33:7.

6. Esekiel 33:8.

7. 2 Mosebok 4:12.

8. Lære og pakter 21:5.

9. Lære og pakter 107:22.

10. Efeserne 4:14.

11. Jakobs brev 1:6.

12. Efeserne 4:14.

13. President Dallin H. Oaks sa en gang:

"I et intervju i 1988... forklarte jeg mitt syn på forsøk på å oppgi jordiske grunner til guddommelig åpenbaring:

'Hvis man leser Skriftene med dette spørsmålet i tankene: "Hvorfor befalte Herren dette, eller hvorfor befalte han det andre", oppdager man at det i mindre enn én av hundre befalinger ble gitt noen form for grunn. Det er ikke Herrens mønster å gi grunner. Vi [mennesker] kan finne grunner til åpenbaring. Vi kan finne grunner til befalinger. Når vi gjør det, står vi alene om det. Noen fant grunner til [åpenbaringen]... og de viste seg å være fullstendig feil. Det ligger en lærdom i det... Jeg fant for lenge siden ut at jeg hadde tro på befalingen, men jeg hadde ingen tro på grunnene som hadde blitt foreslått for den'...

Hele begrunnelsen syntes for meg å innebære nødvendig risiko... La oss ikke gjøre feilen som er blitt gjort før, her... med å prøve å begrunne åpenbaring. Grunnene viser seg i stor grad å være menneskeskapte. Åpenbaringene er det vi oppholder som Herrens vilje, og det er det som gir oss trygghet" (*Life's Lessons Learned* [2011], 68-69).

14. 2 Mosebok 20:14.

15. Mosiah 15:7.

16. Russell M. Nelson, i Lane Johnson, "Russell M. Nelson: Et studium i lydighet", *Lys over Norge*, jan. 1983, 29.

17. President Henry B. Eyring har sagt: "En annen villfarelse er å tro at valget å godta eller ikke godta profetenes råd ikke er noe mer enn å avgjøre om vi vil ta imot gode råd og dra nytte av dem, eller bli stående der vi er. Men valget å ikke ta imot profeters råd forandrer selve grunnen vi står på. Den blir farligere. Tar vi ikke imot råd fra profeter, svekker det vår kraft til å ta imot inspirerte råd i fremtiden. Den beste tiden å bestemme seg for å hjelpe Noah å bygge arken, ville vært første gang han spurte. Hver gang han spurte etter det, ville hvert avslag svekke følsomheten overfor Ånden. Hver gang ville hans spørsmål derfor virket mer tåpelig, helt til regnet kom. Og da var det for sent" ("Finn sikkerhet i råd", *Lys over Norge*, juli 1997, 25).

18. 3 Nephi 20:24.

19. Matteus 16:16; se også Johannes 6:69.

Fremlagt av president Dallin H. Oaks
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Vennligst merk at den statistiske rapporten som vanligvis har blitt fremlagt under dette møtet på april-konferansen, vil nå bli publisert direkte etter dette møtet på LDS.org og vil bli tatt med i konferansennummeret av Kirkens tidsskrifter.

Jeg vil nå fremlegge noen endringer i Kirkens lederskap og funksjonærer på generalplan og områdesyttier for oppholdelse, og etter dette vil bror Kevin R. Jergensen, administrerende direktør for Kirkens revisjonsavdeling, lese revisjonsrapporten.

Ettersom de er kalt som medlem av De tolv apostlers quorum, avløser vi herved eldste Gerrit W. Gong og eldste Ulisses Soares som medlemmer av De syttis presidentskap.

I tillegg avløser vi eldste Craig C. Christensen, eldste Lynn G. Robbins, og eldste Juan A. Uceda fra deres tjeneste som medlemmer av De syttis presidentskap, gjeldende fra 1. august 2018.

Alle som ønsker å uttrykke takknemlighet til disse Brødrene for deres hengivne tjeneste, kan vise det.

Det foreslås at vi avløser fra deres tjeneste som områdesyttier: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, R. Scott Runia, og Juan Pablo Villar.

De som vil være med og uttrykke takknemlighet til disse Brødrene for

deres villige tjeneste, kan gjøre det med oppløftet hånd.

Det er foreslått at vi med oppriktig takknemlighet avløser søstrene Bonnie L. Oscarson, Carol F. McConkie,

og Neill F. Marriott som Unge kvinners generalpresidentskap. Vi avløser også medlemmene av Unge kvinners generalutvalg, som har ytet så god tjeneste.

De som vil være med og takke disse søstrene for deres fremragende tjeneste og hengivenhet, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi avløser søster Bonnie H. Cordon som førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap.

De som ønsker å vise takknemlighet til søster Cordon, kan gjøre det med oppløftet hånd.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som medlemmer av De syttis presidentskap med umiddelbar virkning, eldste Carl B. Cook og eldste Robert C. Gay.

De følgende vil også tjene som medlemmer av De syttis presidentskap, gjeldende fra 1. august 2018: Eldste Terence M. Vinson, eldste José A. Teixeira, og eldste Carlos A. Godoy.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot?

Det foreslås at vi oppholder følgende som nye generalautoritet-syttier: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Jack N. Gerard, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, Juan Pablo Villar, og Takashi Wada.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot, med det samme tegn.

Det foreslås at vi oppholder følgende som nye områdesyttier: Richard K. Ahadjie, Alberto A. Álvarez, Duane D. Bell, Glenn Burgess, Víctor R. Calderón, Ariel E. Chaparro, Daniel Córdova, John N. Craig, Michael Cziesla, William H. Davis, Richard J. DeVries, Kylar G. Dominguez, Sean Douglas, Michael A. Dunn, Kenneth J. Firmage, Edgar Flores, Silvio Flores, Saulo G. Franco, Carlos A. Genaro, Mark A. Gilmour, Sergio A. Gómez, Roberto Gonzalez, Virgilio Gonzalez, Spencer R. Griffin, Matthew S. Harding, David J. Harris, Kevin J. Hathaway, Richard Holzapfel, Eustache Ilunga, Okechukwu I. Imo, Peter M. Johnson, Michael D. Jones, Pungwe S. Kongolo, George Kenneth G. Lee, Aretmio C. Maligon, Edgar A. Mantilla, Lincoln P. Martins, Clement M. Matswagothata, Carl R. Maurer, Daniel S. Mehr II, Glen D. Mella, Isaac K. Morrison, Yutaka Nagatomo, Allistair B. Odgers, R. Jeffrey Parker, Victor P. Patrick, Denis E. Pineda, Henrique S. Simplicio, Jeffrey H. Singer, Michael L. Staheli, Djarot Subiantoro, Jeffrey K. Wetzel, Michael S. Wilstead, Helmut Wondra og David L. Wright.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot?

Det er foreslått at vi oppholder Bonnie H. Cordon som Unge kvinners generalpresident med Michelle Lynn Craig som førsterådgiver og Rebecca Lynn Craven som annenrådgiver.

De som er enige, kan vise det.

De som er imot, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Lisa Rene Harkness som førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot?

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoritetene, områdesyttiene og presidentskapene for

Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2018

Fremlagt av Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør, Kirkens revisjonsavdeling

Til Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Kjære brødre, som anvist ved åpenbaring i kapittel 120 i Lære og pakter, er det Rådet for disponering av tiendemidler, som består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd, som godkjenner utbetalinger av Kirkens midler. Kirkens enheter utbetaler midler i samsvar med godkjente budsjetter, retningslinjer og fremgangsmåter.

Kirkens revisjon, som består av kvalifiserte fagfolk og som er uavhengig av alle Kirkens øvrige avdelinger, er ansvarlig for å utføre revisjoner i den hensikt å gi rimelig sikkerhet vedrørende bidrag som mottas, utbetalinger, og ivaretagelse av Kirkens eiendeler.

På grunnlag av utførte revisjoner er Kirkens revisjon av den oppfatning at i all vesentlighet har alle innbetalinger, utbetalinger og Kirkens verdier i året 2017 blitt regnskapsført og disponert i overensstemmelse med Kirkens godkjente budsjetter, retningslinjer og fremgangsmåter for regnskapsførsel. Kirken følger den praksis som dens medlemmer lærer, om å leve innenfor et budsjett, unngå gjeld og spare til dårligere tider.

Ærbødigst

Kirkens revisjonsavdeling

Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør ■

hjelpeorganisasjonene på generalplan slik de nå er organisert.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot?

President Nelson, stemmegivningen er notert. Vi oppfordrer dem som eventuelt har stemt imot noen av forslagene, til å kontakte sin stavsresident.

Med disse oppholdelsene som nettopp har funnet sted, har vi nå 116 generalautoriteter. Nesten 40 prosent av dem ble født utenfor USA – i Tyskland, Brasil, Mexico, New Zealand, Skottland, Canada, Sør-Korea, Guatemala, Argentina, Italia, Zimbabwe, Uruguay, Peru, Sør-Afrika, Amerikansk Samoa, England, Puerto Rico, Australia, Venezuela, Kenya, Filippinene, Portugal, Fiji, Kina, Japan, Chile, Colombia og Frankrike.

Brødre og søstre, takk for deres vedvarende tro og bønner på vegne av Kirkens ledere.

Vi inviterer nå de nye generalautoritet-syttiene, Unge kvinners nye generalpresidentskap og søster Harkness i Primærs generalpresidentskap til å innta sine plasser på forhøyningen. ■

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Saktmodige og ydmyke av hjertet

Saktmodighet er en egenskap som definerer Forløseren og er preget av rettferdig respons, villig underdanighet, og sterk selvbeherskelse.

Jeg gleder meg over den hellige anledningen det er å oppholde våre ledere i Kirken, og jeg ønsker eldste Gong og eldste Soares hjertelig velkommen til De tolv apostlers quorum. Disse to trofaste menns tjenestegjerning vil være til velsignelse for enkeltpersoner og familier over hele verden, og jeg gleder meg til å yte tjeneste sammen med dere og lære fra dere.

Jeg ber om at Den hellige ånd vil undervise og opplyse oss når vi sammen lærer om en sentral del av Frelserens

guddommelige natur¹ som hver av oss burde strebe etter å etterligne.

Jeg vil legge frem flere eksempler som understreker dette Kristus-lignende trekket før jeg identifiserer den konkrete egenskapen senere i mitt budskap. Vennligst lytt nøye til hvert eksempel og overvei sammen med meg mulige svar på de spørsmålene jeg vil stille.

Eksempel nr. 1. Den rike unge mannen og Amulek

I Det nye testamente lærer vi om en rik ung mann som spurte Jesus, “Mester, hva godt skal jeg gjøre for å få evig liv?”² Frelseren formante ham først til å holde budene. Mesteren ga deretter den unge mannen et tilleggskrav tilpasset hans spesielle behov og omstendigheter.

“Jesus sa til ham: Vil du være fullkommen, da gå og selg det du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!

Men da den unge mannen hørte dette, gikk han bedrøvet bort, for han hadde stor rikdom.”³

Sammenlign reaksjonen til den rike unge mannen med Amuleks opplevelse, som beskrevet i Mormons bok.

Amulek var en driftig og fremgangsrik mann med mange slektninger og venner.⁴ Han beskrev seg selv som en mann som ble kalt på mange ganger, men ikke ville høre, en mann som kjente til de ting som er av Gud, men som ikke ville vite.⁵ I utgangspunktet en god mann, men Amulek ble distraheret av verdslige bekymringer på samme måte som den unge mannen beskrevet i Det nye testamente.

Selv om han tidligere hadde forherdet sitt hjerte, adlød Amulek en engels stemme, tok imot profeten Alma i sitt hjem, og skaffet ham mat. Han ble åndelig vekket under Almas besøk og ble kalt til å forkynne evangeliet. Amulek forlot da "alt sitt gull og sølv og sine kostelige ting... på grunn av Guds ord, og han ble forkastet av dem som en gang var hans venner, og også av sin far og sine slektninger."⁶

Hva tror du forklarer forskjellen mellom reaksjonene til den rike unge mannen og Amulek?

Eksempel nr. 2. Pahoran

I en farefull krigstid beskrevet i Mormons bok, fant det sted en brevveksling mellom Moroni, den nephittiske hærens kaptein, og Pahoran, overdommer og guvernør i landet. Moroni, hvis hær led på grunn av utilstrekkelig støtte fra myndighetene, skrev til Pahoran "noe som vil fordømme dem"⁷ og beskyldte ham og andre ledere for tankeløshet, sløvhet, forsømmelse og til og med for å være forrædere.⁸

Pahoran kunne lett ha følt motvilje mot Moroni og hans unøyaktige påstander, men det gjorde han ikke. Han svarte medfølelse og beskrev et opprør mot regjeringen som Moroni ikke var klar over. Og så erklærte Pahoran:

"Se, jeg sier deg, Moroni, at jeg gleder meg ikke over dine store lidelser,

ja, det bedrøver min sjel ...

I ditt brev har du klandret meg, men det har ingen betydning. Jeg er ikke sint, men gleder meg over ditt hjertes storhet."⁹

Hva tror du forklarer Pahorans veloverveide svar på Moronis beskyldninger?

Eksempel nr. 3. President Russell M. Nelson og president Henry B. Eyring

På generalkonferansen for seks måneder siden, beskrev president Russell M. Nelson sitt svar på president Thomas S. Monsons innbydelse om å studere, grunne på og anvende de sannheter som Mormons bok inneholder. Han sa: "Jeg [har] forsøkt å følge hans råd. Jeg har blant annet laget lister over hva Mormons bok *er*, hva den *bekrefter*, hva den *tilbakeviser*, hva den *oppfyller*, hva den *klargjør* og hva den *åpenbarer*. Å se på Mormons bok gjennom disse linsene har vært en lærerik og inspirerende øvelse! Jeg anbefaler den for hver av dere."¹⁰

På samme måte la president Henry B. Eyring vekt på betydningen av president Monsons anmodning i sitt liv. Han sa:

"Jeg [har] lest Mormons bok hver dag i mer enn 50 år. Så kanskje jeg med rimelighet kunne ha trodd at president Monsons ord var til andre enn meg.

I likhet med mange av dere følte jeg likevel profetens oppmuntring og hans løfte oppfordre meg til å gjøre en større innsats ...

Det gledelige resultatet for meg og mange av dere har vært det profeten lovet."¹¹

Hva tror du forklarer det umiddelbare og inderlige svaret på president Monsons innbydelse fra disse to lederne i Herrens Kirke?

Jeg antyder ikke at de åndelige sterke reaksjonene til Amulek, Pahoran, president Nelson og president Eyring kan forklares med bare én Kristuslignende egenskap. Det var sikkert mange beslektede egenskaper og opplevelser som førte til den åndelige modenheten som gjenspeilte seg i livet til disse fire edle tjenerne. Men Frelseren og hans profeter har understreket en sentral egenskap som vi alle trenger å forstå bedre og streve etter å innarbeide i vårt liv.

Saktmodighet

Legg merke til beskrivelsen Herren brukte av seg selv i følgende skriftsted: "Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er *saktmodig* og *ydmyk av hjertet*. Så skal dere finne hvile for deres sjeler."¹²

Vi lærer at Frelseren valgte å understreke saktmodighet blant alle

de egenskaper og dyder han muligens kunne ha valgt.

Et lignende mønster er tydelig i en åpenbaring mottatt av Joseph Smith i 1829. Herren erklærte, "Lær av meg, og lytt til mine ord, *gå frem i min Ånds saktmodighet*, og du skal ha fred i meg."¹³

Saktmodighet er en egenskap som definerer Forløseren og er preget av rettferdig respons, villig underdanighet, og sterk selvbeherskelse. Denne egenskapen hjelper oss å mer fullstendig forstå de respektive reaksjonene til Amulek, Pahoran, president Nelson og president Eyring.

For eksempel, president Nelson og president Eyring reagerte rettferdig og raskt på president Monsons oppfordring om å lese og studere Mormons bok. Selv om begge mennene tjente i viktige og synlige kall i Kirken og hadde studert Skriftene meget i flere tiår, viste deres reaksjon ingen nøling eller følelse av selvgodhet.

Amulek underkastet seg villig Guds vilje, tok imot et kall til å forkynne evangeliet, og forlot sine komfortable omstendigheter og kjente relasjoner. Og Pahoran var velsignet med perspektiv og sterk selvbeherskelse til å handle, istedenfor å reagere da han forklarte de utfordringer som oppsto fra et opprør mot myndighetene for Moroni.

Den Kristus-lignende egenskapen saktmodighet blir ofte misforstått i vår moderne verden. Saktmodigheten

er sterk, ikke svak; aktiv, ikke passiv; modig, ikke motløs; tilbakeholden, ikke overdreven; beskjeden, ikke selvhevdende; og elskverdig, ikke arrogant. En saktmodig person blir ikke lett provosert, er ikke prangende, men er overbærende og anerkjenner gjerne andres prestasjoner.

Mens *ydmøyhet* generelt betegner avhengighet av Gud og det konstante behovet for hans veiledning og støtte, er et særpreget kjennetegn ved *saktmodighet*, en bestemt åndelig mottakelighet for å lære både fra Den hellige ånd og fra mennesker som kan virke mindre dyktige, erfarne eller utdannede, som ikke har viktige stillinger, eller som ellers kanskje ikke ser ut til å ha mye å bidra med. Husk hvordan Na'aman, en hærfører i kongens hær i Syria, overvant sin stolthet og saktmodig tok imot rådet fra sine tjenere om å adlyde profeten Elisa og vaske seg syv ganger i elven Jordan.¹⁴ Saktmodighet er den viktigste beskyttelsen mot den stolte blindheten som ofte oppstår fra fremtredende stillinger, posisjoner, makt, rikdom og smiger.

Saktmodighet - en Kristus-lignende egenskap og en åndelig gave

Saktmodighet er en egenskap som utvikles gjennom å ha et ønske, en rettferdig utøvelse av moralsk handlefrihet, og alltid streve etter å bevare en forlattelse for våre synder.¹⁵ Det er også en åndelig gave som vi kan søke etter på

en passende måte.¹⁶ Vi skulle imidlertid alltid huske at hensikten med å gi en slik velsignelse, er at den skal brukes til nytte for, og for å tjene Guds barn.¹⁷

Når vi kommer til og følger Frelseren, blir vi i økende grad og trinnvis istand til å bli mer lik ham. Vi blir bemyndiget av Ånden med disiplinert tilbakeholdenhet og en bestemt og rolig oppførsel. Saktmodig er på denne måten det vi blir som Mesterens disipler og ikke bare noe vi gjør.

"Moses fikk opplæring i all egypternes visdom, og han var mektig i ord og gjerninger."¹⁸ Allikevel var han "en meget saktmodig mann, mer enn alle mennesker på jorden."¹⁹ Hans kunnskap og kompetanse kunne ha gjort ham stolt. Istedenfor bidro egenskapen og den åndelige gaven saktmodighet, som han ble velsignet med, til å svekke arrogansen i hans liv og styrke Moses som et instrument for å oppnå Guds hensikter.

Mesteren som et eksempel på saktmodighet

De største og mest meningsfylte eksemplene på saktmodighet finnes i Frelserens eget liv.

Den store forløser, som "steg ned under alt"²⁰ og led, blødde, og døde for å "[rens]e" oss fra all urettferdighet,²¹ *vasket* ømt sine disiplers støvete føtter.²² Slik saktmodighet er et kjennetegn på Herren som tjener og leder.

Jesus gir det ultimate eksempel på rettferdig respons og villig underkastelse da han led intens smerte i Getsemane.

"Da han kom til stedet, sa han til [sine disipler]: Be at dere ikke må komme i fristelse.

...Der falt han på kne, bad og sa:

Far, om du vil, så la denne kalk gå meg forbi! Men la ikke min vilje skje, bare din."²³

Frelserens saktmodighet i denne evige essensielle og utholdelige opplevelsen viser for hver av oss betydningen av å sette Guds visdom over vår egen visdom.

Ensartetheten av Herrens villige overgivelse og sterke selvbeherskelse er både inspirerende og lærerik for oss alle. Da en væpnet gruppe med tempelvakter og romerske soldater kom til Getsemane for å gripe og arrestere Jesus, trakk Peter sverdet sitt og hugg av det høyre øret til høyprestens tjener.²⁴ Frelseren rørte deretter ved tjenerens øre og helbredet ham.²⁵ Legg merke til at han strakte seg ut og velsignet sin potensielle fangevokter med den samme himmelske kraft som kunne ha hindret ham fra å bli tatt til fange og korsfestet.

Overvei også hvordan Mesteren ble tiltalt og dømt til korsfestelse foran Pilatus.²⁶ Jesus hadde erklært da han ble forrådt: "Tror du ikke jeg kunne be min Far, og så ville han nå sende meg mer

enn tolv legioner engler?"²⁷ Allikevel ble, paradoksalt nok, "han som er både levendes og dødes evige dommer"²⁸ dømt foran en midlertidig politisk ansatt. "Men [Jesus] svarte ham ikke på et eneste ord, så landshøvdingen ble meget forundret."²⁹ Frelserens saktmodighet er tydeliggjort i hans disiplinerte svar, sterke beherskelse, og uvillighet til å utøve sin uendelige makt til personlig fordel.

Løfte og vitnesbyrd

Mormon identifiserer saktmodighet som det grunnlag alle åndelige evner og gaver vokser frem fra.

"Derfor, hvis et menneske har tro, må han nødvendigvis ha håp, for uten tro kan det ikke være noe håp.

Og videre, se, jeg sier dere at han kan ikke ha tro og håp uten å være saktmodig og ydmyk av hjertet,

ellers er hans tro og håp forgjeves, for ingen er antagelig for Gud unnatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet, og hvis et menneske er

saktmodig og ydmyk av hjertet og bekjenner ved Den Hellige Ånds kraft at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis ha kjærlighet, for hvis han ikke har kjærlighet, er han intet. Derfor må han nødvendigvis ha kjærlighet."³⁰

Frelseren erklærte, "Salige er de saktmodige, for de skal arve jorden."³¹ Saktmodighet er en sentral del av guddommelig natur og kan mottas og utvikles i vårt liv på grunn av og gjennom Frelserens forsoning.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår oppstandne og levende Forløser. Og jeg lover at han vil lede, beskytte og styrke oss når vi går i hans Ånds saktmodighet. Jeg erklærer mitt sikre vitnesbyrd om disse sannheter og løfter i vår Herre Jesu Kristi hellige navn.

Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Peter 1:4.
2. Matteus 19:16.
3. Matteus 19:21-22.
4. Se Alma 10:4.
5. Se Alma 10:5-6.
6. Alma 15:16.
7. Alma 60:2.
8. Se Alma 60:5-33.
9. Alma 61:2, 9.
10. Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?" *Liahona*, nov. 2017, 61.
11. Henry B. Eyring, "Vær ikke redde for å gjøre godt", *Liahona*, nov. 2017, 100.
12. Matteus 11:29; uthevelse tilføyd.
13. Lære og pakter 19:23; uthevelse tilføyd.
14. Se 2 Kongebok 5:1-17.
15. Se Mosiah 4:12, 26; Moroni 8:25-26.
16. Se Lære og pakter 46:8.
17. Se Lære og pakter 46:8-9, 26.
18. Apostlenes gjerninger 7:22.
19. 4 Mosebok 12:3.
20. Lære og pakter 88:6.
21. 1 Johannes 1:9; uthevelse tilføyd.
22. Se Johannes 13:4-5.
23. Lukas 22:40-42.
24. Se Johannes 18:10.
25. Se Lukas 22:51.
26. Se Matteus 27:2, 11-26.
27. Matteus 26:53.
28. Moroni 10:34.
29. Matteus 27:14.
30. Moroni 7:42-44.
31. Matteus 5:5.

Av eldste Taylor G. Godoy
i De sytti

En dag til

Vi har alle en "i dag" å leve, og nøkkelen til å gjøre dagen vellykket er å være villig til å ofre.

For noen år siden fikk noen venner av meg en skjønn baby ved navn Brigham. Etter fødselen fikk Brigham en sjelden diagnose som kalles Hunters sykdom, som sørgelig nok betydde at hans liv ville bli kort. En dag da Brigham og familien besøkte tempelområdet, gjentok Brigham et spesielt uttrykk. To ganger sa han: "Én dag til." Allerede neste dag gikk Brigham bort.

Jeg har besøkt Brighams grav noen ganger, og hver gang tenker jeg på uttrykket "én dag til". Jeg undres på hva det ville bety, hvilken virkning det ville ha i mitt liv, å vite at jeg bare hadde en dag til å leve. Hvordan ville jeg behandle min hustru, mine barn og andre? Hvor tålmodig og høflig ville jeg være? Hvordan ville jeg ta vare på kroppen min? Hvor inderlig ville jeg be og granske Skriftene? Jeg tror at på en eller annen måte vil vi alle på et tidspunkt få en "én dag til"-forståelse – en forståelse av at vi må bruke den tiden vi har klokt.

I Det gamle testamente leser vi historien om Hiskia, konge i Juda. Profeten Jesaja bekjentgjorde til Hiskia at Hiskias liv snart ville ta slutt. Da han hørte profetens ord, begynte Hiskia å trygle, be og gråte sårt. Ved denne anledningen la Gud 15 år til Hiskias levealder. (Se Jesaja 38:1-5.)

Dersom vi ble fortalt at vi hadde kort tid igjen å leve, ville kanskje vi også trygle om flere dager for å kunne gjøre noe vi burde ha gjort eller gjort annerledes.

Uansett hvor mye tid Herren, i sin visdom, beslutter å gi hver enkelt av oss, kan vi være sikre på én ting: Vi har alle en "i dag" å leve, og nøkkelen til å gjøre dagen vellykket er å være villig til å ofre.

Herren sa: "Se, nå heter det *i dag* inntil Menneskesønnens komme, og

sannelig, det er en offerdag" (L&P 64:23; uthevelse tilføydd).

Det engelske ordet for offer *sacrifice* kommer fra latin *sacer* som betyr "hellig," og *facere*, som betyr "å gjøre," med andre ord å gjøre noe hellig, å bringe heder til det.

"Offer og lydighet kronen ham bringer" ("Priser profeten," *Salmer*, nr. 12). [Engelsk: "Offer frembringer himmelens velsignelser".]

Hvordan kan offer gjøre våre dager meningsfylte og velsignede?

For det første styrker personlige offer oss og gir verdi til det vi ofrer for.

En fastesøndag for noen år siden kom en eldre søster vi ikke kjente, til talerstolen for å dele sitt vitnesbyrd. Hun fortalte at hun bodde i en by som heter Iquitos som ligger ved Amazonaselven i Peru. Hun fortalte oss at fra den dagen hun ble døpt, hadde hun alltid hatt som mål å motta templets ordinanser i Lima Peru tempel. Hun betalte trofast full tiende og sparte fra sine beskjedne inntekter i årevis.

Hennes glede over å reise til templet og motta de hellige ordinansene der ble uttrykt med disse ord: "I dag kan jeg si at jeg endelig føler meg klar til å gå gjennom sløret. Jeg er den lykkeligste kvinne i verden, jeg har spart penger, dere aner ikke hvor lenge, for å besøke templet, og etter 7 dager på elven og 18 timer med buss, var jeg endelig i Herrens hus. Da jeg forlot det hellige stedet, sa jeg til meg selv: Etter alt det som jeg har måttet ofre for å komme til templet, vil jeg ikke la noe få meg til å ta lett på paktene jeg har inngått – det ville være bortkastet. Dette er en meget alvorlig forpliktelse."

Jeg lærte av denne gode søsteren at personlig offer er en uvurderlig kraft som er drivkraft for våre avgjørelser og besluttsomhet. Personlig offer er en drivkraft for våre handlinger, våre forpliktelser og pakter og gir mening til det som er hellig.

For det annet, det vi ofrer for andre og det andre ofrer for oss, resulterer i velsignelser for alle.

Da jeg var student ved tannlegehøyskolen, var våre økonomiske utsikter ikke veldig lyse. Inflasjonen reduserte pengeverdien dramatisk fra dag til dag.

Jeg husker at det året jeg skulle innskrives i praktisk kirurgi, trengte jeg alt nødvendig kirurgisk utstyr før semesterstart. Foreldrene mine hadde spart det tiltrengte beløpet. Men en kveld skjedde det noe dramatisk. Vi dro for å kjøpe utstyret, men oppdaget at det beløpet vi hadde for å kunne kjøpe alt utstyret, bare var tilstrekkelig til å kjøpe et par pinsetter for kirurgiske inngrep - og intet annet. Vi vendte tomhendte og nedtrykte hjem med tanken på at jeg ville gå glipp av et semester på høyskolen. Men plutselig sa min mor: "Taylor, bli med meg, la oss gå ut."

Vi dro til sentrum hvor det var mange steder der man kjøpte og

solgte smykker. Da vi kom inn i en av butikkene, tok min mor ut av vesken sin en blå fløyelsepose som inneholdt et vakkert gullarmbånd med inskripsjonen: "Til min kjære datter fra din far." Det var et armbånd som min bestefar hadde gitt henne til en fødselsdag. Så solgte hun den foran øynene på meg.

Da hun fikk pengene, sa hun til meg: "Hvis det er én ting jeg er sikker på, så er det at du skal bli tannlege. Gå og kjøp alt det utstyret du trenger." Kan dere forestille dere hva slags student jeg ble fra det øyeblikket av? Jeg ønsket å være best og fullføre mine studier raskt, for jeg visste hvor mye hennes offer kostet henne.

Jeg lærte at det våre kjære ofrer for oss, fornyer og forfrisker oss som kaldt vann midt i ørkenen. Slike offer bringer håp og motivasjon.

For det tredje er hva vi enn ofrer lite sammenlignet med Guds Sønnns offer.

Hva er verdien av selv et kjært gullarmbånd sammenlignet med selve Guds Sønnns offer? Hvordan kan vi hedre det uendelige offeret? Hver dag kan vi huske på at vi har én dag til å leve og være trofaste. Amulek

underviste: "Ja, jeg vil dere skal komme frem og ikke mer forherde deres hjerter, for se, nå er tiden og dagen for deres frelse. Og derfor, hvis dere vil omvende dere og ikke forherder deres hjerter, skal den store forløsningsplan straks bli virksom for dere." (Alma 34:31). Med andre ord, hvis vi ofrer et sønderknust hjerte og en angrende ånd til Herren, vil alle velsignelsene i lykkens store plan umiddelbart tilkjennes i vårt liv.

Forløsningsplanen er muligjort takket være Jesu Kristi offer. Som han selv beskrev det: Offeret "fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd, og ønske at jeg ikke måtte drikke den bitre kalk, og vike tilbake" (L&p 19:18).

Og det er på grunn av dette offer, etter å ha fulgt prosessen med oppriktig omvendelse, at vi kan føle at vekten av våre feil og synder blir løftet. Faktisk erstattes skyldfølelse, skam, smerte, sorg og selvbredelse med en ren samvittighet, lykke, glede og håp.

Samtidig, når vi hedrer og er takknemlige for hans offer, kan vi motta i stort

monn det inderlige ønsket om å bli et bedre Guds barn, å avholde oss fra synd og å holde paktene som aldri før.

Så, likesom Enos etter at han fikk tilgivelse for sine synder, vil vi føle ønsket om å ofre oss selv for våre brødre og søstres velbefinnende (se Enos 1:9). Og vi vil være mer villige hver “én dag til” å følge den oppfordring president Howard W. Hunter ga oss da han sa: “Bilegg en krangel. Oppsøk en glemt venn. Kvitt deg med mistenksomhet og erstatt den med tillit... Gi et mildt svar. Oppmuntre de unge. Tilkjennegi din lojalitet i ord og gjerning. Hold et løfte. Glem at noen har fornærmet deg. Tilgi en fiende. Be om unnskyldning. Prøv å forstå. Vurder dine krav til andre. Tenk først på en annen. Vær vennlig. Vær mild. Le litt mer. Gi uttrykk for takknemlighet. Ønsk en fremmed velkommen. Gled et barns hjerte. ... Gi uttrykk for din kjærlighet og gjør det om igjen.” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter: Howard W. Hunter* [2015], 31; tilpasset fra “What We Think Christmas Is,” *McCall's*, des. 1959, 82-83).

Må vi fylle våre dager med den kraft, og styrke som vi mottar ved personlig offer, og som vårt eller andres offer gir oss. Og på en spesiell måte, måtte vi nyte den fred og glede som den Enbarnes offer tilbyr oss – ja, den fred som omtales når vi leser at Adam falt for at mennesket kunne bli til, og mennesket er til – du er til – for at du skal kunne ha glede (se 2 Nephi 2:25). Bare den gleden som vår Frelser Jesu Kristi forsoning og offer kan gi oss, er sann glede.

Det er min bønn at vi følger ham, at vi tror ham, at vi elsker ham, og at vi føler den kjærlighet han viste gjennom sitt offer, hver gang vi får anledning til å leve én dag til. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Bonnie L. Oscarson

Nylig avløst Unge kvinners generalpresident

Unge kvinners bidrag i arbeidet

Hver ung kvinne i Kirken skulle føle seg verdsatt, få muligheter til å yte tjeneste, og føle at hun har noe av verdi som hun kan bidra med i dette arbeidet.

For ett år siden, på generalkonferansens prestedømmsmøte, talte biskop Gérald Caussé til Kirkens menn og beskrev hvordan bærere av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme er uadskillelige partnere i utførelsen av frelsesarbeidet.¹ Dette budskapet har vært til stor velsignelse for å hjelpe unge menn i Det aronske prestedømme å forstå den rollen de spiller i oppbyggingen av Guds rike her på jorden. Deres samlede tjeneste styrker Kirken og fører til dypere omvendelse og forpliktelse i våre unge menns hjerter når de ser verdien av sitt bidrag og hvor storartet dette arbeidet er.

I dag ønsker jeg at min tale skal være et tillegg til hans budskap når jeg taler om Kirkens unge kvinner, som er like nødvendige og viktige i utførelsen av Herrens verk i sin familie og i hans kirke.

I likhet med biskop Caussé, tilhørte jeg en liten gren av Kirken en stor del av mine år som tenåring, og jeg ble ofte bedt om å utføre oppdrag og kall som normalt ville ha blitt utført av voksne. For eksempel, de av oss som var med i ungdomsprogrammet tok ofte ledelsen

og hjalp til med å organisere og utføre våre egne aktiviteter og spesielle begivenheter. Vi skrev skuespill, dannet en sanggruppe for å underholde ved grensaktiviteter, og var fullverdige deltakere på alle møter. Jeg ble kalt til å være grenens musikkleder og ledet sangen på nadverdsmøtet hver uke. Det var en storartet opplevelse for en 16-åring å stå foran alle i grenen hver

søndag og lede dem i salmesangen. Jeg følte at det var behov for meg og visste at jeg hadde noe å bidra med. Folk stolte på at jeg var der, og jeg likte å føle meg nyttig. Denne erfaringen hjalp meg å bygge mitt vitnesbyrd om Jesus Kristus, og akkurat slik det gjorde det for biskop Caussé, grunnfestet det livet mitt i evangeliets tjeneste.

Hvert medlem skulle vite hvor stort behov det er for dem. Hver person har noe viktig å bidra med og har unike talenter og evner som hjelper til med å bringe dette viktige verket fremover. Våre unge menn har oppgaver i Det aronske prestedømme som beskrevet i Lære og pakter og som er ganske synlige. Det kan være mindre innlysende for Kirkens unge kvinner, deres foreldre og deres ledere, at fra da de ble døpt, har unge kvinner paktsforpliktelser om å "sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder [de] måtte være, like til døden."² Unge kvinner har mulighet til å fylle disse ansvarsoppgavene i sine menigheter og grener og når de yter tjeneste i klassepresidentskaper, i ungdomsråd og i andre kall. Hver ung kvinne i Kirken skulle føle seg verdsatt, få muligheter til å yte tjeneste, og føle at hun har noe av verdi som hun kan bidra med i dette arbeidet.

I *Håndbok 2*, lærer vi at frelsesarbeidet i våre menigheter omfatter "medlemsmisjonær-arbeidet, arbeidet med å holde på nye medlemmer, reaktivisering av mindre aktive medlemmer, tempelarbeid og slektshistorie, og undervisning i evangeliet."³ Dette arbeidet blir ledet av våre trofaste biskoper, som innehar prestedømsnøkler for sin menighet. I mange år har vårt presidentskap stilt spørsmålet "I hvilke av disse nevnte områder skulle

våre unge kvinner *ikke* være involvert?" Svaret er at de har noen å bidra med på *alle* områder av dette arbeidet.

Jeg møtte for eksempel nylig flere unge kvinner i Las Vegas-området som var kalt til å tjene som menighetens tempel- og slektshistoriekonsulenter. De glødet av entusiasme fordi de kunne hjelpe medlemmer i sin menighet med å finne sine forfedre. De hadde verdifulle ferdigheter på datamaskin, de hadde lært hvordan de skulle bruke FamilySearch, og var ivrige med å dele denne kunnskapen med andre. Det var tydelig at de hadde vitnesbyrd og en forståelse av betydningen av å finne navnene til våre avdøde forfedre slik at de viktige frelsende ordinanser kan bli utført for dem i templet.

For flere måneder siden, fikk jeg mulighet til å prøve ut en idé sammen med to 14-årige unge kvinner. Jeg skaffet kopier av to reelle agendaer til menighetsråd, og ga Emma og Maggie hver sin. Jeg ba dem om å se gjennom agendaene og se om det var noen gjøremål fra menighetsrådene der de trodde at de kunne være til hjelp. Emma så at det skulle flytte en ny familie til menigheten, og hun sa at hun kunne hjelpe dem å flytte inn og pakke ut. Hun tenkte at hun kunne bli venn med barna i familien og vise dem rundt på sin nye skole. Hun så at det skulle være en menighetsmiddag snart og

følte at der var det mange forskjellige måter hun kunne tilby sin tjeneste på.

Maggie så at det var flere eldre i menigheten som hadde behov for besøk og fellesskapsfremmende arbeid. Hun sa at hun gjerne ville besøke og være til hjelp for disse fantastiske eldre medlemmene. Hun følte også at hun kunne hjelpe til med å undervise medlemmer i menigheten om hvordan de kunne sette opp kontoer på sosiale medier. Det var virkelig ikke én ting på de agendaene som disse to unge kvinnene *ikke kunne* være til hjelp med!

Ser de som sitter i menighetsrådet, eller innehar et hvilket som helst kall i menigheten, unge kvinner som en verdifull ressurs som kan hjelpe til med å dekke de mange behov i våre menigheter? Det er ofte en lang liste med situasjoner som krever at noen yter tjeneste, og vi tenker ofte at det bare er de voksne i menigheten som kan dekke disse behovene. Akkurat som våre bærere av Det aronske prestedømme er blitt bedt om å arbeide sammen med sine fedre eller andre menn i Det melkisedekske prestedømme, kan våre unge kvinner kalles på til å yte tjeneste og dekke behov til menighetens medlemmer sammen med sine mødre eller andre gode søstre. De er dyktige, ivrige og villige til å gjøre så mye mer enn bare å gå i kirken på søndager!

Når vi overveier de roller som det forventes at våre unge kvinner skal ha i nær fremtid, kan vi spørre oss selv hva slags opplevelser vi kan gi dem nå som vil hjelpe dem som forberedelse til å bli misjonærer, lærere i evangeliet, ledere i Kirkens hjelpeorganisasjoner, tempelarbeidere, hustruer, mødre, mentorer, eksempler og venner. De kan faktisk begynne nå med å fylle mange av disse rollene. Ungdom blir ofte spurt om å hjelpe til med å undervise på søndagsskolen i sine klasser. Det er nå blitt mulig for våre unge kvinner å yte tjeneste i templet som tidligere ble utført av ordinansarbeidere eller frivillige når de kommer sammen med sine ungdomsgrupper for å utføre dåp for de døde. Våre piker i Primær-alder inviteres nå til å delta på forberedelsesmøter for templet og prestedømmet, noe som vil hjelpe dem å forstå at de også er viktige deltagere i prestedømsledet arbeid. De lærer at menn, kvinner, ungdom og barn er alle mottagere av prestedømsvelsignelser og kan alle ta en aktiv rolle i å bringe Herrens verk fremover.

Biskoper, vi vet at deres plikter ofte er tunge, men akkurat som en av deres høyeste prioriteter er å presidere over Det aronske prestedømmes quorumer,

forklarer *Håndbok 2* at “Biskopen og hans rådgivere gir prestedømsledelse til Unge kvinners organisasjon. De våker over og styrker den enkelte unge kvinne og samarbeider tett med foreldre og Unge kvinners ledere om dette.” Det står også at “biskopen og hans rådgivere deltar regelmessig på Unge kvinners møter, tjenesteprojekter og aktiviteter.”⁴ Vi er takknemlige for biskoper som tar seg tid til å besøke Unge kvinners klasser og som gir de unge kvinnene muligheter til å være noe mer enn bare tilskuere til arbeidet. Takk for at dere forsikrer dere om at deres unge kvinner er verdsatte deltagere i å dekke behovene til menighetens medlemmer! Disse mulighetene til å yte tjeneste på meningsfulle måter er til mye større velsignelse for dem enn aktiviteter der de bare blir underholdt.

Til dere, Kirkens unge kvinner, tenårerne deres kan være travle og ofte utfordrende. Vi har lagt merke til at mange av dere strever med spørsmål om egenverd, angst, høyt stressnivå og til og med depresjon. Å vende tankene deres utover, istedenfor å dvele ved deres egne problemer, løser kanskje ikke alle disse spørsmålene, men tjeneste kan ofte lette byrdene

deres og gjøre det slik at utfordringene deres ikke synes å være så vanskelige. En av de beste måtene å øke følelsen av egenverd på er å vise, gjennom vår omsorg og tjeneste for andre, at vi har mye av verdi å bidra med.⁵ Jeg oppfordrer dere unge kvinner til å rekke opp hånden og bidra frivillig og begynne å arbeide med disse hendene når dere ser behov rundt dere. Når dere oppfyller deres paktsansvar og deltar i å bygge opp Guds rike, vil det strømme velsignelser inn i deres liv og dere vil oppdage disippelskapets dype og varige glede.

Brødre og søstre, våre unge kvinner er utrolige. De har talenter, ubegrenset entusiasme og energi, og de er barmhjertige og omsorgsfulle. De *ønsker* å stå til tjeneste. De trenger å vite at de er verdsatte og viktige i frelsesarbeidet. Akkurat som unge menn forbereder seg i Det aronske prestedømme til mer tjeneste når de går over til Det melkisedekske prestedømme, forbereder våre unge kvinner seg til å bli medlemmer av den største kvinneorganisasjonen på jorden – Hjelpeforeningen. Sammen forbereder disse vakre, sterke, trofaste unge kvinner og unge menn seg til å bli hustruer og ektemenn, mødre og fedre som vil oppdra familier som er Guds celestiale rike verdig.

Jeg vitner om at vår himmelske Faders arbeid er å tilveiebringe udødelighet og evig liv til sine barn.⁶ Våre dyrebare unge kvinner spiller en viktig rolle i å bidra til å utføre dette store arbeidet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Gérald Caussé, “Bered veien”, *Liahona*, mai 2017, 75-78.
2. Mosiah 18:9.
3. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), side 22.
4. *Håndbok 2*, 10.3.1.
5. Se Matteus 10:39.
6. Se Moses 1:39.

Av eldste Taniela B. Wakolo
i De sytti

Frelsende ordinanser vil bringe oss vidunderlig lys

Å ta del i ordinanser og ære de tilhørende paktene vil bringe deg vidunderlig lys og beskyttelse i denne stadig formørkede verden.

Brødre og søstre, jeg gleder meg sammen med dere i evangeliet, eller Kristi lære.

En venn spurte en gang eldste Neil L. Andersen, som da var i De sytti, om hvordan det føltes å tale foran 21 000 mennesker i Konferansesenteret. Eldste Andersen svarte: "Det er ikke de 21 000 menneskene som gjør deg nervøs, det er de 15 brødrene som sitter bak deg." Jeg humret da, men jeg føler det nå. Jeg er virkelig glad i og oppholder virkelig disse 15 menn som profeter, seere og åpenbarere.

Herren fortalte Abraham at gjennom hans ætt og gjennom prestedømmet, ville alle familiene på jorden bli velsignet "med evangeliets velsignelser, ... ja, det evige livs velsignelser" (Abraham 2:11; se også vers 2-10).

Disse evangeliets og prestedømmets lovede velsignelser ble gjengitt til jorden, og da, i 1842, forrettet profeten Joseph Smith begavelsen til et begrenset antall menn og kvinner. Mercy Fielding Thompson var en av dem. Profeten sa til henne: "[Denne begavelsen] vil bringe deg ut av mørket og inn i underfullt lys."¹

I dag ønsker jeg å fokusere på frelsende ordinanser, som vil bringe dere og meg vidunderlig lys.

Ordinanser og pakter

I *Tro mot pakt* leser vi: "En ordinans [er] en hellig, formell handling, utført ved prestedømmets myndighet. [De] ordinanser [som] er avgjørende for vår frelse... kalles frelsende ordinanser.

De innbefatter dåp, bekreftelse, ordinasjon til Det melkisedekske prestedømme (for menn), tempelbegavelse og tempelekteskap."²

Eldste David A. Bednar forklarte: "De frelsende og opphøyende ordinanser som forrettes i Herrens gjenopprettede Kirke... utgjør godkjente kanaler som velsignelser og himmelens krefter kan strømme inn i vårt liv gjennom."³

Som en mynt med to sider, er alle frelsende ordinanser ledsaget av pakter med Gud. Gud har lovet oss velsignelser dersom vi trofast ærer disse paktene.

Profeten Amulek erklarte: "Dette... er [tiden]... til å forberede seg til å møte Gud" (Alma 34:32). Hvordan forbereder vi oss? Ved å verdig motta ordinanser. Vi må også, med president Russell M. Nelsons ord, "holde [oss] på paktens sti." President Nelson fortsatte: "Din forpliktelse til å følge Frelseren ved å inngå pakter med ham og deretter holde disse paktene, vil åpne døren for enhver åndelig velsignelse og hvert

privilegium som er tilgjengelig for menn, kvinner og barn overalt.”⁴

John og Bonnie Newman er, som mange av dere, mottakere av de åndelige velsignelsene som president Nelson lofte. En søndag etter å ha vært i kirken med deres tre barn, sa Bonnie til John, som ikke var medlem av Kirken: “Jeg kan ikke gjøre dette alene. Du må bestemme deg for om du vil gå i min kirke sammen med oss eller så må du velge en kirke som vi kan gå i sammen, men barna trenger å vite at deres far også elsker Gud.” Følgende søndag og hver søndag etter det gikk ikke John bare i kirken, han hjalp også til og spilte piano i mange menigheter, grener og Primær i mange år. Jeg hadde privilegiet å møte John i april 2015, og da snakket vi om at den beste måten han kunne stadfeste sin kjærlighet til Bonnie på var ved å ta henne med til templet, men det kunne ikke skje med mindre han ble døpt.

Etter å ha gått i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i 39 år, ble John døpt i 2015. Ett år senere ble John og Bonnie beseget i Memphis Tennessee tempel, 20 år etter at hun hadde mottatt sin egen begavelse. Deres 47 år gamle sønn, Robert, sa om sin far: “Far har virkelig blomstret etter at han mottok prestedømmet.” Bonnie la til: “John har alltid vært en glad og sprudlende person, men det å motta ordinansene og ære paktene har gjort ham mildere.”

Kristi forsoning og hans eksempel

For mange år siden advarte president Boyd K. Packer: “God oppførsel uten evangeliets ordinanser vil hverken forløse eller opphøye menneskene.”⁵ Vi trenger faktisk ikke bare ordinansene og paktene for å vende tilbake til vår Fader, men vi trenger også hans Sønn, Jesus Kristus, og hans forsoning.

Kong Benjamin lærte oss at bare i og gjennom Kristi navn kan frelse bli menneskenes barn til del (se Mosiah 3:17; se også Trosartiklene 1:3).

Gjennom sin forsoning forløste Jesus Kristus oss fra konsekvensene av Adams fall og gjorde vår omvendelse, og til slutt opphøyelse, mulig. Gjennom sitt liv, satte han eksemplet for oss om å motta frelsende ordinanser der “guddommelighetens kraft [blir] tilkjennegitt” (L&p 84:20).

Etter at Frelseren mottok dåpens ordinans for å “fullbyrde all rettferdighet” (se 2 Nephi 31:5-6), fristet Satan ham. På samme måte slutter ikke våre prøvelser etter dåpen eller beseiglingen, men å motta hellige ordinanser og ære de tilhørende pakter fyller oss med vidunderlig lys og gir oss styrke til å motstå og overvinne fristelser.

Advarsel

Jesaja profeterte om de siste dager: “Jorden er vanhelliget... for de har krenket lovene, overtrådt budet, brutt den evige pakt” (Jesaja 24:5; se også L&p 1:15).

En beslektet advarsel som ble åpenbart til profeten Joseph Smith,

var at noen “holder seg nær til [Herren] med sine lepper,... [og] de forfekter en lære som er menneskebud og har et skinn av gudsfrykt, men de fornekter Guds kraft” (Joseph Smith – Historie 1:19).

Paulus advarte også at mange ville ha et “skinn av gudsfrykt, men fornekte[r] dens kraft. Slike skal du vende deg fra.” (2 Timoteus 3:5). Jeg gjentar, slike skal du vende deg fra.

Livets mange forstyrrelser og fristelser er som “glupende ulver” (Matteus 7:15). Det er den sanne hyrde som vil forberede, beskytte og advare fårene og flokken når disse ulvene nærmer seg (se Johannes 10:11-12). Som hjelpehyrder som søker å etterligne Den gode hyrdes fullkomne liv, er vi ikke hyrder for vår egen sjel så vel som for andres? Med råd fra profeter, seere og åpenbarere som vi nettopp har oppholdt, og med Den hellige ånds gave og kraft, kan vi se når ulvene kommer hvis vi våker og er forberedt. I motsatt fall, når vi er likegyldige hyrder for vår egen og andres sjel, må vi forvente tapstall. Likegyldighet fører til tapstall. Jeg oppfordrer hver enkelt av oss til å være en trofast hyrde.

Erfaringer og vitnesbyrd

Nadverden er en ordinans som hjelper oss å holde oss på stien, og verdig deltagelse er et tegn på at vi holder paktene som er knyttet til alle de andre ordinansene. For noen år siden, da min hustru Anita og jeg tjente i Arkansas Little Rock misjon, dro jeg ut for å undervise sammen med to unge misjonærer. Under leksjonen sa den gode broren som vi underviste: "Jeg har vært i deres kirke, hvorfor må dere spise brød og drikke vann hver søndag? I vår kirke gjør vi det to ganger i året, i påsken og i julen, og det er veldig givende."

Vi fortalte ham at vi er befalt å "komme ofte sammen og nyte av brødet og vinen" (Moroni 6:6; se også L&p 20:75). Vi leste høyt Matteus 26 og 3 Nephi 18. Han svarte at han fortsatt ikke så nødvendigheten av å gjøre det.

Da delte vi følgende sammenligning med ham: "Forestill deg at du er involvert i en svært alvorlig bilulykke. Du er blitt skadet og er bevisstløs. Noen kommer forbi, ser at du er bevisstløs, og slår nødnummeret, 113. Du blir tatt hånd om og kommer til bevissthet."

Vi spurte denne broren: "Når du er i stand til å gjenkjenne dine omgivelser, hvilke spørsmål vil du ha?"

Han sa: "Jeg vil ønske å vite hvordan jeg kom dit og hvem som fant meg. Jeg vil ønske å takke ham hver dag fordi han reddet livet mitt."

Vi delte med denne gode broren hvordan Frelseren reddet livet vårt og at vi må takke Ham hver dag, hver dag, hver dag!

Så spurte vi: "Når du vet at han ga sitt liv for deg og for oss, hvor ofte ønsker du å spise brødet og drikke vannet som symbol på hans legeme og blod?"

Han sa: "Jeg forstår, jeg forstår. Men en ting til. Deres kirke er ikke livlig slik som vår."

Til det svarte vi: "Hva ville du gjort dersom Frelseren Jesus Kristus kom inn gjennom døren din?"

Han sa, "Jeg ville umiddelbart falt på mine knær."

Vi spurte: "Er det ikke det du føler når du går inn i siste-dagers-hellige kirkebygg – ærbødighet for Frelseren?"

Han sa: "Jeg forstår, jeg forstår, jeg forstår!"

Han dukket opp i kirken den påske-søndagen og fortsatte å komme tilbake.

Jeg innbyr oss alle til å spørre oss selv: "Hvilke ordinanser, inkludert nadverden, trenger jeg å motta, og hvilke pakter trenger jeg å inngå, holde og ære?" Jeg lover at å ta del i ordinanser og ære de tilhørende paktene vil bringe deg vidunderlig lys og beskyttelse i denne stadig formørkede verden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter Joseph Smith* (2007), 408.
2. *Tro mot paktene – en oppslagsbok i evangeliet* (2004), 109; se også *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.1.2.
3. David A. Bednar, "Alltid bevare en forlatelse for deres synder", *Liahona*, mai 2016, 60.
4. Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad", *Liahona*, apr. 2018, 7.
5. Boyd K. Packer, "Den eneste sanne Kirke", *Lys over Norge*, nov. 1985, 62-64.

Av Devin G. Durrant
Førsterådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap

Undervisning i hjemmet – et frydefullt og hellig ansvar

*Jeg ber om himmelens hjelp mens vi anstrenger oss
for å være Kristus-lignende lærere i vårt hjem.*

Min kjære hustru Julie og jeg har oppdratt seks dyrebare barn, og nylig ble redet vårt tomt. Som jeg savner å ha våre barn boende hjemme. Jeg savner å lære fra dem og undervise dem.

I dag taler jeg til alle foreldre og alle som ønsker å bli foreldre. Mange av dere oppdrar barn her og nå. For andre kan den tiden snart komme. Og for atter andre kan det å være foreldre bli en velsignelse i fremtiden. Jeg ber om at vi alle må erkjenne hvilket frydefullt og hellig ansvar det er å få undervise et barn.¹

Som foreldre lærer vi våre barn å bli kjent med vår himmelske Fader og hans Sønn, Jesus Kristus. Vi hjelper våre barn å be for første gang. Vi tilbyr hjelp og støtte når de går inn på paktens sti² gjennom dåpen. Vi lærer dem å være lydige mot Guds bud. Vi underviser dem om hans plan for sine barn, og vi hjelper dem å gjenkjenne Den hellige ånds hvisken. Vi forteller dem historier om oldtidens profeter og oppmuntret dem til å følge de levende.

Vi ber om at de vil seire og lider med dem i deres prøvelser. Vi vitner for våre barn om templets velsignelser, og vi anstrenger oss for å forberede dem godt til å tjene en heltidsmisjon.

Vi tilbyr kjærlig veiledning når våre barn selv blir foreldre. Men – selv da – slutter vi aldri å være deres foreldre. Vi slutter aldri å være deres lærere. Vi blir aldri avløst fra disse evige kall.

La oss i dag overveie noen få av de vidunderlige muligheter vi har til å undervise våre barn i vårt hjem.

Undervisning på familiens hjemmeaften

La oss begynne med familiens hjemmeaften, som hadde høy prioritet i det trosfylte hjemmet jeg vokste opp i. Jeg husker ikke konkrete leksjoner fra familiens hjemmeaften, men jeg husker at vi aldri gikk glipp av en eneste uke.³ Jeg visste hva som var viktig for mine foreldre.⁴

Jeg minnes en av mine favorittaktiviteter på hjemmeaften. Pappa ville be et av barna om å ta “testen”. Han ville gi barnet en rekke instruksjoner som f.eks: “Gå først til kjøkkenet og åpne og lukk kjøleskapet. Løp så til soverommet mitt og hent et par sokker

fra kommoden min. Kom så tilbake til meg, hopp opp og ned tre ganger og si, 'Pappa, jeg gjorde det!'"

Jeg elsket det da det var min tur. Jeg ønsket å gjøre hvert trinn helt rett, og nøt øyeblikket da jeg kunne si, "Pappa, jeg gjorde det!" Denne aktiviteten styrket selvtilliten min og gjorde det lettere for en rastløs gutt å være oppmerksom når mamma eller pappa underviste et prinsipp i evangeliet.

President Gordon B. Hinckley sa: "Hvis dere er i tvil om hvorvidt familiens hjemmeaften hjelper, prøv det! Samle barna rundt dere, undervis dem, bær vitnesbyrd for dem, les Skriftene sammen og ha det hyggelig sammen."⁵

Det vil alltid finnes motstand mot å holde familiens hjemmeaften.⁶ Allikevel oppfordrer jeg dere til å finne en måte å prioritere familiens hjemmeaften på – og la moro være en hovedingrediens.

Undervisning gjennom familiebønn

Familiebønn er en annen enestående undervisningsmulighet.

Jeg liker hvordan president N. Eldon Tanners far underviste ham under familiebønn. President Tanner sa følgende:

"Jeg husker en kveld mens vi knelte i familiebønn at min far sa til Herren, 'Eldon gjorde noe i dag som han ikke skulle ha gjort, han er lei seg, og hvis du vil tilgi ham vil han ikke gjøre det igjen.'

Det gjorde meg fast bestemt på å aldri gjøre det igjen – mye mer enn hva en omgang pryl kunne ha gjort."⁷

Som ung gutt ble jeg noen ganger irritert over vårt tilsynelatende overdrevne antall familiebønner, og jeg tenkte for meg selv, "Ba vi ikke for bare noen minutter siden?" Nå som jeg selv er far vet jeg at vi kan aldri be for mange familiebønner.⁸

Det har alltid gjort inntrykk på meg hvordan vår himmelske Fader presenterer Jesus Kristus som sin elskede

Sønn.⁹ Jeg liker å be for mine barn med navns nevning, mens de lytter til at jeg forteller vår himmelske Fader hvor dyrebare de er for meg. Det er neppe noen bedre anledning til å uttrykke vår kjærlighet for våre barn enn når vi ber sammen eller når vi gir en velsignelse. Når familier samles i ydmyk bønn, blir det undervist kraftfulle og varige leksjoner.

Vaktjeneste for undervisning

Undervisning som foreldre er som å ha legevaktjeneste. Vi må alltid være forberedt til å undervise våre barn fordi vi aldri vet når anledningen vil by seg.

Vi er lik Frelseren, hvor det meste av hans undervisning "[ikke] foregikk i en synagoge, men i uformelle, hverdagslige situasjoner – når han spiste et måltid sammen med sine disipler, trakk vann fra en brønn eller gikk forbi et fiken tre."¹⁰

For mange år siden fortalte min mor meg at to av hennes beste samtaler om evangeliet med min eldre bror Matt, var en gang mens hun brettet klesvasken og en gang da hun kjørte

ham til tannlegen. En av mange ting jeg beundret ved min mor var at hun alltid var rede til å undervise sine barn.

Morsundervisningen hennes sluttet aldri. Da jeg var biskop sa min mor, som da var 78 år gammel, at jeg trengte å klippe håret. Hun visste at jeg trengte å være et eksempel, og hun nølte ikke med å fortelle meg det. Jeg er glad i deg, mor!

Som far er jeg motivert til personlig skriftstudium, for at jeg skal være i stand til å svare når mine barn eller barnebarn gir meg en uventet anledning til å undervise.¹¹ "Noen av de beste undervisningsøyeblikkene begynner som et spørsmål eller noe et [familie]medlem er opptatt av."¹² Lytter vi i disse øyeblikkene?¹³

Jeg liker apostelen Paulus' innbydelse: "Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver [barn også, legger jeg til] som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere."¹⁴

Da jeg var tenåring, likte pappa og jeg å utfordre hverandre for å se hvem som hadde det sterkeste håndgrepet. Vi ville klemme den andres hånd så

hardt som mulig for å få den andre til å gjøre grimaser i smerte. Det høres ikke særlig morsomt ut nå, men av en eller annen grunn var det morsomt da. Etter en av disse omgangene så pappa meg i øynene og sa: “Du har sterke hender, gutten min. Jeg håper hendene dine alltid vil ha styrke til å aldri røre ved en ung kvinne på en upassende måte.” Deretter oppfordret han meg til å holde meg moralsk ren og hjelpe andre til å gjøre det samme.

Eldste Douglas L. Callister fortalte følgende om sin far: “En dag på vei hjem fra jobb sa min far plutselig, ‘Jeg betalte min tiende i dag. Jeg skrev ‘takk’ på tiendesjekken. Jeg er så takknemlig til Herren for familiens velsignelser.’”

Eldste Callister uttrykte så denne hyllest til sin fars undervisning: “Både i sine handlinger og holdninger underviste han om lydighet.”¹⁵

Jeg tror det er lurt å noen ganger spørre seg selv, “Hva vil jeg undervise, eller hva underviser jeg mine barn om lydighet, ved mine handlinger og holdninger?”

Undervisning gjennom familiens skriftstudium

Familiens skriftstudium er en ideell anledning til å undervise læren i hjemmet.

President Russell M. Nelson sa, “Ikke bare skal foreldrene holde fast ved Herrens ord, men de er også guddommelig forpliktet til å lære dem til sine barn.”¹⁶

Mens Julie og jeg oppdro våre barn, forsøkte vi å være konsekvente og oppfinnsomme. Et år bestemte vi oss for å lese Mormons bok på spansk, sammen i familien. Var det derfor Herren kalte hvert av våre barn som har tjent en heltdismisjon til en spansktalende misjon? *Es posible* [Det er mulig].

Jeg ble dypt rørt da bror Brian K.

Ashton fortalte meg at han og hans far sammen hadde lest hver eneste side av Mormons bok da han gikk sitt siste år på videregående skole. Bror Ashton elsker Skriftene. De er skrevet i hans sinn og i hans hjerte. Hans far plantet frøet hos bror Ashton mens han var tenåring, og frøet¹⁷ har vokst til et dypt rotfestet sannhetens tre. Bror Ashton har gjort det samme med sine eldste barn.¹⁸ Hans åtte år gamle sønn spurte ham nylig: “Pappa, når får jeg lese Mormons bok sammen med deg?”

Undervisning ved eksempel

Til syvende og sist er vårt eksempel som foreldre den mest virkningsfulle undervisningen. Vi er rådet til å være “et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, [i ånd,] i tro, i renhet.”¹⁹

Forleden under en reise, mens Julie og jeg var i kirken, så vi dette verset i praksis. En ung mann som snart skulle reise på misjon, talte på nadverdsmøtet.

Han sa: “Dere tror alle at min pappa er slik et godt menneske i kirken,

men...” Han gjorde en pause og jeg lurte spent på hva han kom til å si. Han fortsatte med: “Han er enda bedre hjemme.”

Jeg takket denne unge mannen etterpå for den inspirerende hyllest han hadde gitt til sin far. Det var da jeg fant ut at faren var menighetens biskop. Selv om denne biskopen tjente menigheten trofast, følte sønnen at hans beste tjeneste ble utført i hjemmet.²⁰

Eldste D. Todd Christofferson gir følgende råd: “Vi har mange måter å undervise den... oppvoksende generasjon på, og vi må vie hele vårt intellekt og alle våre anstrengelser for å få fullt utbytte av dem. Mer enn noe annet må vi fortsette å oppmuntre og hjelpe foreldre til å bli bedre og mer konsekvente lærere... spesielt ved eksempel.”²¹

Det er slik Frelseren underviser.²²

Da vi var på ferie med våre to yngste barn i fjor, foreslo Julie at vi skulle gjøre stedfortredende dåp i både St George og San Diego tempel. Jeg

murret – for meg selv – og tenkte: “Vi drar til templet når vi er hjemme, men nå er vi på ferie. Hvorfor ikke gjøre noe som er mer ferie-aktig?” Etter dåpen ville Julie ta bilder utenfor templet. Jeg murret stille – igjen. Dere kan gjette hva som skjedde så – vi tok bilder.

Julie vil at våre barn skal ha minner om hvordan vi hjalp våre forfedre, det vil jeg også. Vi trengte ingen formell lekse om viktigheten av templet. Vi praktiserte det – takket være en mor som elsker templet og ønsker at hennes barn skal føle den samme kjærligheten.

Når foreldre verdsetter hverandre og er rettferdige eksempler, blir barn evig velsignet.

Konklusjon

Til alle dere som virkelig gjør deres beste for å undervise i hjemmet, måtte dere finne fred og glede i deres innsats. Hvis du føler at du har rom for forbedring eller trenger forberedelse, vær så snill å adlyd ydmykt når Ånden tilskyn-der, og forplikt deg til å handle.²³

Eldste L. Tom Perry sa, “Ethvert samfunns helse, dets innbyggers lykke, deres velstand og deres fred bunner alt sammen i den undervisning barna får i hjemmet.”²⁴

Ja, mitt hjemlige rede er nå tomt, men jeg har fremdeles vakttjeneste, klar og ivrig etter å finne flere verdifulle anledninger til å undervise mine voksne barn, barnebarn og en dag, håper jeg, oldebarn.

Jeg ber om himmelens hjelp mens vi anstrenger oss for å være Kristus-lignende lærere i vårt hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 68:25; 93:40.

Eldste L. Tom Perry underviste: “Djvelens innflytelse er så utbredt, og han angriper og prøver å rive ned og ødelegge selve grunnlaget for vårt samfunn, nemlig familien. Foreldre må beslutte at

undervisning i hjemmet er et svært hellig og viktig ansvar” (“Mødre som underviser barn i hjemmet”, *Liahona* mai 2010, 30).

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har undervist: “Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. ‘Barn er en gave fra Herren’ (Salmene 127:3). Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlige borgere hvor de enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene” (“Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145).

2. Se Russell M. Nelson, “Når vi samlet går fremad”, *Liahona* apr. 2018, 7.

3. Eldste David A. Bednar sa: “Hvis man i dag spør våre voksne sønner hva de husker av familieaftener, skriftstudium og familiens hjemmeaftener, tror jeg nok jeg vet hva de vil svare. De ville nok ikke nevne noen spesiell bønn eller et spesielt tilfelle med skriftstudium eller en meningsfylt hjemmeaften som avgjørende for deres åndelige utvikling. De vil nok si at det de husker, er at vi som familie var konsekvente” (“Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme”, *Liahona*, nov. 2009, 19).

4. Se “Vi kan gjøre hjemmet vårt til himmel”, *Salmer*, nr. 152.

5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 163.

6. Se 2 Nephi 2:11.

7. N. Eldon Tanner, “Never Be Ashamed of the Gospel of Christ”, *Ensign*, Feb. 1980, 4.

8. Se 3 Nephi 18:21.

9. Se Matteus 3:16-17; 3 Nephi 11:6-8; Lære og pakter 18:34-36; Joseph Smith – Historie 1:17.

10. “Benytt deg av spontane undervisningsøyeblikk”, *Undervisning på Frelserens måte* (2015), 16. *Undervisning på Frelserens måte* inneholder en rekke tips og verktøy for undervisning i hjemmet.

11. Se Lære og pakter 11:21; 84:85.

12. *Undervisning på Frelserens måte*, 16.

13. Se “Lyt”, *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 188-89.

14. 1 Peter 3:15.

15. Douglas L. Callister, “Most Influential Teacher – Emeritus Seventy Pays Tribute to Father”, 29. Aug. 2016, news.lds.org.

16. Russell M. Nelson, “Sett ditt hus i orden”, *Liahona*, Jan. 2002, 80.

17. Se Alma 32:28-43.

18. Søster Melinda Ashton er vikar når hennes mann, bror Ashton er bortreist.

19. 1 Timoteus 4:12; se også 3 Nephi 17:11.

20. Jeffrey L. Stewart er biskop i Southgate 2. menighet i St. George i Utah. Sønnen, Samuel, er for øyeblikket på heltidsmisjon i Colombia Medellín Misjon.

21. D. Todd Christofferson, “Strengthening the Faith and Long-Term Conversion of the Rising Generation”, på generalkonferansens lederskapsmøte, 27. sep. 2017.

22. Se 3 Nephi 27:21, 27.

23. Se Lære og pakter 43:8-9.

24. L. Tom Perry, “Mødre som underviser barn i hjemmet”, 30.

Av eldste Dale G. Renlund
i De tolv apostlers quorum

Slektshistorie og tempelarbeid: Besegling og helbredelse

Når vi samler vår slektshistorie og drar til templet på vegne av våre forfedre, oppfyller Gud lovede velsignelser på begge sider av sløret.

Familieforhold kan være noen av de mest givende og samtidig utfordrende erfaringer vi får. Mange av oss har opplevd et brudd i en eller annen form innen familien. Et slikt brudd utviklet seg mellom to av heltene i gjenopprettelsen av Jesu Kristi kirke i disse siste dager. Parley og Orson Pratt var brødre, tidlige konvertitter og ordinerte apostler. Hver av dem sto overfor en prøve på sin tro, men kom igjennom den med et urokkelig vitnesbyrd. Begge ofret og bidro storlig til sannhetens sak.

I Nauvoo-perioden ble forholdet deres anstrengt, og toppet seg i en opphetet, offentlig konfrontasjon i 1846. En dyp splid utviklet seg og varte lenge. Parley skrev først til Orson for å finne en løsning på spliden, men Orson svarte ikke. Parley ga opp og antok at korrespondanse var et tilbakelagt stadium, med mindre Orson tok initiativet.¹

Mange år senere, i mars 1853, fikk Orson høre om et prosjekt der en bok skulle utgis om etterkommerne etter William Pratt, den tidligste av brødrenes

amerikanske forfedre. Orson begynte å gråte "som et lite barn" ved synet av denne slektshistoriske skattkisten. Hans hjerte smeltet, og han bestemte seg for å reparere bruddet med sin bror.

Orson skrev til Parley: "Nå min kjære bror, det er ingen blant alle etterkommere etter vår forfader, [løytnant] William Pratt, som har like dyptgripende interesse av å finne hans etterkommere som oss." Orson var en

av de første som forsto at siste-dagers-hellige er forpliktet til å undersøke og utarbeide slektshistorie, slik at vi kan utføre stedfortredende ordinanser for våre forfedre. Brevet fortsatte: "Vi vet at vår fedres Gud har hatt en hånd med i alt dette... Jeg ber om forlatelse for at jeg har unnlatt å skrive til deg... Jeg håper du vil tilgi meg."² Til tross for deres urokkelige vitnesbyrd, var kjærligheten til deres forfedre det som helbredet bruddet og leget såret, og at det ble søkt og gitt tilgivelse.³

Når Gud leder oss til å gjøre noe, har han ofte mange formål i tankene. Slektshistorie og tempelarbeid er ikke bare for de avdøde, men velsigner også de levende. I Orson og Parleys tilfelle vendte det deres hjerter til hverandre. Slektshistorie og tempelarbeid ga kraften til å helbrede det som trengte helbredelse.

Som medlemmer av Kirken har vi et guddommelig forordnet ansvar for å finne våre forfedre og utarbeide vår slektshistorie. Dette er noe langt mer enn en anbefalt hobby, fordi frelsens ordinanser er nødvendig for alle Guds barn.⁴ Det er vår oppgave å finne våre egne forfedre som døde uten å motta frelsens ordinanser. Vi kan utføre

ordinansene stedfortredende i templer, og våre forfedre vil kunne velge å akseptere ordinansene.⁵ Vi oppfordres også til å hjelpe medlemmer i menigheten eller staven med deres familienavn. Det er helt fantastisk at vi gjennom slektshistorisk arbeid og tempelarbeid kan bidra til å forløse de døde.

Men når vi deltar i slektshistorisk arbeid og tempelarbeid i dag, gjør vi også krav på “helbredende” velsignelser som er lovet av profeter og apostler.⁶ Disse velsignelsene er også helt fantastiske på grunn av deres omfang, hvor konkrete de er og deres følger i jordelivet. Denne lange listen innbefatter disse velsignelsene:

- Bedre forståelse av Frelseren og hans sonoffer,
- Større innflytelse av Den hellige ånd⁷ for å føle styrke og retning for vårt eget liv,
- Større tro, slik at omvendelse til Frelseren blir dyp og varig,
- Større evne og motivasjon til å lære og omvende oss⁸ som følge av en forståelse av hvem vi er, hvor vi kommer fra, og en tydeligere innsikt i hvor vi skal,
- Mer lutrende, helliggjørende og dempende innflytelser i vårt hjerte,
- Større glede gjennom en økt evne til å føle Herrens kjærlighet,
- Flere velsignelser i familien, uavhengig av gjeldende, tidligere eller fremtidig familiesituasjon eller hvor ufullkomment slektstreet ditt enn er,
- Større kjærlighet til og verdsettelse av forfedre og nålevende slektninger, slik at vi ikke lenger føler at vi er alene,
- Større evne til å skjelne det som har behov for helbredelse, og gjennom det, ved Herrens hjelp, tjene andre,
- Mer beskyttelse mot fristelser og djevlels forsterkede innflytelse, og

- Mer hjelp til å lege urolige, sønderknuste eller engstelige hjerter, og helbrede det sårede.⁹

Hvis du har bedt om noen av disse velsignelsene, delta i slektshistorisk arbeid og tempelarbeid. Når du gjør det, vil dine bønner bli besvart. Når ordinanser utføres på vegne av de avdøde, helbredes Guds barn på jord. Ikke så underlig da at president Russell M. Nelson i sitt første budskap som Kirkens president, erklærte: “Din tilbedelse i templet og din tjeneste der for dine forfedre, vil velsigne deg med økt personlig åpenbaring og fred, og vil forsterke din forpliktelse til å holde deg på paktens sti.”¹⁰

En tidligere profet forutså også velsignelser til både de levende og de døde.¹¹ Et himmelsk sendebud viste Esekiel et syn der han så et tempel og vann som strømmet ut fra det. Esekiel ble fortalt:

“Dette vannet renner... videre ned til ødemarken og faller så i havet. Og når det ledes ut i [det døde] havet, blir vannet der sunt.

Alle levende skapninger, som det vrirmler av overalt hvor dobbeltbekken kommer, skal leve. Og fiskene skal bli meget tallrike. For når dette vannet kommer dit, blir det sunnhet og liv overalt hvor elven kommer.”¹²

Det er verdt å merke seg to kjennetegn ved vannet. For det første: Selv om den lille bekken ikke fikk tilsig fra andre bekker, vokste den til en mektig elv, og ble bredere og dypere desto lenger den fløt. Noe tilsvarende skjer med velsignelser som strømmer fra templet når mennesker besegles som familier. Vekst av betydning inntreffer og går bakover og fremover gjennom generasjoner idet beseglende ordinanser sammenfører familier.

For det annet: Elven fornyet alt den kom i kontakt med. På samme måte har templets velsignelser en forbløffende evne til å helbrede. Tempelvelsignelser kan helbrede hjerter, liv og familier.

La meg gi en illustrasjon. I 1999 falt en ung mann ved navn Todd sammen som følge av en sprukket blodåre i hjernen. Selv om Todd og familien hans var medlemmer av Kirken, var aktiviteten sporadisk og ingen hadde fått oppleve templets velsignelser. Den siste kvelden Todd levde, satt hans mor, Betty, ved sengekanten og strøk ham over hånden og sa: "Todd, hvis du virkelig må forlate oss, så lover jeg at jeg skal sørge for at tempelarbeidet blir gjort for deg." Neste morgen ble Todd erklært hjernedød. Kirurger transplanterte Todds hjerte inn i min pasient, en bemerkelsesverdig person som het Rod.

Noen få måneder etter transplantasjonen, fikk Rod kjennskap til hvem hjertedonorens familie var, og begynte å brevveksle med dem. Omtrent to år

senere inviterte Todds mor, Betty, Rod til å være tilstede når hun skulle dra til templet for første gang. Rod og Betty møttes ansikt til ansikt for første gang i det celestiale rom i St. George Utah tempel.

En tid senere døde Todds far, Bettys ektemann. Et par år senere inviterte Betty Rod til stedfortredende å representere hennes avdøde sønn som skulle motta sine tempelordinanser. Det gjorde Rod med takknemlighet, og det stedfortredende arbeidet kulminerte i beseglingsrommet i St George Utah tempel. Betty, som knelte ved alteret overfor sitt barnebarn som var stedfortreder, ble beseglet til sin avdøde ektemann. Med tårer som rant nedover kinnene vinket hun så Rod til seg for å være med dem ved alteret. Rod knelte ved siden av dem som stedfortreder for Bettys sønn, Todd, hvis hjerte fremdeles banket i Rods bryst. Rods hjertedonor, Todd, ble deretter beseglet til sine foreldre for all evighet. Todds mor hadde oppfylt løftet hun hadde gitt sin døende sønn flere år tidligere.

Men historien ender ikke der. Femten år etter hjertetransplantasjonen ble Rod forlovet, og spurte meg om jeg ville utføre beseglingen i Provo Utah tempel. På bryllupsdagen traff jeg Rod og hans vidunderlige tilkommende, Kim, i et tilstøtende rom til beseglingsrommet der deres familier og nærmeste venner ventet. Etter en kort samtale med Rod og Kim, spurte jeg om de hadde noen spørsmål.

Rod svarte: "Ja. Min donorfamilie er her og vil gjerne treffe deg."

Jeg var ikke forberedt på dette, og spurte: "Mener du at de er her? Akkurat nå?"

Rod svarte "ja".

Jeg gikk rundt hjørnet og ba familien komme til oss fra beseglingsrommet. Betty, datteren og svigersønnen hennes kom inn til oss. Rod hilste på Betty med en klem, takket henne for at hun kom, og presenterte så meg for henne. Rod sa: "Betty, dette er eldste Renlund. Han er den legen som passet på din sønns hjerte i så mange år." Hun gikk frem og ga meg en klem. Og i flere minutter etter det var det klemmer og glede står i hele rommet.

Etter å ha gjenfunnet fatningen forflyttet vi oss inn i beseglingsrommet, der Rod og Kim ble beseglet for tid og all evighet. Rod, Kim, Betty og jeg kan vitne om at himmelen var veldig nær, at det var noen som var sammen med oss den dagen som tidligere hadde gått gjennom sløret fra jordelivet.

Gud, med sine ubegrensede evner, besegler og helbreder individer og familier tross tragedie, tap og prøvelser. I blant sammenligner vi de følelsene vi får i templet med det å ha fått et glimt av himmelen.¹³ Den dagen i Provo Utah tempel fikk dette sitatet fra C. S. Lewis gjenklang hos meg: "[Dødelige] kan uttrykke om en lidelse i jordelivet: 'Ingen fremtidig lykke kan veie opp

for den', uvitende om at Himmelen, når man har nådd dit, vil arbeide bakover og omgjøre selv den smerten til herlighet... De Velsignede vil si: 'Vi har aldri bodd noe annet sted enn i Himmelen.'"¹⁴

Gud vil styrke og hjelpe oss og holde oss oppe,¹⁵ og han vil løfte oss opp fra den dypeste grunn.¹⁶ Når vi samler vår slektshistorie og drar til templet på vegne av våre forfedre, oppfyller Gud flere av disse lovede velsignelsene samtidig på begge sider av sløret. Likeledes blir vi velsignet når vi hjelper andre i menigheten eller staven vår til å gjøre det samme. Medlemmer som ikke bor i nærheten av et tempel, mottar også disse velsignelsene gjennom å delta i slektshistorisk arbeid, ved at de finner sine forfedres navn slik at tempelordinansene kan bli utført.

President Russell M. Nelson har imidlertid advart: "Vi kan bli inspirert dagen lang av erfaringer med tempelarbeid og slektshistorie som andre har hatt. Men vi må gjøre noe for faktisk å oppleve gleden selv." Han fortsatte: "Jeg oppfordrer dere til ydmykt å overveie hva slags offer – fortrinnsvis et offer av

tid – dere kan gi for å utføre mer tempelarbeid og slektshistorie i år."¹⁷ Når du tar imot president Nelsons utfordring, vil du finne, samle og knytte din familie sammen. I tillegg vil velsignelser strømme til deg og din familie som elven som Esekiel omtalte. Du vil se helbredelse finne sted der det er behov for helbredelse.

Orson og Parley Pratt erfarte den helbredende og beseglende virkning av slektshistorisk arbeid og tempelarbeid tidlig i denne evangelieutdelingen. Betty, hennes familie og Rod opplevde det. Det kan også du. Gjennom sitt sonoffer tilbyr Jesus Kristus disse velsignelser til alle, både de døde og de levende. På grunn av disse velsignelsene vil vi innse at vi – metaforisk sett – "aldri [har] bodd noe annet sted enn i Himmelen."¹⁸ Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Parley P. Pratt til Orson Pratt, 25. mai 1853, Orson Pratt Family Collection, Kirkens historiske bibliotek; Salt Lake City, i Terryl L. Givens og Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 319.
2. Orson Pratt til Parley P. Pratt, 10. mars, 1853, Parley P. Pratt Collection, Kirkens historiske bibliotek; Salt Lake City, i Givens og Grow, *Parley P. Pratt*, 319.
3. Det er verdt å merke seg at Orson Pratt ikke bare bidro til utgivelsen av boken om etterkommerne etter William Pratt, men noen år senere, i 1870, utførte Orson Pratt og hans familie over 2600 dåp for de døde for menneskene nevnt i boken, i Endowment House i Salt Lake City (se Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt* [1985], 247).
4. Se Joseph Smith, *History of the Church*, 6:312-13.
5. Se "Navn som sendes inn for tempelordinanser", brev fra Det første presidentskap, 29. feb 2012. Personer hvis navn sendes inn for stedfortredende tempelordinanser, skulle være i slekt med innsenderen. Kirkens medlemmer må ikke, uten unntak, sende inn noe navn fra grupper som ikke er godkjent, som for eksempel kjendiser eller jødiske holocaustofre.
6. Se Dallin H. Oaks, "I visdom og orden", *Lys over Norge*, des. 1989, 18-23; D. Todd Christofferson, "De dodes forløsning og vitnesbyrdet om Jesus", *Liahona*, jan. 2001, 10-13; Boyd K. Packer, "Din slektshistorie: Hvordan komme i gang", *Liahona*, aug. 2003, 12-17; Thomas S. Monson, "Konstante sannheter for skiftende tider", *Liahona*, mai 2005, 19-22; Henry B. Eyring, "Hjerter som knyttes sammen", *Liahona*, mai 2005, 77-80; M. Russell Ballard, "Tro, familie, fakta og frukter", *Liahona*, nov. 2007, 25-27; Russell M. Nelson, "Frelse og opphøyelse", *Liahona*, mai 2008, 7-10; Russell M. Nelson, "Generasjoner sammenføyet i kjærlighet", *Liahona*, mai 2010, 91-94; David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes", *Liahona*, nov. 2011, 24-27; Richard G. Scott, "Gleden ved å forløse de døde", *Liahona*, nov. 2012, 93-95; Quentin L. Cook, "Røtter og grener", *Liahona*, mai 2014, 44-48; Thomas S. Monson, "Fremskynd arbeidet", *Liahona*, juni 2014, 4-5; Henry B. Eyring, "Løftet om at hjerter skal vendes", *Liahona*, juli 2014, 4-5; David A. Bednar, "Misjonærarbeid, slektshistorie og tempelarbeid", *Liahona*, Oct. 2014, 14-19; Neil L. Andersen, "Mine dager med templer og teknologi", *Liahona*, Feb. 2015, 26-33; Neil L. Andersen, "Sharing the Temple Challenge", Family Discovery Day, feb. 2015, LDS.org; Quentin L. Cook, "Gleden ved slektshistorisk arbeid", *Liahona*, Feb. 2016, 22-27; Gary E. Stevenson, "Hvor er prestedømmets nøkler og myndighet?" *Liahona*, mai 2016, 29-32; Dieter F. Uchtdorf, "Ros til dem som bevarer", *Liahona*, mai 2016, 77-80; Quentin L. Cook, "Se deg selv i templet", *Liahona*, mai 2016, 97-101; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund, og Ashley R. Renlund, "Slektshistorie og tempelvelsignelser", *Liahona*, feb. 2017, 34-39; Dallin H. Oaks og Kristen M. Oaks, "Connected to Eternal Families", Family Discovery Day, mar. 2018, LDS.org.
7. Se Lære og pakter 109:15.
8. Se Lære og pakter 109:21.
9. Se Boyd K. Packer, "Gileads balsam", *Lys over Norge*, jan. 1988, 13-15; Jeremia 8:22; 51:8.
10. Russell M. Nelson, "Når vi samlet går fremad", *Liahona*, apr. 2018, 7.
11. Se Esekiel 40-47; Veiledning til Skriftene, "Esekiel".
12. Esekiel 47:8-9.
13. Se Spencer W. Kimball, "Glimt av himmelen", *Lys over Norge*, april 1972, 140.
14. C. S. Lewis, *The Great Divorce: A Dream* (2001), 69.
15. Se Jesaja 41:10.
16. Se "Så sikker en grunnvoll", *Salmer*, nr. 42.
17. Russell M. Nelson og Wendy W. Nelson, "Åpne himmelen gjennom tempelarbeid og slektshistorie", *Liahona*, okt. 2017, 19.
18. Lewis, *Den store skilsmissem*, 69.

Av Douglas D. Holmes
Førsterådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Hva enhver bærer av Det aronske prestedømme trenger å forstå

Deres ordinasjon til Det aronske prestedømme er sentral når det gjelder å hjelpe Guds barn å motta Jesu Kristi forsonende kraft.

Brødre, det er et privilegium å være sammen med dere på denne historiske konferansen. Da jeg var ny misjonspresident, gledet jeg meg til å ta imot vår første gruppe med nye misjonærer. Noen av våre mer erfarne misjonærer forberedte seg til et kort møte med dem. Jeg la merke til at de hadde satt barnestoler i en halvsirkel.

“Hvorfor de små stolene?” spurte jeg. Misjonærene svarte litt forlegent: “Til de nye misjonærene.”

Jeg tror vårt syn på andre i stor grad påvirker deres oppfatning av hvem de er og hva de kan bli.¹ De nye misjonærene våre satt på vanlige stoler den dagen.

Noen ganger er jeg redd vi i billedlig forstand gir våre unge menn i Det aronske prestedømme barnestoler å sitte på, istedenfor å hjelpe dem å forstå at Gud har gitt dem en hellig tillit og et viktig arbeid å utføre.

President Thomas S. Monson sa at unge menn må forstå “hva det vil si... å være bærere av Guds prestedømme. De må veiledes til en åndelig bevissthet om hvor hellig deres ordinerte kall er.”²

I dag ber jeg om at Den hellige ånd vil veilede oss til større forståelse av Det aronske prestedømmes kraft og hellige natur, og inspirere oss til å fokusere mer på våre prestedømsplikter. Mitt budskap er til alle bærere av Det aronske prestedømme, inkludert de som også bærer Det melkisedekske prestedømme.

Eldste Dale G. Renlund underviste oss at hensikten med prestedømmet er å gi Guds barn tilgang til Jesu Kristi forsonende kraft.³ For å motta Kristi forsonende kraft i vårt liv må vi tro på ham, omvende oss fra våre synder, inngå og holde hellige pakter ved hjelp av ordinanser og motta Den hellige ånd.⁴ Dette er ikke prinsipper vi deltar i bare én gang. De virker sammen, styrker og bygger på hverandre i en kontinuerlig oppadgående utviklingsprosess for å “[komme] til Kristus og bli fullkommen-gjort i ham”.⁵

Hva er så Det aronske prestedømmes rolle i dette? Hvordan hjelper det oss å få tilgang til Kristi forsonende kraft? Jeg tror svaret finnes i Det aronske prestedømmes nøkler – nøklene til

englers betjening og det forberedende evangelium.⁶

Englers betjening

La oss begynne med ett aspekt av englers betjening. Før Guds barn kan ha tro på Jesus Kristus, trenger de kunnskap om ham og å bli undervist i hans evangelium. Apostelen Paulus sa:

“Hvordan kan de tro på en som de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at det er noen som forkynner?”

Og hvordan kan de forkynne, uten at de blir utsendt?...

Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.⁷

Siden tidenes begynnelse har Gud sendt “engler for å betjene menneskenes barn og gjøre dem kjent med Kristi komme”.⁸ Engler er himmelske personer som formidler Guds budskap.⁹ På hebraisk og gresk betyr roten av ordet *engel* “sendebud”.¹⁰

På samme måte som engler er bemyndigede sendebud sendt av Gud for å forkynne hans ord og derved bygge opp troen, har vi som bærer Det aronske prestedømme blitt ordinert til å “undervise, og innby alle til å komme til Kristus”.¹¹ Å forkynne evangeliet er en prestedømsplikt. Og kraften som er forbundet med denne oppgaven, er ikke bare for profeter eller bare for misjonærer. Den er for dere!¹²

Hvordan mottar vi så denne kraften? Hvordan kan en 12 år gammel diakon – eller hvem som helst av oss – bringe tro på Kristus til Guds barns hjerter? Vi begynner med å samle hans ord slik at dets kraft er i oss.¹³ Han har lovet at hvis vi gjør det, vil vi ha “Guds kraft til å overbevise menneskene”.¹⁴ Det kan være en anledning til å undervise på et quorumsmøte eller besøke et medlem hjemme. Det kan være noe mindre formelt, som en samtale med en venn eller et familiemedlem. Hvis vi har forberedt oss, kan vi i alle disse

situasjonene undervise i evangeliet slik englene gjør – ved Den hellige ånds kraft.¹⁵

Jeg hørte nylig Jacob, en bærer av Det aronske prestedømme i Papua Ny-Guinea, vitne om kraften i Mormons bok og hvordan den har hjulpet ham å motstå det onde og følge Ånden. Hans ord styrket min og andres tro. Min tro har også vokst når jeg har hørt bærere av Det aronske prestedømme undervise og vitne på sine quorumsmøter.

Unge menn, dere er bemyndigede sendebud. Ved ord og handlinger kan dere bringe tro på Kristus til Guds barns hjerter.¹⁶ President Russell M. Nelson har sagt: “For dem vil dere være som tjenende engler.”¹⁷

Det forberedende evangelium

Større tro på Kristus fører alltid til et ønske om å forandre seg eller omvende seg.¹⁸ Derfor er det logisk at nøkkelen til englers betjening ledsages av nøkkelen til det forberedende evangelium,

Prestene som døpte familien Mbuelongo i Sydney, Australia, lærte å forstå hva det betyr å ha "fullmakt fra Jesus Kristus".

"omvendelsens og dåpens evangelium til syndenes forlatelse".¹⁹

Når dere studerer deres plikter i Det aronske prestedømme, vil dere se et klart pålegg om å innby andre til å omvende seg og forbedre seg.²⁰ Det betyr ikke at vi står på et gatehjørne og roper: "Omvend dere!" Som oftest betyr det at *vi* omvender oss, vi tilgir, og når vi betjener andre, tilbyr vi det håp og den fred som omvendelse gir – fordi vi har opplevd det selv.

Jeg har vært sammen med bærere av Det aronske prestedømme når de har besøkt andre quorumsmedlemmer. Jeg har sett deres omsorg bløtgjøre hjerter og hjelpe deres brødre å føle Guds kjærlighet. Jeg hørte en ung mann bære vitnesbyrd for sine jevnaldrende om omvendelsens kraft. Da han gjorde det, ble hjerter bløtgjort, forpliktelse inngått, og Kristi helbredende kraft kunne kjennes.

President Gordon B. Hinckley underviste: "Det er én ting å omvende seg. Det er noe annet å få våre synder forlatt eller tilgitt. Kraften til å tilveiebringe dette finnes i Det aronske prestedømme."²¹ Det aronske prestedømmes ordinanser dåp og nadverden vitner om og fullfører vår omvendelse så vi kan motta syndsforlatelse.²² President Dallin H. Oaks forklarte det slik: "Vi blir befalt å omvende oss fra våre synder og

komme til Herren med et sønderknust hjerte og en angrende ånd og ta del i nadverden... Når vi fornyer våre dåps-pakter på denne måten, fornyer Herren den rensende virkning av vår dåp."²³

Brødre, det er et hellig privilegium å forrette ordinanser som bringer syndenes forlatelse til angrende hjerter ved hjelp av Frelserens forsonende kraft.²⁴

Jeg fikk nylig høre om en prest som strever med å uttrykke seg, som velsignet nadverden for første gang. Idet han gjorde det, kom en sterk ånd over ham og forsamlingen. Senere på møtet bar han et enkelt, men tydelig vitnesbyrd om Guds kraft som han følte under denne ordinansen.

I Sydney i Australia døpte fire medlemmer av et prestenes quorum medlemmer av familien Mbuelongo. Moren til en av disse prestene fortalte meg hvor sterkt denne erfaringen hadde påvirket hennes sønn. Disse prestene lærte å forstå hva det betyr å ha "fullmakt fra Jesus Kristus".²⁵

Som dere vet kan prester nå forrette ved stedfortredende dåp i templet. Min 17 år gamle sønn døpte nylig meg for noen av våre forfedre. Vi følte begge dyp takknemlighet for Det aronske prestedømme og privilegiet å kunne handle til frelse for Guds barn.

Unge menn, når dere flittig utfører deres prestedømsplikter, samarbeider

dere med Gud i hans arbeid for "å tilveiebringe mennesket uøddelighet og evig liv".²⁶ Slike erfaringer øker deres ønske om og forbereder dere til å forkynde omvendelse og døpe konvertitter som misjonærer. De forbereder dere også til livslang tjeneste i Det melkisedekske prestedømme.

Døperen Johannes, vårt eksempel

Bærere av Det aronske prestedømme, vi har det privilegium og den plikt å være døperen Johannes' medtjenere. Johannes ble sendt som et bemyndiget sendebud for å bære vitnesbyrd om Kristus og innby alle til å omvende seg og bli døpt – det vil si, han utøvde Det aronske prestedømmes nøkler som vi har snakket om. Johannes erklærte så: "Jeg døper dere med vann til omvendelse. Men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg... Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild."²⁷

Slik bereder Det aronske prestedømme, med nøklene til englers betjening og det forberedende evangelium, veien for at Guds barn ved Det melkisedekske prestedømme kan motta Den hellige ånds gave, den største gaven vi kan få i dette liv.²⁸

Hvilket dyptgripende ansvar Gud har gitt bærere av Det aronske prestedømme!

En oppfordring og et løfte

Foreldre og prestedømsledere, kan dere føle viktigheten av president Monsons råd om å hjelpe unge menn å forstå "hva det vil si... å være bærere av Guds prestedømme"?²⁹ Å forstå og foredle Det aronske prestedømme vil forberede dem til å være trofaste bærere av Det melkisedekske prestedømme, misjonærer med stor kraft og rettskafne ektemenn og fedre. Gjennom sin tjeneste vil de forstå og

føle realiteten av prestedømmets kraft, myndigheten til å handle i Kristi navn til frelse for Guds barn.

Unge menn, Gud har et arbeid for dere å gjøre.³⁰ Deres ordinasjon til Det aronske prestedømme er sentral når det gjelder å hjelpe Guds barn å motta Kristi forsonende kraft. Jeg lover at når disse hellige pliktene står sentralt i deres liv, vil dere føle Guds kraft som aldri før. Dere vil forstå deres identitet som en Guds sønn, kalt med et hellig kall til å utføre hans arbeid. Og i likhet med døperen Johannes vil dere bidra til å berede veien for hans Sønnns komme. Jeg bærer vitnesbyrd om disse sannhetene i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Det var dette som skjedde med Moses. Etter hans bemerkelsesverdige møte med Gud, begynte han å se annerledes på seg selv – som en Guds sønn. Dette perspektivet hjalp ham å motstå Satan, som kalte ham “menneskesønn” (se Moses 1:1-20). Se også Thomas S. Monson, “Se andre slik de kan bli”, *Liahona*, nov. 2012, 68-71; Dale G. Renlund, “Med Guds øyne”, *Liahona*, nov. 2015, 93-94.
2. Thomas S. Monson, generalkonferansens lederskapsmøte, mars 2011.
3. Se Dale G. Renlund, “Prestedømmet og Frelserens forsonende kraft”, *Liahona*, nov. 2017, 64-67.
4. Se 2 Nephi 31-32; 3 Nephi 11:30-41; 27:13-21; Ether 4:18-19; Moses 6:52-68; 8:24.
5. Moroni 10:32; se også *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 6.
6. Se Lære og pakter 13:1; 84:26-27; 107:20.
7. Romerne 10:14-15, 17. Joseph Smith forklarte også denne sannheten: “Troen kommer ved å høre Guds ord gjennom Guds tjeneres vitnesbyrd, og dette vitnesbyrd er alltid ledsaget av profetiens og åpenbaringsens ånd” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 379).
8. Moroni 7:22; se Alma 12:28-30; 13:21-24; 32:22-23; 39:17-19; Helaman 5:11; Moroni 7:21-25, 29-32; Lære og pakter 20:35; 29:41-42; Moses 5:58; se også Matteus 28:19; Romerne 10:13-17.
9. Se George Q. Cannon, *Gospel Truth*, red. Jerreld L. Newquist (1987), 54.
10. Se James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (1984), Hebrew and Chaldee dictionary section, 66, Greek dictionary section, 7.
11. Lære og pakter 20:59.
12. Se Henry B. Eyring, “Så han også kan bli sterk”, *Liahona*, nov. 2016, 75-78; Alma 17:3; Helaman 5:18; 6:4-5; Lære og pakter 28:3.
13. Se 1 Johannes 2:14; Alma 17:2; 26:13; 32:42. *Jeg oppfyller min plikt mot Gud – For bærere av Det aronske prestedømme* er et nyttig hjelpemiddel til å oppnå dette.
14. Lære og pakter 11:21; se også Lære og pakter 84:85.
15. Se 2 Nephi 32:3; Lære og pakter 42:14; 50:17-22.
16. Se Moroni 7:25.
17. Russell M. Nelson, “Honoring the Priesthood”, *Ensign*, mai 1993, 40; se også Alma 27:4.
18. Se Alma 34:17; Helaman 14:13.
19. Lære og pakter 84:27.
20. Se Lære og pakter 20:46, 51-59, 73-79. *Jeg oppfyller min plikt mot Gud – For bærere av Det aronske prestedømme* er et verdifullt hjelpemiddel for å hjelpe oss å forstå våre plikter.
21. Gordon B. Hinckley, “Det aronske prestedømme – en gave fra Gud”, *Lys over Norge*, juli 1988, 44.
22. Eldste D. Todd Christofferson forklarte: “Dåpen i vann er det siste eller høyeste trinnet i omvendelsesprosessen. Å gi avkall på synd, kombinert med vår pakt om lydighet, fullender vår omvendelse. Omvendelsen er og blir uferdig uten denne pakt” (“Utvikle tro på Kristus”, *Liahona*, sep. 2012, 14-15). Se også D. Todd Christofferson, “Den guddommelige gave omvendelse”, *Liahona*, nov. 2011, 38-41; Joseph Smiths oversettelse, Matteus 26:24 (i Veiledning til Skriftene).
23. Nadverdens ordinans gir oss “en ukentlig anledning til å fornye hellige pakter som gir oss del i Frelserens nåde og forsoning med den samme åndelig rensende virkning som dåp og bekreftelse” (“Forståelse av våre pakter med Gud”, *Liahona*, juli 2012, 21). Se også Dallin H. Oaks, “Alltid ha Hans ånd”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 56-59.
24. Dallin H. Oaks, “Det aronske prestedømme og nadverden”, *Liahona*, jan. 1999, 44.
25. Eldste David A. Bednar har forklart: “De frelsende og opphøyende ordinanser som forrettes i Herrens gjenopprettede kirke, er langt mer enn ritualer eller symbolske handlinger. De utgjør snarere godkjente kanaler som velsignelser og himmelske krefter kan strømme inn i vårt liv gjennom” (“Alltid bevare en forlatelse for deres synder”, *Liahona*, mai 2016, 60).
26. Lære og pakter 20:73.
27. Moses 1:39.
28. Matteus 3:11.
29. Mange av Kirkens ledere har sagt at Den hellige ånd er jordelivets største gave. President Dallin H. Oaks har sagt: “Å ha Den hellige ånd som vår stadige ledsager er det mest dyrebare eie vi kan ha på jorden” (“Det aronske prestedømme og nadverden”, *Liahona*, jan. 1999, 44).
30. Eldste Bruce R. McConkie sa: “Sett i lys av evigheten er evig liv den største av alle Guds gaver. Men hvis vi innsnevrer perspektivet til bare dette liv, er Den hellige ånds gave den største gaven et jordisk menneske kan oppnå” (“What Is Meant by ‘The Holy Spirit?’” *Instructor*, feb. 1965, 57).
31. President Wilford Woodruff vitnet og sa: “Hvis du har Den hellige ånd med deg – og hver eneste en burde ha det – kan jeg si deg at det finnes ingen større gave, det finnes ingen større velsignelse, og ikke noe større vitnesbyrd er gitt noe menneske på jorden. Du kan bli betjent av engler, du kan se mange mirakler, du kan se mange undre på jorden. Men jeg hevder at Den hellige ånds gave er den største gave som kan skjenkes mennesket” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* [2004], 48).
32. Og eldste David A. Bednar tilføyde: “De Guds bud som vi adlyder og de inspirerte råd fra Kirkens ledere som vi følger, fokuserer først og fremst på å oppnå Åndens veiledning. I bunn og grunn dreier alle evangeliets læresetninger og aktiviteter seg om å komme til Kristus ved å motta Den hellige ånd i vårt liv” (“Motta Den hellige ånd”, *Liahona*, nov. 2010, 97).
33. Thomas S. Monson, generalkonferansens lederskapsmøte, mars 2011.
34. Se Moses 1:6.

Av president Russell M. Nelson

Innledende kommentarer

Vi bekjentgjør en betydelig omorganisering av våre quorumer i Det melkisedekske prestedømme for å utføre Herrens verk mer effektivt.

Takk, bror Holmes, for ditt viktige budskap.

Kjære brødre, vi savner virkelig president Thomas S. Monson og eldste Robert D. Hales. Likevel går vi alle videre i Herrens verk.¹

Jeg er svært takknemlig for enhver som bærer det hellige prestedømme. Dere er vår Forløseres håp, som ønsker "at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelzers navn".² Han ønsker at *alle* hans ordinerte sønner skal representere ham, tale for ham, handle for ham og være til velsignelse for Guds barn over hele verden for at "tro også kunne tilta på [hele] jorden".³

Noen av dere virker der Kirken har vært etablert i flere generasjoner. Andre virker der Kirken er relativt ny. For noen er deres menigheter store. For andre er deres grener små og avstandene store. Uavhengig av deres egne omstendigheter er hver av dere medlem av et prestedømsquorum med et guddommelig påbud om å lære og undervise, om å elske og tjene andre.

I kveld bekjentgjør vi en viktig omorganisering av våre quorumer i Det melkisedekske prestedømme for å utføre Herrens verk mer effektivt.

I hver menighet vil nå høyprestene og eldstene bli slått sammen til ett eldste-nes quorum. Denne justeringen vil i stor grad øke evnen og muligheten for menn som bærer Guds prestedømme, til å tjene andre. Fremtidige eldster vil være velkommen i og innlemmes i fellesskapet i dette quorumet. I hver stav vil stavsprestidentens quorum i staven. Men sammensetningen av dette quorumet vil være basert på gjeldende

kall i prestedømmet, slik det senere vil bli forklart.

Eldste D. Todd Christofferson og eldste Ronald A. Rasband i De tolv apostlers quorum vil nå undervise oss mer om disse viktige justeringene.

Disse endringene har blitt vurdert i mange måneder. Vi har følt et presserende behov for å forbedre måten vi ivaretar våre medlemmer og rapporterer vår kontakt med dem på. For å gjøre dette bedre, må vi styrke våre prestedømsquorumer for å gi bedre rettleiding i arbeidet med å utøve den kjærlighet og støtte som Herren ønsker for sine hellige.

Disse justeringene er inspirert av Herren. Når vi iverksetter dem, vil vi være enda mer effektive enn vi noensinne har vært.

Vi er engasjert i Den allmektige Guds verk. Jesus er Kristus! Vi er hans ydmyke tjenere! Gud velsigne dere, brødre, når vi lærer om og gjør vår plikt. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. "La oss stevne frem", *Salmer*, nr. 170.
2. Lære og pakter 1:20.
3. Lære og pakter 1:21.

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Eldstenes quorum

Å ha ett quorum av Det melkisedekske prestedømme i en menighet forener prestedømsbærere for å utføre alle aspekter av arbeidet med å frelse sjeler.

Ikke lenge etter at Kirken ble organisert i denne siste evangelieutdeling, uttalte Herren i en åpenbaring: “Og ved troens bønn skal dere motta min lov, så dere kan vite hvordan dere skal styre min kirke og gjøre alle ting riktig for meg.”¹ Dette prinsippet har blitt fulgt i Kirken – og dette løftet har blitt holdt av Herren – siden den gang. Mønstre for prestedømmets organisasjon og tjeneste har blitt åpenbart fra tid til annen fra og med profeten Joseph Smith, da prestedømsembeder og quorumer første gang ble opprettet i vår tid. Betydelige forbedringer ble åpenbart og gjennomført i løpet av presidentperiodene til blant andre Brigham Young, John Taylor og Spencer W. Kimball med hensyn til De tolv's quorum, De sytti, høyprester og andre embeder og quorumer i både Det melkisedekske og Det aronske prestedømme.² Nå, i en historisk uttalelse for bare noen minutter siden, bekjentgjorde president Russell M. Nelson nok en avgjørende justering.

La meg gjenta litt av uttalelsen hans: “I kveld bekjentgjør vi en viktig omorganisering av våre quorumer i Det melkisedekske prestedømme for å utføre Herrens arbeid mer effektivt. *I hver menighet vil nå høyprestenes gruppe og eldstenes quorum bli slått sammen til*

ett eldstenes quorum... [og] sammensetningen av [høyprestenes quorum i staven] vil være basert på *gjeldende* kall i prestedømmet.”

President Nelson tilføyde:

“Disse endringene har blitt vurdert i mange måneder. Vi har følt et presserende behov for å forbedre måten vi ivaretar våre medlemmer på... For å gjøre dette bedre, må vi styrke våre prestedømsquorumer for å gi bedre rettleiding i arbeidet med å utøve den

kjærlighet og støtte som Herren ønsker for sine hellige.

Disse justeringene er inspirert av Herren. Når vi iverksetter dem, vil vi være enda mer effektive enn vi har vært tidligere.”³

Under ledelse av Det første presidentskap vil eldste Ronald A. Rasband og jeg tilføye noen detaljer som vi regner med vil besvare spørsmål dere kanskje har.

Eldstenes og høyprestenes quorumer

Først, for å gjenta, hva er justeringene for høyprestenes grupper og eldstenes quorumer på menighetsplan? I menigheter vil medlemmer av eldstenes quorum og høyprestenes gruppe nå slås sammen til ett quorum i Det melkisedekske prestedømme med ett quorums-presidentskap. Dette quorumet, med større antall og sterkere fellesskap, vil bli kalt “eldstenes quorum”. Høyprestenes grupper avvikles. Eldstenes quorum omfatter alle eldster og fremtidige eldster i menigheten, så vel som høyprester som *ikke* for tiden virker i biskopsrådet,

i stavspresidentskapet, i høyrådet eller som fungerende patriarker. Høyprestenes quorum i staven vil bestå av de høyprester som *virker* i stavspresidentskapet, i biskopsråd, i høyrådet og som fungerende patriarker.

Eldstenes quorumpresidentenskap

Hvordan skal presidentskapet for eldstenes quorum organiseres? Stavspresidentskapet vil avløse nåværende høyprestenes gruppeledelse og eldstenes quorumpresidentkaper, og vil kalle en ny eldstenes quorumpresident og rådgivere i hver menighet. Det nye presidentskapet for eldstenes quorum kan omfatte eldster og høyprester i forskjellig alder og med forskjellig erfaring, som sammen virker i ett quorumpresidentenskap. En eldste eller en høyprest kan virke som quorumpresident eller rådgiver i presidentskapet. Dette betyr ikke at høyprester “overtar” eldstenes quorum. Vi forventer at eldster og høyprester samarbeider i enhver kombinasjon i quorumpresidentskapet

og i quorumets tjeneste. Disse quorumsjusteringene skulle gjennomføres så snart det er praktisk mulig.

Prestedømsembeder i eldstenes quorum

Endrer denne justeringen i quorumets struktur de prestedømsembeder som quorumsmedlemmene innehar? Nei, dette grepet opphever ikke noe prestedømsembede som noe quorumsmedlem tidligere har blitt ordinert til. Som dere vet kan en mann bli ordinert til forskjellige prestedømsembeder i løpet av livet, og han vil ikke miste eller gi avkall på noen tidligere ordinasjon når han mottar en ny. Selv om en prestedømsbærer i noen tilfeller kan virke i mer enn ett embede om gangen, som når en høyprest også virker som patriark eller biskop, fungerer han vanligvis ikke i alle sine prestedømsembeder på samme tid. Biskoper og syttier virker for eksempel ikke aktivt i disse embedene når de blir avløst eller blir gitt emeritusstatus. Derfor, uansett hvilket annet embede eller embeder

i prestedømmet en mann måtte ha, virker han som eldste mens han er medlem av eldstenes quorum.

For mange år siden sa president Boyd K. Packer at “prestedømmet er større enn noen av dets embeder... Prestedømmet er ikke delelig. En eldste har like meget prestedømme som en apostel. (Se L&p 20:38.) Når en mann [har fått overdratt prestedømmet], mottar han det i sin helhet. Men det er forskjellige embeder innenfor prestedømmet – myndighetsfordelinger og ansvarsfordelinger... Noen ganger omtales ett embede som ‘høyere’ eller ‘lavere’ enn et annet embede. Embedene i Det melkisedekske prestedømme er snarere forskjellige tjenesteområder enn ‘høyere’ eller ‘lavere’ embeder.”⁴ Brødre, jeg håper inderlig at vi ikke lenger vil snakke om å bli “forfremmet” til et annet embede i Det melkisedekske prestedømme.

Eldster vil fortsatt bli ordinert til høyprester når de blir kalt til et stavspresidentenskap, høyråd eller biskopsråd

– eller på andre tidspunkter, slik det bestemmes av stavsprezidenten ved bønnfull overveielse og inspirasjon. Når deres tjenestetid i et stavsprezidentenskap, høyråd eller biskopsråd er fullført, vil høyprestene vende tilbake til eldstenes quorum i menigheten.

Veiledning for eldstenes quorumsprezident

Hvem rettleider arbeidet til eldstenes quorumsprezident? Stavsprezidenten presiderer over Det melkisedekske prestedømme i staven. Derfor er eldstenes quorumsprezident direkte ansvarlig overfor stavsprezidenten, som gir opplæring og veiledning fra stavsprezidentenskapet og gjennom høyrådet. Biskopen, som presiderende høyprest i menigheten, har også regelmessige møter med eldstenes quorumsprezident. Biskopen rådfører seg med ham og gir passende rettleiding om hvordan medlemmene best kan hjelpes og velsignes, ved at alle organisasjoner i menigheten arbeider i harmoni.⁵

Hensikten med disse endringene

Hva er hensikten med justeringene i Det melkisedekske prestedømmes quorumer? Å ha ett quorum av Det melkisedekske prestedømme i en menighet forener prestedømsbærere i utførelsen av alle aspekter av arbeidet med å frelse sjeler, innbefattet tempelarbeid og slektshistorie, som tidligere ble koordinert av høyprestenes grupper. Det gjør det mulig for quorumsmedlemmer i alle aldre og fra enhver bakgrunn å dra nytte av hverandres perspektiv og erfaring, og av deres erfaring som er i andre stadier av livet. Det gir også flere muligheter for erfarne prestedømsbærere til å veilede andre, herunder fremtidige eldster, nye medlemmer, unge voksne og de som kommer tilbake til aktivitet i Kirken. Jeg kan ikke tilstrekkelig uttrykke hvor

begeistret jeg blir når jeg tenker på den stadig viktigere rollen eldstenes quorumer vil spille i fremtiden. Visdommen, erfaringen, evnene og styrken som vil finnes i disse quorumene, innvarsler en ny tid og en ny norm for prestedøms-tjeneste over hele Kirken.

På generalkonferansen for 20 år siden fortalte jeg en historie som første gang ble fortalt av eldste Vaughn J. Featherstone i De sytti, som jeg tror er verdt å gjenta her.

I 1918 var bror George Goates en gårdbruker som dyrket sukkerroe i Lehi i Utah. Vinteren kom tidlig det året og mye av avlingen frøs i jorden. For George og hans unge sønn Francis var innhøstingen treg og vanskelig. I mellomtiden raste en influensaepidemi. Den fryktede sykdommen tok livet av Georges sønn Charles og tre av Charles' små barn – to små piker og en gutt. På bare seks dager foretok den sørgende George Goates tre separate turer til Ogden i Utah for å hente kroppene hjem til begravelse. Da denne fryktelige avbrytelsen var over, spente George og Francis for vognen og dro ut på roeåkeren igjen.

På veien passerte de vogn på vogn med roer som ble kjørt til fabrikkene av gårdbrukere i nabolaget. Kjørerne hilste og vinket da de passerte: 'Hei, onkel George', 'Virkelig trist, George', 'Det er tungt, George', 'Du har mange venner, George'.

På den siste vognen satt... den fregnede Jasper Rolfe. Han vinket en oppmuntrende hilsen og ropte: 'Det var de siste, onkel George!'

[Bror Goates] snudde seg til Francis og sa: 'Jeg skulle ønske det var våre.'

Da de kom til grinden, hoppet Francis ned av den store, røde vognen og åpnet grinden mens [faren] kjørte til åkeren. [George] rettet seg opp, stoppet hestene... og kikket ut over åkeren... Det fantes ikke en sukkerroe på hele

åkeren. Da gikk det opp for ham hva Jasper Rolfe mente da han ropte: 'Det var de siste, onkel George!'

[George] gikk ned av vognen, tok opp en håndfull av den gode, brune jorden han var så glad i, og deretter... en roetopp, og han så et øyeblikk på disse symbolene på sitt arbeid, som om han ikke kunne tro sine egne øyne.

Deretter satte [han] seg ned på en haug med roetopper – denne mannen som hentet hjem fire av sine kjære på bare seks dager for å begrave dem, laget kister, gravde graver og til og med hjalp til med begravelsestøyet – denne forunderlige mannen som aldri nølte, kviet seg eller vaklet under denne opprivende prøvelsen – satte seg ned på en haug med roetopper og hulket som et lite barn.

Så reiste han seg, tørket øynene... så opp mot himmelen og sa: 'Takk, Fader, for eldstene i menigheten vår.'⁶

Ja, Gud være lovet for menn i prestedømmet og for den tjeneste de kommer til å utføre for å hjelpe

enkeltpersoner og familier og for å opprette Sion.

Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og De syttis presidentskap har vurdert disse justeringene over lengre tid. Etter mye bønn, grundig studium av Skriftenes grunnlag for prestedømsquorumer og bekreftelse på at dette er Herrens vilje, går vi videre med enstemmighet i det som i virkeligheten er nok et trinn i gjenopprettelsens utfoldelse. Herrens veiledning er tydelig, og jeg fryder meg over den, idet jeg bærer vitnesbyrd om ham, hans prestedømme og deres ordinasjoner i dette prestedømmet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 41:3.
2. Se for eksempel William G. Hartley, "The Priesthood Reorganization of 1877: Brigham Young's Last Achievement", i *My Fellow Servants: Essays on the History of the Priesthood* (2010), 227-64; "To the Seventies", i James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), 352-54; Hartley, "The Seventies in the 1880s: Revelations and Reorganizing", i *My Fellow Servants*, 265-300; Edward L. Kimball, *Lengthen Your Stride: The Presidency of Spencer W. Kimball* (2005), 254-58; Susan Easton Black, "Early Quorums of the Seventies", i David J. Whittaker and Arnold K. Garr, red., *A Firm Foundation: Church Organization and Administration* (2011), 139-60; Richard O. Cowan, "The Seventies' Role in the Worldwide Church Administration", i *A Firm Foundation*, 573-93.
3. Russell M. Nelson, "Innledende kommentarer", *Liahona*, mai 2018, 54.
4. Boyd K. Packer: "Hva enhver eldste skulle vite – og også enhver søster. En elementær innføring i prinsippene for prestedømmets styre", *Lys over Norge*, nov. 1994, 15-24.
5. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 7.3.1.
6. D. Todd Christofferson, "Prestedømsquorumet", *Liahona*, jan. 1999, 47; se også Vaughn J. Featherstone, "Now Abideth Faith, Hope, and Charity", *Ensign*, juli 1973, 36-37.

Av eldste Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers quorum

Vi er en mektig skare

Hvilken glede det vil være for alle bærere av Det melkisedekske prestedømme å ha velsignelsen ved å undervise, lære og virke skulder ved skulder.

Mine kjære brødre i prestedømmet, det er med stor ydmykhet jeg står foran dere ved denne historiske anledning etter oppdrag fra vår kjære profet og president Russell M. Nelson. Jeg er virkelig glad i og oppholder denne fantastiske Guds mann og vårt nye Første presidentskap. Jeg tilføyer mitt vitnesbyrd til det eldste D. Todd Christofferson og mine andre brødre i De tolv apostlers quorum har båret om at endringene som ble bekjentgjort i kveld, er Herrens vilje.

Slik president Nelson sa, er dette en sak som har blitt drøftet og overveid med bønnens hjelp av Kirkens ledende brødre i lang tid. Ønsket var å søke Herrens vilje og styrke quorumene i Det melkisedekske prestedømme. Inspirasjon ble mottatt, og i kveld bekjentgjorde vår profet Herrens vilje. "For Herren Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbart sine skjulte råd for sine tjenere profetene."¹ Hvor velsignet vi er som har en levende profet i dag!

Gjennom hele vårt liv har søster Rasband og jeg reist rundt i verden på forskjellige oppdrag for Kirken og i yrkessammenheng. Jeg har sett nesten alle enhetsformer i Kirken: En liten gren i Russland hvor antall bærere av Det melkisedekske prestedømme

kunne telles på én hånd, en ny og voksende menighet i Afrika hvor både høyprestene og eldstene møttes som én gruppe fordi det totale antall bærere av Det melkisedekske prestedømme var lavt, og veletablerte menigheter hvor antall eldster gjorde det nødvendig å dele quorumet i to!

Overalt hvor vi har kommet, har vi sett Herrens hånd gå foran hans tjenere for å berede folket og veien foran oss, slik at alle hans barn kunne bli velsignet i overensstemmelse med alle sine behov. Har han ikke lovet at han "vil

gå foran [oss]” og “være ved [vår] høyre og ved [vår] venstre hånd”, og at hans “Ånd skal være i [våre] hjerter og [hans] engler rundt om [oss]”?²

Når jeg tenker på alle dere, blir jeg påminnet om salmen “Vi er en mektig skare”.

*Vi er en mektig skare.
Med banner går vi frem
til kamp mot onde makter
som stadig trenger frem.
Vi tapre er, forenet,
i tillit til vår Gud,
og følger trofast Herren,
adlyde vil hans bud.*³

Eldste Christofferson har besvart noen spørsmål som ganske sikkert vil oppstå etter bekjentgjørelsen om at høyprestenes gruppe og eldstenes quorum på menighetsplan skal slås sammen til én forenet, mektig hær av brødre i Det melkisedekske prestedømme.

Disse justeringene vil hjelpe eldstenes quorumer og Hjelpeforeninger å harmonisere sitt arbeid. De vil også forenkle quorumets samarbeid med

biskopsrådet og menighetsrådet. De gjør det mulig for biskopen å delegere flere ansvarsoppgaver til presidenten i eldstenes quorum og i Hjelpeforeningen, slik at biskopen og hans rådgivere kan fokusere på sine primære oppgaver – ikke minst å presidere over de unge kvinnene, og de unge mennene som bærer Det aronske prestedømme.

Endringer i Kirkens organisasjoner og funksjoner er ikke uvanlig. I 1883 sa Herren til president John Taylor: “[Med hensyn til] min Kirkes og mitt prestedømmes ledelse og organisasjon... vil [jeg] fra tid til annen, gjennom de kanaler jeg har oppnevnt, åpenbare for dere alt som er nødvendig for min Kirkes fremtidige utvikling og fullkommengjørelse, for tilpasning og fremgang av mitt rike.”⁴

Så noen få ord til dere brødre som er høyprester – dere skal vite at vi er glad i dere! Vår himmelske Fader er glad i dere! Dere er en stor del av prestedømmets kongelige hær, og vi kan ikke videreføre dette verk uten deres godhet, tjeneste, erfaring og rettferdighet. Alma forklarte at menn blir kalt som høyprester på grunn av sin overmåte store tro og sine gode gjerninger

for å undervise og tjene andre.⁵ Denne erfaringen trengs nå kanskje mer enn noensinne.

I mange menigheter kan det være høyprester som nå vil få anledning til å bli presidert over av en eldste som sin quorumspresident. Vi har presedens for at eldster presidere over høyprester: Eldster virker for tiden som grenspresidenter i noen områder av verden hvor høyprester bor i grenen, og det finnes grener hvor bare et eldstenes quorum er organisert og høyprester er tilstede.

For en glede det vil være for *alle* bærere av Det melkisedekske prestedømme å ha velsignelsen ved å undervise, lære og virke skulder ved skulder med alle medlemmene i sin menighet. Uansett hvor dere er og hva deres omstendigheter måtte være, oppfordrer vi dere til med bønn, trofast og med glede å ta imot nye muligheter til å lede eller bli ledet og til å virke sammen som en gruppe brødre i prestedømmet.

Jeg skal nå ta opp noen andre saker som kanskje trenger klargjøring, når vi nå skal gjennomføre Herrens vilje med hensyn til organiseringen av hans quorumer i det hellige prestedømme.

Hva er tilpasningene for høyprestenes quorum i staven? Høyprestenes quorum i staven vil fortsette å fungere. Stavspresidentskapet fortsetter å virke som presidentskap for høyprestenes quorum i staven. Men, som eldste Christofferson sa, vil medlemmene av høyprestenes quorum i staven nå bestå av høyprester som *per i dag* virker i stavspresidentskapet, som medlemmer av et biskopsråd i en menighet, som medlemmer av stavens høyråd, og den fungerende patriarken. Menighets- og stavssekretærer og utøvende sekretærer er ikke medlem av høyprestenes quorum i staven. Når en som aktivt virker som høyprest, patriark, sytti eller apostel, besøker en menighet og ønsker å delta på prestedømmet, vil han møte sammen med eldstenes quorum.

Etterhvert som brødre i disse kallene blir avløst, vil de vende tilbake til sine hjemmeenheter som medlemmer av eldstenes quorum.

Hvilken *funksjon* har høyprestenes quorum i staven? Stavspresidentskapet har møte med medlemmer av høyprestenes quorum for å rådføre seg med hverandre, for å bære vitnesbyrd og for å gi opplæring. Møter på stavsplan slik det er forklart i våre håndbøker, vil fortsette med to tilpasninger:

For det første: Menigheter og staver vil ikke lenger ha møter i prestedømmets utøvende komité. Hvis det oppstår en spesiell sak i en menighet, for

eksempel et ømtålig familieanliggende eller en uvanlig velferdsutfordring, kan den behandles i et utvidet møte i biskopsrådet. Andre mindre ømtålige saker kan tas opp i menighetsrådet. Det som har vært kjent som møtet i prestedømmets utøvende komité i staven, vil nå bli kalt "høyrådsmøtet".

For det annet: Det årlige møtet for alle ordinerte høyprester i staven vil ikke lenger bli holdt. Stavspresidentskapet vil imidlertid fortsette å holde et årlig møte i høyprestenes quorum i staven, slik det har blitt bekjentgjort i dag.

Kan en menighet ha flere enn ett eldstenes quorum? Svaret er ja. I samme ånd som Lære og pakter kapittel 107, vers 89, når en menighet har et uvanlig stort antall aktive bærere av Det melkisedekske prestedømme, kan lederne organisere mer enn ett eldstenes quorum. I slike tilfeller skulle hvert quorum ha en rimelig balanse når det gjelder alder, erfaring, prestedømmebeder og styrke.

Jeg vitner om at når vi nå gjennomfører denne inspirerte omorganiseringen av quorumene i våre menigheter og staver, vil vi oppleve en rekke velsignelser. La meg bare nevne noen få eksempler.

Under biskopens ledelse kan flere prestedømsressurser bidra til arbeidet med å frelse sjeler. Dette innbefatter Israels innsamling ved tempel- og

slektshistorisk arbeid, arbeide med trengende familier og enkeltpersoner, og å hjelpe misjonærene å bringe sjeler til Jesus Kristus.

Når tidligere presiderende ledere vender tilbake for å dele sine erfaringer med eldstenes quorum, vil det føre til et sterkere quorum.

Det vil være et større mangfold av talenter og evner i quorumet.

Det vil være større fleksibilitet og tilgjengelighet for å dekke nåværende og presserende behov i menigheten og quorumet, og for å utføre våre forskjellige tjenesteoppgaver.

Det vil være mer veiledning og fellesskap når en ny eldste og en erfaren høyprest utveksler erfaringer, side om side, på quorumsmøter og på oppdrag.

Biskoper og grenspresidenter vil forhåpentligvis bli frigjort til å kunne foredle sitt kall til å lede sin hjord og til å hjelpe de trengende.

Vi forstår at hver menighet og stav er forskjellig. Selv om vi forstår disse forskjellene, håper vi at dere vil gjennomføre disse endringene umiddelbart etter denne generalkonferansen. Vi har fått rettledning av en Guds profet! For en fantastisk velsignelse og et fantastisk ansvar. La oss ivareta det med all rettferdighet og flid!

Jeg minner om at prestedømmets myndighet gis ved beskikkelse og ordinasjon, men virkelig prestedømskraft, kraft til å handle i vår Herre Jesu Kristi navn, kan bare komme ved rettskaffen livsførsel.

Herren erklærte til profeten Joseph Smith, gjenopprettelsens profet:

"Se og gi akt, jeg vil ta hånd om deres hjorder og vil oppreise eldster og sende til dem.

Se, jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid."⁶

Dette er virkelig en tid da Herren fremskynder sitt verk.

La oss alle bruke denne anledningen til å reflektere over og forbedre vårt liv for bedre å innrette oss etter hans vilje, slik at vi kan fortjene de mange velsignelsene han har lovet de sanne og trofaste.

Brødre, takk for alt dere gjør for å delta i dette fantastiske arbeidet. Måtte vi gå frem i denne store og høyaktede sak.

*Og når all strid er omme
og ondskap er ei mer,
skal hver som tro og tapper er,
få bo i evig fred.*

*All himmel nå vil prise
den evige konge stor
og i forening synge
med jubel dette kor:*

*Trofast frem, trofast frem,
med Jesus vår Frelser!*

*Trofast frem, trofast frem,
med Jesus Herren stor!*

*Trofast frem, trofast frem, trofast frem
med Jesus Herren stor!⁷*

I dag står vi alle som vitner om at Herren åpenbarer sin vilje gjennom sin profet, president Russell M. Nelson. Jeg vitner om at han er Guds profet her på jorden. Jeg bærer mitt vitnesbyrd om Herren Jesus Kristus, som er vår store Forløser og Frelser. Dette er hans verk, og dette er hans vilje. Dette bærer jeg høytidelig vitnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Amos 3:7.
2. Lære og pakter 84:88.
3. "Vi er en mektig skare", *Salmer*, nr. 159.
4. I James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), 2:354.
5. Se Alma 13.
6. Lære og pakter 88:72-73.
7. "Vi er en mektig skare", *Salmer*, nr. 159.

Av president Henry B. Eyring

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Inspirert omsorgstjeneste

Vi mottar Den hellige ånd best når vi er fokusert på å tjene andre. Det er derfor vi har prestedømsansvaret for å yte tjeneste på vegne av Frelseren.

Mine kjære brødre, jeg er takknemlig for privilegiet å tale til dere på denne historiske generalkonferansen. Vi har oppholdt president Russell M. Nelson som den 17. president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Når jeg har hatt velsignelsen av å arbeide sammen med ham hver dag, har jeg følt en

bekreftelse fra Ånden om at president Nelson er kalt av Gud til å lede Herrens sanne Kirke.

Jeg har også et vitnesbyrd om at Herren har kalt eldste Gerrit W. Gong og eldste Ulisses Soares til å tjene som medlemmer av De tolv apostlers quorum. Jeg er glad i dem og oppholder dem. De vil, gjennom sin tjeneste,

velsigne liv over hele verden og gjennom mange generasjoner.

Denne konferansen er historisk av en annen grunn også. President Nelson har annonsert et inspirert steg fremover i Herrens organiserte plan for sin Kirke. Denne planen innebærer en ny struktur for prestedømsquorumer i menigheter og staver slik at vi bedre kan oppfylle våre prestedømsplikter. Disse ansvarsoppgavene har alle å gjøre med vår prestedømsomsorg for vår Faders barn.

Herrens plan for at hans hellige skal gi kjærlig omsorg, har antatt mange former opp gjennom årene. Under den første tiden i Nauvoo trengte profeten Joseph Smith en organisert måte å ta vare på strømmen av de svært fattige konvertittene som kom inn til byen. Fire av mine oldeforeldre var blant dem – familiene Eyring, Bennion, Romney og Smith. Profeten organiserte omsorgen for disse hellige geografisk. I Illinois ble disse inndelingene av byen kalt “wards”.

Da de hellige flyttet over slettene, ble deres omsorg for hverandre organisert i “kompanier”. En av mine oldefedre på farssiden var på vei hjem fra sin misjon gjennom det som nå er Oklahoma da han møtte et kompani på veien. Han var så svak av sykdom at

han og ledsageren hans måtte ligge på ryggen i en liten vogn.

Lederen av kompaniet sendte to unge kvinner for å hjelpe dem som måtte befinne seg i den forkomne vognen. En av dem, en ung søster som hadde konvertert i Sveits, kastet et blikk på en av misjonærene og fikk medfølelse med ham. Han ble reddet av det kompaniet av hellige. Han ble frisk nok til å gå resten av veien til Saltsjødalen med sin unge redningskvinne ved sin side. De ble forelsket og giftet seg. Han ble min oldefar Henry Eyring, og hun min oldemor Maria Bommeli Eyring.

Flere år senere, da folk kommenterte den store vanskeligheten det var å flytte over et kontinent, sa hun, “Å nei, det var ikke vanskelig. Mens vi gikk, snakket vi hele veien om hvilket mirakel det var at vi begge hadde funnet Jesu Kristi sanne evangelium. Det var den lykkeligste tid jeg kan huske.”

Siden da har Herren brukt forskjellige måter for å hjelpe sine hellige å ha omsorg for hverandre. Nå har han velsignet oss med forsterkede og forenede quorumer på menighets- og stavsplan – quorumer som arbeider koordinert med alle menighets-organisasjoner.

“Wards”, kompanier og forsterkede quorumer har alle krevd minst to ting

for å lykkes med Herrens intensjon om at de hellige skal ha omsorg for hverandre på samme måte som han har omsorg for dem. De lykkes når de hellige setter Kristi kjærlighet til hverandre foran sin egeninteresse. Skriftene kaller det “nestekjærlighet... Kristi rene kjærlighet” (Moroni 7:47). Og de lykkes når Den hellige ånd veileder omsorgsgiveren til å vite det Herren vet er best for den personen som Han prøver å hjelpe.

Gang på gang i løpet av de siste ukene, har medlemmer av Kirken i mitt nærvær handlet som om de på en eller annen måte har forutsett hva Herren skulle gjøre, som har blitt bekjentgjort her i dag. La meg gi dere to eksempler. Først, en enkel tale på nadverdsmøtet fra en 14 år gammel lærer i Det aronske prestedømme som forstår hva prestedømsbærere kan oppnå i sin tjeneste for Herren. Derneft, en bærer av Det melkisedekske prestedømme som, med Kristi kjærlighet, ble inspirert til å yte tjeneste for en familie.

Først, la meg fortelle dere hva den unge mannen sa da han talte på et nadverdsmøte. Jeg var der. Prøv å huske hvordan du var som 14-åring og hør ham si mer enn en så ung mann med rimelighet kan vite:

“Jeg har virkelig likt å være medlem av lærernes quorum i menigheten vår siden jeg fylte 14 år i fjor. En lærer har fortsatt alle de ansvarsoppgaver som en diakon har, pluss noen nye.

Siden noen av oss er lærere, andre vil bli det en dag, og alle i Kirken er velsignet ved prestedømmet, så er det viktig for oss alle å vite mer om lærernes plikter.

Først av alt, det står i Lære og pakter 20:53: ‘Lærerens plikt er alltid å våke over Kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem.’

Så står det i Lære og pakter 20:54-55: ‘Og se til at det ikke er noen ugunnelighet i Kirken, ei heller hårdhet mot

hverandre, ei heller løgn og baktalelse eller ond tale,

og se til at kirkens medlemmer kommer ofte sammen og også påse at alle medlemmene gjør sin plikt.’”

Den unge mannen fortsatte:

“Herren forteller oss at det er vårt ansvar å ikke bare ha omsorg for Kirken men også å ha omsorg for menneskene i Kirken på samme måte som Kristus ville hatt fordi dette er hans Kirke. Hvis vi prøver å holde budene, være snille med hverandre, være ærlige, være gode venner, og glede oss ved å være sammen, da vil vi kunne ha Ånden med oss og vite hva vår himmelske Fader vil at vi skal gjøre. Hvis vi ikke gjør dette, kan vi ikke oppfylle vårt kall.”

Han fortsatte med å si:

“Når en lærer velger å være et godt eksempel ved å være en god hjemmelærer, hilse på medlemmene i Kirken, forberede nadverden, hjelpe til hjemme og være en fredsstifter, velger han å hedre sitt prestedømme og oppfylle sitt kall.

Å være en god lærer betyr ikke bare å være ansvarsbevisst når vi er i Kirken eller på Kirkens aktiviteter. Apostelen Paulus lærte oss, ‘Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet!’ (1 Timoteus 4:12).”

Så sa den unge mannen:

“Uansett hvor vi er eller hva vi gjør, kan vi være et godt eksempel på rettferdighet til alle tider og på alle steder.

Min far og jeg er hjemmelærerne til familien Brown.¹ Hver gang vi drar dit, har jeg det veldig hyggelig med å besøke og bli kjent med dem. Én ting jeg virkelig liker med familien Brown er at uansett når vi går dit, er de alltid villige til å lytte og de har alltid gode historier å dele med oss.

Når vi kjenner mennesker i menigheten godt på grunn av hjemmelærervirksomhet, blir det lettere å utføre

den neste plikten en lærer har, som er å hilse på medlemmene i Kirken. Å hjelpe folk til å føle seg velkommen og inkludert i Kirken hjelper alle medlemmene å føle seg elsket og forberedt til å ta del i nadverden.

Etter å ha hilst på medlemmer som kommer til Kirken, hjelper lærerne til med å forberede nadverden hver søndag. Jeg gleder meg virkelig over å dele ut og forberede nadverden i denne menigheten fordi alle er så ærbødige. Jeg føler alltid Ånden når jeg forbereder og deler ut nadverden. Det er en stor velsignelse for meg at jeg kan gjøre det hver søndag.

Noen tjenester, som å dele ut nadverden, er noe folk ser og takker oss for at vi gjør, men andre tjenester, som forberedelse av nadverden, blir vanligvis gjort uten at noen legger merke til det. Det *er ikke* viktig om noen *ser* oss yte tjeneste, det som er viktig er at Herren vet at vi har tjent Ham.

Som lærere skulle vi alltid forsøke å styrke Kirken, våre venner og vår familie ved å oppfylle vårt prestedømsansvar. Det er ikke alltid lett, men Herren gir oss ikke noe bud ‘uten at han bereder en vei for oss så vi kan utføre det han befaler oss’ (1 Nephi 3:7).”

Mens den unge mannen avsluttet, var jeg fortsatt forundret over hans modenhet og visdom. Han oppsummerte ved å si: “Jeg vet at vi vil bli bedre dersom vi velger å følge [Jesus Kristus].”

En annen historie om prestedømsstjeneste ble fortalt for en måned siden på et nadverdsmøte i en menighet. Igjen, jeg var der. I dette tilfellet visste ikke den erfarne prestedømsbæreren da han talte at han beskrev nøyaktig det Herren ønsker skal skje i forsterkede prestedømsquorumer. Her er essensen i hans budskap:

Han og hans hjemmelærerledsager hadde fått tildelt syv familier. Nesten

ingen av dem ønsket besøk. Når hjemmelærerne kom til leiligheten deres, nektet de å åpne døren. Når de ringte, fikk de ikke noe svar. Når de la igjen en beskjed, ringte de ikke tilbake. Seniorledsageren tydde til slutt til brevskrivings-tjeneste. Han begynte til og med å bruke skinnende gule konvolutter i håp om å få svar.

En av de syv familiene var en mindre aktiv enslig søster som hadde utvandret fra Europa. Hun hadde to unge barn.

Etter mange forsøk på å få kontakt med henne, fikk han en tekstmelding. Hun informerte ham kort om at hun hadde det for travelt til å treffe hjemmelærerne. Hun hadde to jobber og var i militærtjeneste også. Hovedjobben hennes var som politibetjent, og karrieremålet hennes var å bli etterforsker og deretter vende tilbake til sitt hjemland og fortsette å arbeide der.

Hjemmelæreren fikk aldri besøke henne i hennes hjem. Han sendte henne tekstmeldinger med jevne mellomrom. Hver måned sendte han et håndskrevet brev, sammen med et kort til hvert av barna ved høytider.

Han fikk intet svar. Men hun visste hvem som var hennes hjemmelærere, hvordan hun skulle få kontakt med dem, og at de ville fortsette å utføre sin prestedømsstjeneste.

Så en dag fikk han en tekstmelding fra henne. Hun trengte desperat hjelp. Hun visste ikke hvem biskopen var, men hun visste hvem hjemmelærerne hennes var.

Om noen dager måtte hun reise ut av staten på en én måned lang militærøvelse. Hun kunne ikke ta barna sine med seg. Moren hennes, som skulle passe barna, hadde nettopp fløyet til Europa for å ta vare på ektemannen sin, som hadde akutte helseproblemer.

Denne mindre aktive søsteren hadde nok penger til å kjøpe en billett til Europa til sitt yngste barn, men ikke til sin 12-årige sønn, Eric.² Hun spurte hjemmelæreren sin om han kunne finne en god SDH-familie som Eric kunne bo hos de neste 30 dagene!

Hjemmelæreren tekstet tilbake at han skulle gjøre sitt beste. Han kontaktet deretter sine prestedømsledere. Biskopen, som var presiderende høyprest, ga ham tillatelse til å kontakte medlemmene av menighetsrådet, inkludert Hjelpeforeningspresidenten.

Hjelpeforeningspresidenten fant raskt fire gode SDH-familier, med barn på omtrent Erics alder, som han kunne bo hos én uke om gangen. I løpet av den neste måneden ga disse

familiene Eric mat, fant plass til ham i sine allerede overfylte leiligheter eller små hus, tok ham med på sine allerede planlagte sommeraktiviteter for familien, tok ham med til Kirken, inkluderte ham i familiens hjemmeaftener, og så videre.

Familiene med gutter på Erics alder, tok ham med på sine quorumsmøter og aktiviteter. I løpet av denne 30-dagers perioden var Eric i Kirken hver søndag for første gang i sitt liv.

Etter at moren hans kom hjem fra øvelsen, fortsatte Eric å gå i Kirken, vanligvis sammen med en av disse fire frivillige SDH-familiene eller andre som han var blitt venn med, inkludert morens hjemmelærere. Etter en tid ble han ordinert til diakon, og begynte å dele ut nadverden regelmessig.

La oss nå se inn i Erics fremtid. Vi vil ikke bli overrasket om han blir en leder i Kirken i sin mors hjemland når familien hans vender tilbake dit – alt på grunn av hellige som arbeidet forenet sammen, under ledelse av en biskop, for å tjene på grunn av nestekjærligheten i deres hjerte og med Den hellige ånds kraft.

Vi vet at nestekjærlighet er nødvendig for at vi skal bli frelst i Guds rike. Moroni skrev, "Og hvis dere ikke har

kjærlighet, kan dere på ingen måte bli frelst i Guds rike" (Moroni 10:21; se også Ether 12:34).

Vi vet også at nestekjærlighet er en gave som blir skjenket oss etter at vi har gjort alt vi kan. Vi må "be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus" (Moroni 7:48).

Det virker for meg som om vi mottar Den hellige ånd best når vi er fokusert på å tjene andre. Det er derfor vi har prestedømsansvaret for å yte tjeneste på vegne av Frelseren. Når vi er opptatt i tjeneste for andre, tenker vi mindre på oss selv, og Den hellige ånd kan oftere komme og hjelpe oss i vår livslange oppgave med å bli skjenket nestekjærlighetens gave.

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at Herren allerede har begynt et stort steg fremover i sin plan for oss for å bli enda mer inspirerte og nestekjærlige i vår prestedøms tjeneste. Jeg er takknemlig for hans kjærlighet, som han så rikelig gir oss. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Navnet er endret.
2. Navnet er endret.

Av president Dallin H. Oaks
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Prestedømmets krefter

Å foredle det hellige prestedømmet dere bærer, er avgjørende for Herrens arbeid i deres familie og i deres kall i Kirken.

Mine kjære brødre, vi har hørt president Russell M. Nelson bekjentgjøre en åpenbaring. Vi har hørt viktige utdypninger av eldste Christofferson, eldste Rasband og president Eyring. Det som videre vil bli sagt, blant annet mer fra president Nelson, vil utdype hva dere, Herrens ledere og prestedømsbærere, nå skal gjøre i deres ansvar. For å hjelpe til med dette vil jeg gå gjennom noen grunnleggende prinsipper som styrer prestedømmet dere bærer.

I. Prestedømmet

Det melkisedekske prestedømme er den guddommelige myndighet som Gud har delegert for å utføre sitt arbeid med å "tilveiebringe mennesket... evig liv" (Moses 1:39). I 1829 ble det overdratt til Joseph Smith og Oliver Cowdery av Frelserens apostler Peter, Jakob og Johannes (se L&p 27:12). Det er mer hellig og kraftfullt enn vi er i stand til å beskrive.

Prestedømmets *nøkler* er myndigheten til å lede utøvelsen av prestedømsmyndighet. Da apostlene overdro Det melkisedekske prestedømme til Joseph og Oliver, ga de dem derfor også nøklene til å lede dets utøvelse (se L&p 27:12-13). Men ikke alle prestedømmets nøkler ble overdratt den gangen. Alle

nøkler og all kunnskap som er nødvendig for denne "evangelieutdelingen i tidenes fylde" (L&p 128:18), blir gitt "linje på linje" (vers 21). Flere nøkler ble gitt i Kirtland tempel syv år senere (se L&p 110:11-16). Disse nøklene ble gitt for å kunne lede prestedømmets myndighet i de andre oppgavene som ble gitt på den tiden, for eksempel dåp for de døde.

Det melkisedekske prestedømme er ikke en status eller en merkelapp. Det er en guddommelig kraft som betros bærerne for å bruke det til fordel for

Guds arbeid for hans barn. Vi skulle alltid huske at menn som bærer prestedømmet, ikke *er* "prestetømmet". Det er ikke riktig å snakke om "prestetømmet og kvinnene". Vi skulle snakke om "*bærerne* av prestetømmet og kvinnene".

II. En tjenestegjering

La oss se på hva Herren Jesus Kristus forventer av dem som bærer hans prestedømme – hvordan vi skal bringe sjeler til ham.

President Joseph F. Smith sa: "Det er blitt sagt, og det er sant, at Kirken er fullkomment organisert. Det eneste problemet er at disse organisasjonene ikke fullt ut er oppmerksomme på de forpliktelser som påhviler dem. Når de blir seg fullt ut bevisst kravene som stilles til dem, vil de utføre sine plikter mer trofast, og Herrens verk vil bli desto sterkere og mektigere og få desto større innflytelse i verden."¹

President Smith advarte også og sa: "De gudgitte titler som innebærer heder... som er forbundet med embedene og ordenene i Det hellige

prestedomme, skal hverken brukes eller betraktes på samme måte som titlene som mennesker gir. De er ikke til pynt og heller ikke uttrykk for overlegen dyktighet, men snarere for at man er utpekt til ydmyk tjeneste i det verk som tilhører den ene Mester som vi hevder å tjene...

Vi arbeider for å frelse sjeler, og vi skulle føle at dette er den største plikt som er gitt oss. Derfor skulle vi være villige til å ofre alt, om nødvendig, for kjærligheten til Gud, for menneskenes frelse og for Guds rikes seier på jorden.”²

III. Prestedømmets embeder

I Herrens kirke har embedene i Det melkisedekske prestedomme forskjellige funksjoner. Lære og pakter omtaler høyprester som “fastboende presidenter eller tjenere over forskjellige staver som er spredt rundt omkring” (L&p 124:134). Den omtaler eldster som “fastboende tjenere i [Herrens] kirke” (L&p 124:137). Her er andre læresetninger om disse separate funksjonene.

En høyprest forretter og forvalter åndelige ting (se L&p 107:10, 12). Og, slik president Joseph F. Smith sa: “All den stund han er blitt ordinert til høyprest, skulle [han] føle at han er forpliktet... til å sette et eksempel for gamle og unge som det er verdt å

følge. Videre skulle han sette seg i den stilling at han lærer folket rettferdighet, ikke bare ved formaninger, men mer spesielt ved eksempel – idet han lar den erfaring som kommer med alderen, komme de unge til gode, og således blir en individuell kraft midt i det samfunn han lever i.”³

Om en eldstes plikter sa eldste Bruce R. McConkie i De tolv quorum: “En eldste er en tjener for den Herre Jesus Kristus... Han er utpekt til å tre i sin Mesters sted... for å tjene sine medmennesker. Han er Herrens redskap.”⁴

Eldste McConkie kritiserte den tanke at man “bare [er] en eldste”. “Enhver eldste i Kirken har like meget prestedomme som Kirkens president...” sa han. “Hva er en eldste? Han er en hyrde, en hyrde som tjener i Den gode hyrdes hjord.”⁵

I denne viktige funksjonen, å tjene i Den gode hyrdes sauekve, er det intet skille mellom embedene høyprest og eldste i Det melkisedekske prestedomme. I det storartede kapittel 107 i Lære og pakter erklærer Herren: “Høyprester etter Det melkisedekske prestedømmes orden har rett til å virke i sitt eget embede under presidentskapets ledelse, når de forvalter i åndelige ting, og også i en eldstes [eller embeder i Det aronske prestedomme]” (L&p 107:10; se også vers 12).

Det viktigste prinsippet for alle prestedommsbærere er prinsippet som undervises av profeten Jakob i Mormons bok. Etter at han og hans bror Josef ble innviet til prester og lærere for folket, erklærte han: “Og vi foredlet vårt embede for Herren og påtok oss ansvaret, idet vi lot folkets synder komme over våre egne hoder hvis vi ikke med all flid lærte dem Guds ord” (Jakobs bok 1:19).

Brødre, våre ansvarsoppgaver som prestedommsbærere er alvorlige saker. Andre organisasjoner kan være tilfreds med verdslige prestasjonsnormer med hensyn til å formidle sitt budskap og utføre sine andre funksjoner. Men vi som bærer Guds prestedomme, har den guddommelige kraft som til og med styrer inngangen til Det celestiale rike. Vi har den oppgave og det ansvar som Herren definerte i det åpenbarte forordet til Lære og pakter. Vi skal forkynde for verden:

“For at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelses navn,

for at tro også kunne tilta på jorden, for at min evige pakt kunne bli opprettet,

for at fylden av mitt evangelium kunne bli forkynt av de svake og enfoldige til jordens ender og for konger og regenter” (L&p 1:20-23).

For å oppfylle denne guddommelige befalingen, må vi være trofaste med hensyn til å “foredle” våre prestedommskall og -oppgaver (se L&p 84:33). President Harold B. Lee forklarte hva det vil si å foredle prestedommet: “Når en mann blir prestedommsbærer, blir han Herrens ombudsmann. Han skulle tenke på sitt kall som om han går Herrens ærend. Det er det som ligger i å foredle prestedommet.”⁶

Derfor, brødre, hvis Herren selv skulle be dere om å hjelpe en av sine

sønner eller døtre – slik han har gjort gjennom sine tjenere – ville dere gjøre det? Og hvis dere gjorde det, ville dere handle som hans representanter, “i Herrens ærend”, og stole på hans lovede hjelp?

President Lee hadde en annen læresetning om å foredle prestedømmet: “Når du holder et forstørrelsesglass over noe, ser det større ut enn det du kunne se med det blotte øye. Det er et forstørrelsesglass. Hvis noen foredler sitt prestedømme – med andre ord at de gjør det større enn de først trodde det var og viktigere enn noen andre trodde det var – er det slik man foredler sitt prestedømme.”⁷

Her er et eksempel på en prestedømsbærer som foredler sitt prestedømsansvar. Jeg hørte dette fra eldste Jeffrey D. Erekson, min ledsager ved en stavskonferanse i Idaho. Som ung gift eldste var Jeffrey svært fattig og

følte seg ute av stand til å fullføre sitt siste år på universitetet. Han bestemte seg for å slutte og ta imot et attraktivt jobbtilbud. Noen dager senere kom hans eldstenes quorumpresident hjem til ham. “Forstår du betydningen av prestedømsnøklerne jeg innehar?” spurte eldstenes quorumpresident. Da Jeffrey sa at det gjorde han, fortalte presidenten at helt siden han fikk høre at han ville slutte på universitetet, hadde Herren plaget ham gjennom søvnløse netter for å få ham til å gi Jeffrey dette budskapet: “Som din eldstenes quorumpresident råder jeg deg til ikke å slutte på universitetet. Det er et budskap til deg fra Herren.” Jeffrey fortsatte studiene. Mange år senere møtte jeg ham da han var en vellykket forretningsmann, og hørte ham fortelle en forsamling av prestedømsbærere: “Det [rådet] har utgjort hele forskjellen i mitt liv.”

En prestedømsbærer foredlet sitt prestedømme og kall, og det utgjorde “hele forskjellen” i livet til et annet Guds barn.

IV. Prestedømmet i familien

Så langt har jeg talt om prestedømmets funksjoner i Kirken. Nå vil jeg tale om prestedømmet i familien. Jeg begynner med nøkler. Prinsippet om at prestedømmets myndighet bare kan utøves under ledelse av en som har nøklene til den funksjonen, er grunnleggende i Kirken, men dette gjelder ikke utøvelsen av prestedømsmyndighet i familien.⁸ En far som har prestedømmet, presiderer i familien i kraft av det prestedømme han bærer. Han har ikke noe behov for å få rettledning eller godkjenning av prestedømsnøkler for å gi råd til medlemmer av familien, holde familiemøter, gi prestedømsvelsignelser til sin hustru og barn eller gi helbredende velsignelser til familiemedlemmer eller andre.

Hvis fedre ville foredle sitt prestedømme i sin egen familie, ville det fremme Kirkens misjon like mye som noe annet de kan gjøre. Fedre som bærer Det melkisedekske prestedømme, skulle holde budene slik at de kan ha prestedømmets kraft til å gi velsignelser til sine familiemedlemmer. Fedre skulle også utvikle kjærlige familieforhold, slik at familiens medlemmer vil ønske å be sin far om velsignelser. Og foreldre skulle oppmuntre til flere prestedømsvelsignelser i familien.

Fedre, vær “likeverdige partnere” med deres hustru, slik familieerklæringen lærer oss.⁹ Og, fedre, når dere får anledning til å utøve prestedømmets kraft og myndighet, må dere gjøre det “ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet” (L&p 121:41). Denne høye normen for utøvelsen av

Av President Russell M. Nelson

prestedsmyndighet er av største betydning i familien. President Harold B. Lee ga dette løftet like etter at han ble Kirkens president: "Aldri er kraften i det prestedømmet dere bærer, mer fantastisk enn når det er en krisesituasjon i deres hjem, en alvorlig sykdom eller en stor avgjørelse som må tas... Tilknyttet prestedømmets kraft, som er Den allmektige Guds kraft, er kraften til å utføre mirakler hvis det er Herrens vilje, men for at vi skal bruke prestedømmet, må vi være verdige til å utøve det. Hvis vi ikke forstår dette prinsippet, mottar vi ikke velsignelsene ved å ha dette storartede prestedømme."¹⁰

Mine kjære brødre, å foredle det hellige prestedømmet dere bærer, er avgjørende for Herrens arbeid i deres familie og i deres kall i Kirken.

Jeg vitner om ham hvis prestedømme det er. Ved hans forsonende lidelse og offer og oppstandelse har alle menn og kvinner forsikringen om udødelighet og muligheten til evig liv. Vi skulle alle være trofaste og flittige i å gjøre vår del i dette store arbeidet som tilhører Gud, vår evige Fader, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 225.
2. *Læresetninger – Joseph F. Smith*, 340, 343.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. utg. (1939), 182.
4. Bruce R. McConkie, "Only an Elder", *Ensign*, juni 1975, 66; uthevelse i originalen ikke beholdt.
5. Bruce R. McConkie, "Only an Elder", 66; uthevelse i originalen ikke beholdt.
6. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 93.
7. *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams (1996), 499.
8. Se Dallin H. Oaks, "Prestedsmyndighet i familien og i Kirken", *Liahona*, nov. 2005, 24-27.
9. Se "Familien – en erklæring til verden", *Liahona*, mai 2017, 145.
10. *Læresetninger – Harold B. Lee*, 97.

Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud

Vi skal tjene i hans navn, med hans kraft og myndighet, og med hans kjærlige vennlighet.

Mine kjære brødre, takk for deres hengivenhet til Herren og til hans hellige verk. Det er virkelig en glede å være sammen med dere. Som et nytt Første presidentskap, takker vi dere for deres bønner og for deres oppholdelse. Vi er takknemlige for deres liv og for deres tjeneste for Herren. Deres hengivenhet til plikten og deres uselviske tjeneste er like viktig i deres kall som vår er i våre kall. Gjennom et liv med tjeneste i denne Kirken, har jeg lært at det har ingen betydning *hvor* man tjener. Det Herren bryr seg om er *hvordan* man tjener.

Jeg vil uttrykke dyp takknemlighet for president Thomas S. Monson, som var et eksempel for meg i mer enn 50 år. Og for hans rådgivere, president Henry B. Eyring og president Dieter F. Uchtdorf, uttrykker jeg stor beundring. Jeg berømmer dem for deres tjeneste for Herren og for hans profeter. Begge disse hengivne tjenerne har mottatt nye oppgaver. De fortsetter å tjene med kraft og forpliktelse. Jeg hedrer og er glad i dem begge.

Det er en strålende velsignelse å tjene i Herrens sanne og levende Kirke med hans myndighet og kraft. Gjengivelsen av Guds prestedømme, inkludert prestedømmets nøkler, gjør den største av alle åndelige gaver tilgjengelig for verdige siste-dagers-hellige. Vi ser disse velsignelsene strømme over kvinner, menn og barn over hele verden.

Vi ser trofaste kvinner som forstår kraften som ligger i deres kall og i deres begavelse og andre tempelordnanser. Disse kvinnene vet hvordan de skal kalle på himmelens krefter for å beskytte og styrke sine ektemenn, sine barn og andre som de er glad i. Disse er åndelig sterke kvinner som leder, underviser og tjener fryktløst i sine kall med kraft og myndighet fra Gud!¹ Hvor takknemlig jeg er for dem!

På samme måte ser vi trofaste menn som lever opp til sine privilegier som prestedsbærere. De leder og tjener ved å ofre på Herrens måte med kjærlighet, vennlighet og tålmodighet. De velsigner, veileder, beskytter og styrker andre ved den prestedsmyndighet

de innehar. De bringer mirakler til dem de tjener mens de holder sine egne ekteskap og familier trygge. De skyr det onde og er mektige eldster i Israel.² Jeg er svært takknemlig for dem!

Får jeg uttrykke en bekymring? Det gjelder dette: Altfor mange av våre brødre og søstre forstår ikke fullt ut begrepet prestedømskraft og myndighet. De opptrer som om de heller vil tilfredsstillere sine egne selviske ønsker og lyster enn å bruke Guds kraft til å velsigne hans barn.

Jeg frykter at altfor mange av våre brødre og søstre ikke forstår de privilegier som kunne vært deres.³ Noen av våre brødre opptrer for eksempel som om de ikke forstår hva prestedømmet er og hva det setter dem i stand til å gjøre. La meg gi dere noen konkrete eksempler.

For ikke lenge siden var jeg tilstede på et nadverdsmøte der en baby skulle få et navn og en fars velsignelse. Den unge faren holdt sitt dyrebare nyfødte barn i sine armer, ga henne et navn og fremsa så en nydelig *bønn*. Men han ga *ikke* dette barnet en velsignelse. Den søte babyen fikk et navn, men ingen velsignelse! Den gode eldsten visste

ikke forskjellen på en bønn og en prestedømsvelsignelse. Med sin prestedømsmyndighet og kraft, kunne han ha velsignet sitt nyfødte barn, men han gjorde det ikke. "Hvilken tapt mulighet!", tenkte jeg.

La meg nevne noen andre eksempler. Vi kjenner til brødre som beskikker søstre som ledere og lærere i Primær, Unge kvinner eller Hjelpeforeningen, men som unnlater å velsigne dem – velsigne dem med kraft til å oppfylle sine kall. De gir bare formaninger og instruksjoner. Vi ser en verdig far som unnlater å gi sin hustru og sine barn prestedømsvelsignelser når det er akkurat det de trenger. Prestedømskraft har blitt gjengitt til jorden, og allikevel går altfor mange brødre og søstre gjennom fryktelige prøvelser i livet uten å noen gang motta en sann prestedømsvelsignelse. For en tragedie! Det er en tragedie som vi kan sette en stopper for.

Brødre, vi bærer Guds hellige prestedømme! Vi har hans myndighet til å velsigne hans folk. Bare tenk på den fantastiske forsikringen Herren ga oss da han sa: "Enhver som du velsigner, vil jeg velsigne."⁴ Det er vårt privilegium å

handle i Jesu Kristi navn for å velsigne Guds barn ifølge hans vilje for dem. Stavsprezidenter og biskoper, vennligst påse at hvert medlem av quorumene under deres forvaltning forstår hvordan de skal gi en prestedømsvelsignelse – herunder den personlige verdighet og åndelige forberedelse som kreves for å fullt ut kunne kalle på Guds kraft.⁵

Til alle brødre som bærer prestedømmet: Jeg innbyr dere til å inspirere medlemmene til å holde sine pakter, faste og be, studere Skriftene, tilbe i templene og tjene med tro som Guds menn og kvinner. Vi kan hjelpe alle til å se med troens øyne at lydighet og rettskaffenhet vil føre dem nærmere Jesus Kristus, gi dem mulighet til å nyte Den hellige ånds ledsagelse, og oppleve glede i sitt liv!

Et karakteristisk trekk ved Herrens sanne og levende Kirke vil alltid være en organisert, rettet innsats for å tjene det enkelte av Guds barn og deres familie.⁶ Fordi det er hans Kirke, skal vi som hans tjenere yte tjeneste til den ene, akkurat som han gjorde.⁷ Vi skal tjene i hans navn, med hans kraft og myndighet, og med hans kjærlige vennlighet.

En opplevelse jeg hadde for mer enn 60 år siden i Boston lærte meg akkurat hvilket mektig privilegium det kan være å tjene den ene. Jeg hadde da turnustjeneste som kirurg ved Massachusetts General Hospital – på vakt hver dag, annenhver natt og annenhver helg. Jeg hadde begrenset tid til min hustru, våre fire barn, og kirkeaktivitet. Til tross for dette ba grenspresidenten vår meg om å besøke Wilbur og Leonora Cox med det håp at bror Cox kanskje kunne bli aktiv igjen i Kirken. Han og Leonora var beseget i templet.⁸ Allikevel hadde ikke Wilbur gått i kirken på mange år.

Ledsageren min og jeg dro hjem til dem. Da vi kom inn, hilste søster Cox oss varmt velkommen,⁹ men bror Cox gikk med en gang ut av rommet og lukket døren.

Jeg gikk til den lukkede døren og banket på. Etter en liten stund hørte jeg et dempet “kom inn”. Jeg åpnet døren og så bror Cox sitte ved siden av masse amatørradio-utstyr. I det lille rommet,

tente han en sigar. Mitt besøk var tydeligvis ikke særlig velkomment.

Jeg kikket meg undrende rundt i rommet og sa: “Bror Cox, jeg har alltid hatt lyst til å lære mer om amatørradiodrift. Kunne du tenke deg å lære meg om det? Jeg beklager at jeg ikke kan bli noe lenger i kveld, men kan jeg komme tilbake en annen gang?”

Han nølte et øyeblikk og sa deretter ja. Dette var begynnelsen til det som ble et vidunderlig vennskap. Jeg kom tilbake og han underviste meg. Jeg begynte å bli glad i og respektere ham. Gjennom flere av våre besøk, kom det storslagne i denne mannen frem. Vi ble veldig gode venner, og det ble også våre kjære evige ledsagere. Så, ettersom tiden gikk, flyttet vår familie. Lokale ledere fortsatte å gi familien Cox næring.¹⁰

Omtrent åtte år etter det første besøket, ble Boston stav organisert.¹¹ Kan dere gjette hvem deres første stavsprezident var? Ja! Bror Cox! I årene som fulgte, tjente han også som misjonsprezident og tempelpresident.

Flere år senere fikk jeg, som medlem av De tolv apostlers quorum, i oppdrag å organisere en ny stav i Sanpete County, Utah. I løpet av de vanlige intervjuene, ble jeg gledelig overrasket over igjen å møte min kjære venn, bror Cox! Jeg følte meg inspirert til å kalle ham som den nye stavens patriark. Etter at jeg hadde ordinert ham, omfavnet vi hverandre og gråt. Folk i rommet undret seg over hvorfor disse to voksne mennene gråt. Men vi visste hvorfor. Og søster Cox visste det. Det var glede! Vi husket i stillhet den fantastiske reisen av kjærlighet og omvendelse som begynte for mer enn 30 år siden, en kveld i deres hjem.

Beretningen slutter ikke der. Bror og søster Cox' familie vokste til å omfatte 3 barn, 20 barnebarn og 54 oldebarn. Legg til deres innflytelse på hundrevis av misjonærer, på tusenvis flere i templet, og på hundrevis flere som fikk sin patriarkalske velsignelse gjennom Wilbur Cox. Hans og Leonoras innflytelse vil fortsette å spre seg gjennom mange generasjoner over hele verden.

Opplevelser som denne med Wilbur og Leonora Cox finner sted hver uke – forhåpentligvis hver dag – i denne Kirken. Den Herre Jesu Kirsti hengivne tjenere utfører hans arbeid, med hans kraft og myndighet.

Brødre, det finnes dører vi kan åpne, prestedømsvelsignelser vi kan gi, hjerter vi kan helbrede, byrder vi kan løfte, vitnesbyrd vi kan styrke, liv vi kan redde og glede vi kan bringe inn i hjemmet til de siste-dagers-hellige – alt på grunn av at vi bærer Guds prestedømme. Vi er de menn som er blitt “kalt og beredt fra verdens grunnvoll ble lagt – ifølge Guds forutkunnskap – på grunn av [vår] overmåte store tro”, til å utføre dette arbeidet.¹²

I kveld innbyr jeg dere til å bokstavelig talt reise dere opp sammen med

Generalautoriteter og ledende funksjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Dallin H. Oaks
Førsterådgiver

Russell M. Nelson
President

Henry B. Eyring
Annerrådgiver

DE TOLV APOSTLERS QORUM

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Lynn G. Robbins

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Goy

Av eldste Larry Y. Wilson
i De sytti

meg i vårt fantastiske evige brorskap. Når jeg sier deres prestedømsembede, vennligst reis dere og bli stående. Diakoner, vær vennlig og reis dere! Lærere, reis dere! Prester! Biskoper! Eldster! Høyprester! Patriarker! Syttier! Apostler!

Nå brødre, vil dere vennligst bli stående og syng sammen med koret vårt alle tre vers av "Rise Up, O Men of God".¹³ Når dere synger, tenk på deres plikt som Guds mektige hær som skal hjelpe til med å forberede verden til Frelserens annet komme. Dette er vårt oppdrag. Dette er vårt privilegium. Det vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, "En oppfordring til mine søstre", *Liahona*, nov. 2015, 96.
2. Se Russell M. Nelson, "Prisen for prestedømskraft", *Liahona*, mai 2016, 66-69; se også Alma 13:7-8; Lære og pakter 84:17-20, 35-38.
3. Se Lære og pakter 84:19-22; 107:18-19; Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 14:30-31 (i Veiledning til Skriftene).
4. Lære og pakter 132:47.
5. Sammenhengen mellom prestedømskraft og personlig rettskaffenhet er mer utdypet i Russell M. Nelson, "Prisen for prestedømskraft", 66-69; se også Lære og pakter 121:34-37, 41-44.
6. Den viktige rollen som en organisert, rettet innsats for å tjene enkeltpersoner og familier, er tydelig hvor enn og hver gang Jesu Kristi Kirke er blitt opprettet. Se for eksempel Lukas 10:1-20; Apostlenes gjerninger 6:1-6; Efeserne 4:11-14; Mosiah 18:9, 18-19, 27-29; Lære og pakter 20:42, 51, 57.
7. Se 3 Nephi 17:9-10, 20-21.
8. Manti Utah tempel, 15. juni 1937.
9. Leonoras faste og bønn hver mandag over mange år har med sikkerhet vært en mektig innflytelse til det gode.
10. Grenspresident Ira Terry kalte i 1954 Wilbur som grenens søndagsskoleinspektør. Wilbur tok imot kallet og la for alltid bort alle vaner som var i strid med Visdomsordet. Han brukte resten av sitt liv i tjeneste for Herrens verk.
11. I 1962.
12. Alma 13:3.
13. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr. 324.

Anta Den hellige ånd som din veileder

Det er virkelig en uforlignelig gave som kommer til dem som setter sin lit til Jesus Kristus. Denne gaven er Den hellige ånd.

På denne første påskedag går våre tanker til Herren Jesu Kristi oppstandelse og til den tomme graven, som gir alle troende håp i Jesu Kristi seier over det ellers sikre nederlag. Jeg tror, i likhet med apostelen Paulus, at akkurat slik Gud "reiste Kristus opp fra de døde, [skal han] også levendegjøre [våre] dødelige leger ved sin Ånd, som bor i [oss]".¹

Å levendegjøre betyr å bringe til liv. Akkurat slik Kristus bringer vårt legeme tilbake til livet etter den fysiske død ved sin oppstandelseskraft, kan han også levendegjøre oss, eller vekke oss til live fra åndelig død.² I Moses' bok leser vi at Adam gjennomgikk en slik levendegjørelse: "[Adam] ble... døpt, og Guds Ånd falt på ham, og slik ble han født av Ånden og ble levendegjort i det indre menneske."³

Det er virkelig en uforlignelig gave som kommer til dem som setter sin lit til Jesus Kristus. Denne gaven er Den hellige ånd som gir oss det som Det nye testamente kaller "[liv] i Kristus".⁴ Men tar vi noen ganger en slik gave for gitt?

Brødre og søstre, det er et spesielt privilegium å ha "antatt Den Hellige

Ånd som [vår] veileder",⁵ noe følgende opplevelse viser.

Under Korea-krigen tjenestegjorde fenrik Frank Blair på et troppetransportskip stasjonert i Japan.⁶ Skipet var ikke stort nok til å ha en formell skipsprest, så kapteinen spurte om bror Blair ville være skipets uformelle skipsprest, etter å ha lagt merke til at den unge mannen var en person med tro og prinsipper, høyt respektert av hele mannskapet.

Fenrik Blair skrev: "Skipet vårt ble fanget i en enorm tyfon. Bølgene var ca. 14 meter høye. Jeg var på vakt... da en av våre tre motorer stoppet og det ble meldt om en sprekk i skipets senterlinje. Vi hadde to motorer igjen, og den ene fungerte bare på halv kraft. Vi var i alvorlige vanskeligheter."

Fenrik Blair fullførte vekten sin, og var i ferd med å legge seg da kapteinen banket på døren. Han spurte: "Vil du være så snill å be for dette skipet?" Fenrik Blair sa naturligvis at han ville gjøre det.

På dette stadiet kunne fenrik Blair ganske enkelt ha bedt: "Himmelske Fader, vær så snill å velsigne skipet vårt og holde oss trygge," og så gått

til sengs. I stedet ba han om å få vite om det var noe *han kunne gjøre* for å bidra til å ivareta skipets sikkerhet. Som svar på bror Blairs bønn tilskyn- det Den hellige ånd ham til å gå til broen, snakke med kapteinen og finne ut mer. Han fant ut at kaptei- nen prøvde å avgjøre hvor raskt han skulle kjøre skipets gjenværende motorer. Fenrik Blair gikk tilbake til lugaren for å be igjen.

Han ba: “*Hva kan jeg gjøre* for å avhjelpe problemet med motorene?”

Som svar hvisket Den hellige ånd at han måtte gå rundt på skipet og obser- vere for å innhente mer informasjon. Han gikk igjen tilbake til kapteinen og ba om tillatelse til å gå rundt på dekk. Så, med en livline knyttet rundt livet, gikk han ut i stormen.

Da han sto på akterstaven, så han de gigantisk propellene dukke opp av vannet når skipet toppet en bølge. Bare én fungerte som den skulle, og den roterte veldig fort. Etter disse observa- sjonene ba fenrik Blair igjen. Det klare svaret han fikk, var at den gjenværende gode motoren var under altfor stor belastning, og måtte bremses ned. Der- med gikk han tilbake til kapteinen og ga denne anbefalingen. Kapteinen ble overrasket og sa at skipets maskinist nettopp hadde foreslått det motsatte – at de skulle øke turtallet på den gode

motoren for å seile fra stormen. Likevel valgte kapteinen å følge fenrik Blairs forslag, og senket turtallet. Ved dag gry var skipet trygt i smult farvann.

Bare to timer senere stanset den gode motoren helt. Med halv kraft på den gjenværende motoren klarte skipet så vidt å komme seg til havn.

Kapteinen sa til fenrik Blair: “Hadde vi ikke redusert turtallet på motoren da vi gjorde det, ville vi ha mistet den midt i stormen.”

Uten den motoren hadde det ikke vært mulig å styre. Skipet ville ha kantret og sunket. Kapteinen takket den unge siste-dagers-hellige offiseren og sa at han trodde det å følge fenrik Blairs åndelige tilskyndelser hadde reddet skipet og mannskapet.

Denne historien er ganske drama- tisk. Selv om vi neppe kommer til å stå overfor slike alvorlige omstendigheter, inneholder denne historien viktige retningslinjer for hvordan vi *kan* motta Åndens veiledning oftere.

Når det gjelder åpenbaring, må vi først og fremst stille mottakeren vår inn på himmelens frekvens. Fenrik Blair levde et rent og trofast liv. Hadde han ikke vært lydig, ville han *ikke* hatt den åndelige tryggheten han trengte for å be slik han gjorde for skipets sikkerhet og om å motta en så konkret veiled- ning. Vi må alle gjøre en innsats for å

innrette vårt liv etter Guds bud for å bli veiledet av ham.

Noen ganger kan vi ikke høre him- melens signal fordi vi ikke er verdige. Omvendelse og lydighet er veien til å oppnå tydelig kommunikasjon igjen. Det gammeltestamentlige ordet for *omvende* betyr “å vende” eller “snu”.⁷ Når du føler deg langt borte fra Gud, er det bare å bestemme deg for å vende deg bort fra synd og snu deg mot Frelseren, og du vil oppdage at han venter på deg med utstrakte armer. Han er ivrig etter å veilede deg, og du er bare en bønn unna å motta denne veiledningen igjen.⁸

For det annet ba ikke fenrik Blair bare Herren om å *løse* problemet. Han spurte hva *han kunne gjøre* for å være en del av løsningen. På samme måte kan vi spørre: “Herre, hva skal jeg gjøre *for å være en del av løsningen?*” Isteden- for bare å ramse opp våre problemer i bønn og be Herren om å løse dem, skulle vi søke mer proaktive måter å motta Herrens hjelp på, og forplikte oss til å handle ifølge Åndens veiledning.

Det finnes en tredje viktig lærdom i fenrik Blairs historie. Kunne han ha bedt med en slik indre visshet hvis han ikke hadde mottatt veiledning fra Ånden ved tidligere anledninger? Tiden for å tørke støv av Den hellige ånds gave og finne ut hvordan vi bruker den, er ikke idet en tyfon er på vei. Denne unge mannen fulgte helt klart et mønster han hadde brukt mange ganger før, blant annet som heltidsmi- sjonær. Vi trenger Den hellige ånd som vår veileder i smult farvann, slik at hans røst vil være umiskjennelig for oss i den kraftigste storm.

Noen ganger kanskje at vi ikke kan forvente daglig veiledning fra Ånden fordi “det [ikke er] tjenlig at [Gud] befa- ler i alle ting”, for da kan vi bli dovne tjenere.⁹ Dette skriftstedet ble imidlertid

gitt til noen tidlige misjonærer som ba Joseph Smith om å søke åpenbaring som de skulle ha mottatt selv. I et tidligere vers ba Herren dem om å komme til misjonsmarken “etter å ha rådført seg med hverandre og med meg”.¹⁰

Disse misjonærene ønsket konkret åpenbaring om reiseplanene sine. De hadde ennå ikke lært å søke sin egen veiledning i personlige saker. Herren kalte denne holdningen det den er, dovenskap. Tidlige medlemmer av Kirken var muligens så glade for å ha en sann profet at de sto i fare for ikke å lære hvordan de kunne motta åpenbaring selv. Å være åndelig selvhjulpne er å høre Herrens røst gjennom hans Ånd for vårt eget liv.

Alma ga sin sønn følgende råd: “Søk råd hos Herren *i alt du foretar deg*.”¹¹ Å leve på denne måten – det vi ofte kaller “å leve ved Ånden” – er et stort privilegium. Det fører med seg en følelse av ro og visshet, så vel som Åndens frukter som kjærlighet, glede og fred.¹²

Fenrik Blairs evne til å motta åpenbaring reddet ham og hans skipskamerater fra en rasende storm. Andre typer stormer raser i dag. Mormons boks lignelse om livets tre¹³ gir et kraftfullt bilde av hvordan man oppnår åndelig sikkerhet i en slik verden. Denne drømmen forteller om mørk tåke som plutselig oppstår for å bringe åndelig ødeleggelse til medlemmer av Kirken som vandrer på stien tilbake til Gud.¹⁴

Når jeg tenker på dette bildet, ser jeg for mitt indre skarer av mennesker som ferdes langs denne stien, noen med et fast grep om jernstangen, men mange andre som bare følger i fotsporene til personene foran seg. Denne sistnevnte tilnærmingen krever lite tankearbeid eller anstrengelse. Man bare gjør og tenker det andre gjør og tenker. Dette fungerer greit i solskinn. Men bedrageriets stormer og falskhetens tåker oppstår

uten forvarsel. I disse situasjonene er det å være kjent med Den hellige ånds røst et spørsmål om åndelig liv og død.

Nephis mektige løfte er at “alle som ville lytte til Guds ord og *holde fast ved det*, [aldri skulle] gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens fristelser og brennende piler overmanne dem, gjøre dem blinde eller lede dem bort til fortapelse”.¹⁵

Å følge i fotsporene til personene foran deg på stien er ikke nok. Vi kan ikke bare gjøre og tenke det andre gjør og tenker. Vi må motta og følge veiledning. Vi må alle ha vår egen hånd på jernstangen. Da kan vi komme til Herren med ydmyk tillit, og vite at han “skal lede [oss] ved hånden og gi [oss] svar på [våre] bønner.”¹⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Romerne 8:11; se også Johannes 14:16.
2. Se 2 Nephi 2:21; Alma 42:9.
3. Moses 6:65.
4. Romerne 8:2; se også 2 Nephi 25:25.
5. Lære og pakter 45:57.
6. Opplevelsen ble delt med tillatelse fra Frank Blair. Bror Blair, som nå er 89 år gammel, var tilstede i Konferansesenteret under denne talen.
7. Det hebraiske ordet som er oversatt til “vend om” i for eksempel Esekiel 14:6, er *shoob* (transkribert). Det betyr “å vende tilbake” eller “snu”. (Se James Strong, *The Exhaustive Concordance of the Bible* [1890], nr. 7725.)
8. Se Jakobs bok 6:5; Mosiah 16:12; Alma 5:33; 19:36; 29:10; 3 Nephi 9:14.
9. Lære og pakter 58:26.
10. Lære og pakter 58:25; uthevelse tilføyd.
11. Alma 37:37; uthevelse tilføyd.
12. Se Galaterne 5:22.
13. Se 1 Nephi 8; 12; 15.
14. Se 1 Nephi 8:23-24; 12:17.
15. 1 Nephi 15:24; uthevelse tilføyd.
16. Lære og pakter 112:10.

Av Reyna I. Aburto

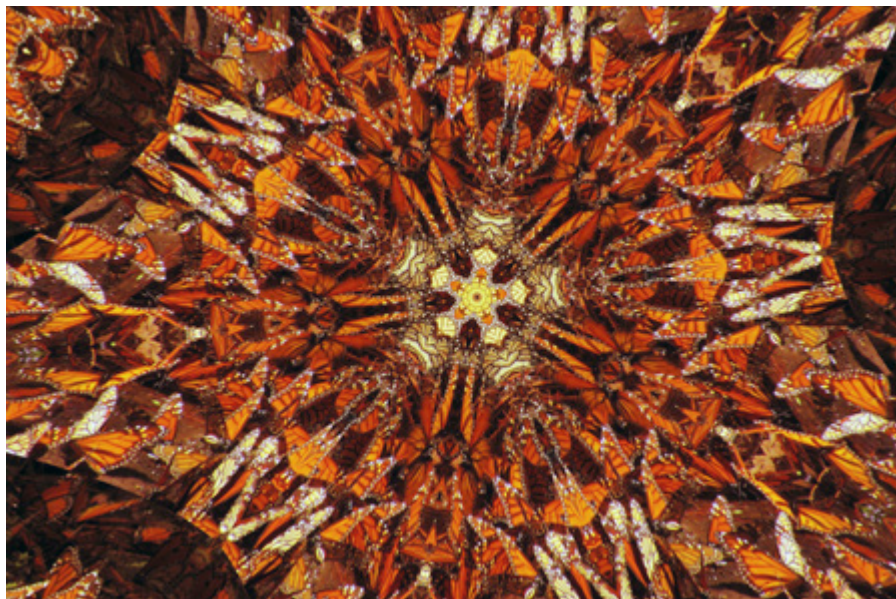
Annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Alle som én

For å nå vårt opphøyde bestemmelsessted trenger vi hverandre, og vi må være forenet.

En av de mest bemerkelsesverdige skapninger på jorden er monark-sommerfuglen. På en reise til Mexico for å feire jul med familien til min ektemann, besøkte vi et sommerfugl-reservat der millioner av monark-sommerfugler overvintret. Det var fascinerende å se et slikt imponerende skue, og å tenke over det eksempel på enhet og lydighet mot guddommelige lover som Guds skapninger utviser.¹

Monark-sommerfugler er mestre i å navigere. De benytter solens posisjon for å finne kursen de skal følge. Hver vår reiser de tusenvis av kilometer fra Mexico til Canada, og hver høst kommer de tilbake til de samme hellige barskogene i Mexico.² De gjør dette år etter år, med ett lite vingeslag om gangen. Underveis klynger de seg sammen i trærne om natten for å beskytte seg mot kulden og rovdyr.³

Som monark-sommerfugler som vender tilbake til sitt hjem i Mexico, er vi på en reise tilbake til vårt himmelske hjem.

En ansamling av sommerfugler kalles et kaleidoskop.⁴ Er ikke det et vakkert bilde? Hver sommerfugl i et kaleidoskop er unik og forskjellig, ikke desto mindre er disse tilsynelatende skjøre skapningene blitt formet av en kjærlig Skaper, med evne til å overleve, reise, formere seg, og utbre liv gjennom pollenspredning på ferden fra en blomst til den neste. Og selv om hver sommerfugl er forskjellig, samarbeider de om å gjøre verden til et vakrere og mer fruktbart sted.

I likhet med monark-sommerfuglen er vi på en reise tilbake til vårt himmelske hjem der vi vil gjenforenes med våre himmelske foreldre.⁵ I likhet med sommerfuglene er vi blitt gitt guddommelige egenskaper som setter oss i stand til å navigere gjennom livet, for å "oppfylle [vår] skapelses mål".⁶ Hvis vi i likhet med dem vil la våre hjerter være knyttet sammen,⁷ vil Herren beskytte oss "som en høne samler sine kyllinger under sine vinger"⁸ og vil gjøre oss til et vakkert kaleidoskop.

Jenter og gutter, unge kvinner og unge menn, søstre og brødre, vi er sammen på denne reisen. For å nå vårt opphøyde bestemmelsessted trenger vi hverandre, og vi må være forenet. Herren har befalt oss: "Vær ett, og hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine."⁹

Jesus Kristus er det enestående eksempel på enhet med sin Fader. De er ett i hensikt, i kjærlighet og i gjerning, der "sønnens vilje blir oppslukt av Faderens vilje."¹⁰

Hvordan kan vi følge Herrens fullkomne eksempel på enhet med sin Fader og bli mer forenet med dem og med hverandre?

Et inspirerende mønster finnes i Ap.gj 1:14. Vi leser: "Alle disse *holdt sammen* og var utholdende i bønnen, sammen med noen kvinner."¹¹

Jeg tror det er betegnende at uttrykket “holde sammen” forekommer mange ganger i boken Apostlenes gjerninger, der vi leser om det Jesu Kristi etterfølgere gjorde umiddelbart etter at han fór opp til himmelen som et oppstandent vesen, så vel som velsignelsene de mottok som følge av deres anstrengelser. Det er også betegnende at vi ser et lignende mønster blant de trofaste på det amerikanske kontinent da Herren besøkte og betjente dem. “Holde sammen” betyr å være enige, forenet og samlet.

Noe av det de trofaste hellige gjorde i enhet begge steder, var at de vitnet om Jesus Kristus, studerte Guds ord sammen og betjente hverandre i kjærlighet.¹²

Herrens etterfølgere var ett i hensikt, i kjærlighet og i gjerning. De visste hvem de var, de visste hva de måtte gjøre, og de gjorde det med kjærlighet til Gud og til hverandre. De var del av et storslagent kaleidoskop som samlet gikk frem.

Noen av velsignelsene de mottok var at de ble fylt av Den hellige ånd, mirakler fant sted blant dem, Kirken vokste, det var ingen stridigheter blant folket, og Herren velsignet dem i alt.¹³

Vi kan anta at grunnen til at de hadde så sterk grad av enhet, var fordi de kjente Herren personlig. De hadde vært nær ham, og de hadde vært vitne til hans guddommelige misjon, til miraklene han utførte, og til hans oppstandelse. De så og berørte sårene i hans hender og føtter. De visste med sikkerhet at han var den lovede Messias, verdens Forløser. De visste at “han er kilden til all helbredelse, fred og evig fremgang.”¹⁴

Selv om vi kanskje ikke har sett vår Frelser med våre fysiske øyne, kan vi vite at han lever. Når vi kommer nærmere ham, når vi søker å motta

et personlig vitnesbyrd om hans guddommelige misjon gjennom Den hellige ånd, vil vi få en bedre forståelse av vår hensikt og Guds kjærlighet vil ta bolig i vårt hjerte.¹⁵ Vi vil ha besluttsomheten til å være ett i vår families, menighets og vårt samfunns kaleidoskop, og vi vil betjene hverandre “på nyere og bedre måter”.¹⁶

Mirakler skjer når Guds barn arbeider sammen, veiledet ved Ånden, for å nå ut til andre som er trengende.

Vi hører så mange fortellinger om nestekjærlighet blant mennesker når en katastrofe inntreffer. For eksempel da byen Houston led under en stor oversvømmelse i fjor, glemte folk sine egne behov og kom andre til unnsetning. En eldstenes quorumsresident sendte ut et rop om hjelp til lokalsamfunnet, og en flåte på 77 båter ble raskt mobilisert. Redningsmannskaper gikk rundt i de berørte nabolagene og fraktet hele familier til et av våre møtehus, der de fikk husly og sterkt tiltrengt hjelp. Medlemmer og ikke-medlemmer arbeidet sammen med ett formål.

I Santiago i Chile ønsket en Hjelpeforenings-president å hjelpe immigranter i hennes lokalsamfunn som hadde kommet fra Haiti. Gjennom

rådføring med sine prestedømsledere kom hun og andre ledere på tanken at de kunne tilby spansk-undervisning til disse immigrantene, noe som ville hjelpe dem å bli bedre integrert på sitt nye hjemsted. Hver lørdag morgen møtes misjonærene sammen med sine ivrige elever. Enhetsfølelsen som råder i den bygningen er et inspirerende eksempel på mennesker med forskjellig bakgrunn som tjener i fellesskap.

I Mexico reiste hundrevis av medlemmer i timevis for å hjelpe de overlevende etter to store jordskjelv. De bragte med seg verktøy, maskiner og nestekjærlighet. Mens de frivillige samlet seg og ventet på instruksjoner i et av våre møtehus, brast ordføreren i byen Ixhuatán i tårer ved synet av en slik tilkjennevisning av “Kristi rene kjærlighet”.¹⁷

Herren gir oss nå muligheten til å rådføre oss sammen hver måned i våre prestedømsquorumer og hjelpeforeninger, slik at vi kan bli mer aktive deltagere i vår menighets eller grens kaleidoskop – et sted der alle passer inn og der det er behov for oss alle sammen.

Våre stier er forskjellige, likevel går vi sammen langs dem. Vår sti dreier

seg ikke om hva vi har gjort eller hvor vi har vært. Det dreier seg om hvor hen vi går og hva vi blir, i enhet. Når vi rådfører oss med hverandre, veiledet av Den hellige ånd, kan vi se hvor vi står og hvor vi skulle være. Den hellige ånd gir oss et syn som våre naturlige øyne ikke kan se, fordi "åpenbaring blir fordelt mellom oss",¹⁸ og når vi setter den åpenbaringen sammen ser vi mer.

Når vi arbeider i enhet, skulle vår hensikt være å se etter og utføre Herrens vilje, vår drivkraft skulle være kjærligheten vi føler til Gud og til vår neste,¹⁹ og vårt største ønske skulle være å "arbeide flittig",²⁰ slik at vi kan berede veien for Frelserens strålende gjenkomst. Den eneste måten vi vil være i stand til å gjøre det på, er ved å "holde sammen".

La oss i likhet med monarksommerfuglen fortsette på reisen med felles formål, og med våre forskjellige egenskaper og bidrag arbeide for å gjøre dette til en vakrere og mer fruktbar verden – ett lite skritt om gangen og i harmoni med Guds bud.

Vår Herre Jesus Kristus har lovet oss at når vi er samlet i hans navn, er han midt iblant oss.²¹ Jeg vitner om at han lever og at han oppsto en vakker vårmorgen som denne. Han er Monarken over alle monarker, "kongenes konge og herrenes herre".²²

Måtte vi være ett med Faderen og hans Enbårne sønn idet vi blir ledet ved Den hellige ånd, er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Abraham 3:26; 4:7, 9-12, 15, 18, 21, 24-25.
2. Et interessant faktum når det gjelder monarksommerfuglen, er at det tar opptil tre generasjoner å foreta reisen nordover til Canada. Imidlertid klarer en "supergenerasjon" å gjøre unna hele reisen til Mexico, overvintrer der, og gjennomfører første etappe på veien tilbake. (Se "Flight of the Butterflies" [video, 2012]; "Flight: A Few Million Little Creatures That Could," WBUR News, Sept. 28, 2012, wbur.org.)
3. Se "Why Do Monarchs Form Overnight Roosts during Fall Migration?" learner.org/jnorth/tm/monarch/sl/17/text.html.
4. Se "What Is a Group of Butterflies Called?" amazingbutterflies.com/frequentlyaskedquestions.htm; see also "kaleidoscope," merriam-webster.com. *Kaleidoskop* dannes av det greske *kalos* ("vakker") og *eidos* ("form").
5. Se "Familien – en erklæring til verden", *Liahona*, mai 2017, 145.
6. Lære og pakter 88:19; se også Lære og pakter 88:25.
7. Se Mosiah 18:21.
8. 3 Nephi 10:4.
9. Lære og pakter 38:27.
10. Mosiah 15:7.
11. Apostlenes gjerninger 1:14; uthevelse tilføyd.
12. Noe av det de hellige gjorde i Jerusalem: Valgte en ny apostel og syv menn som hadde godt vitnesbyrd, og støttet dem (se Ap.gj 1:26; 6:3-5); kom sammen på pinsefestens dag (se Ap.gj 2:1); vitnet om Jesus Kristus (se Ap.gj 2:22-36; 3:13-26; 4:10, 33; 5:42); kalte mennesker til omvendelse og døpte dem (se Ap.gj 2:38-41); holdt fast ved fellesskapet, brødsbrytelsen og ved bønnene (se Ap.gj 2:42); holdt sammen og hadde alt felles (se Ap.gj 2:44-46; 4:34-35); gikk i templet (se Ap.gj 2:46); "holdt måltid med fryd og hjertets oppriktighet" (Ap.gj 2:46); lovet Gud og var velsatt av hele folket (se Ap.gj 2:47); var lydige mot troen (se Ap.gj 6:7); holdt ved i bønner og Ordets tjeneste (se Ap.gj 6:4). Noe av det de hellige gjorde på det amerikanske kontinent: Forkynte Kristi evangelium (se 3 Nephi 28:23); opprettet en Kristi kirke (se 4 Nephi 1:1); døpte mennesker (se 4 Nephi 1:1); alle behandlet hverandre rettferdig (se 4 Nephi

- 1:2); hadde alle ting felles (se 4 Nephi 1:3); gjenoppbygget byer (se 4 Nephi 1:7-9); giftet seg (se 4 Nephi 1:11); vandret etter de bud som de mottok fra Herren (se 4 Nephi 1:12); fortsatte i faste og bønn (se 4 Nephi 1:12); kom ofte sammen for å be og høre Herrens ord (se 4 Nephi 1:12).
13. Noen av velsignelsene de hellige mottok i Jerusalem: De ble fylt med Den hellige ånd (se Ap.gj 2:4; 4:31); de mottok tungemålgaven og profetiens gave, og talte om Guds store gjerninger (se Ap.gj 2:4-18); mange under og tegn ble gjort ved apostlene (se Ap.gj 2:43); mirakler skjedde (se Ap.gj 3:1-10; 5:18-19; 6:8, 15); flere mennesker sluttet seg til Kirken (se Ap.gj 2:47; 5:14). Noen av velsignelsene de hellige mottok på det amerikanske kontinent: Mennesker ble omvendt til Herren (se 3 Nephi 28:23; 4 Nephi 1:2); en generasjon ble velsignet (se 3 Nephi 28:23); det var ingen strid og uoverensstemmelser blant dem (se 4 Nephi 1:2, 13, 15, 18); det var ingen rik eller fattig (se 4 Nephi 1:3); "de var alle frigjorte og kunne ta del i den himmelske gave" (4 Nephi 1:3); det var fred i landet (se 4 Nephi 1:4); mektige mirakler ble utført (se 4 Nephi 1:5, 13); Herren lot det gå dem overmåte vel (se 4 Nephi 1:7, 18); de vokste seg sterkt, formerte seg overmåte raskt og ble et overmåte vakkert og tiltalende folk (se 4 Nephi 1:10); de ble velsignet i overensstemmelse med alle de mange løfter Herren hadde gitt dem (se 4 Nephi 1:11); "[det var ingen] stridigheter i landet på grunn av Guds kjærlighet som bodde i menneskenes hjerter" (4 Nephi 1:15); "det var ingen misunnelse eller strid eller opptøyer eller hor eller løgn eller mord eller noen slags løsaktighet, og det kunne sikkert ikke være noe lykkeligere folk blant alle mennesker skapt ved Guds hånd" (4 Nephi 1:16); "det var ingen røvere eller mordere, heller ikke var det lamanitter eller andre slags -itter, men de var alle ett, Kristi barn og arvinger til Guds rike" (4 Nephi 1:17); Herren velsignet dem i alt de foretok seg (se 4 Nephi 1:18).
14. Jean B. Bingham, "Så din glede kan bli fullkommen", *Liahona*, nov. 2017, 85.
15. Se 4 Nephi 1:15.
16. Jeffrey R. Holland, "Utsendinger til Kirken", *Liahona*, nov. 2016, 62.
17. Moroni 7:47.
18. Neil L. Andersen, i "Hjelpeorganisasjonene bruker nytt opplæringsbibliotek," *Liahona*, apr. 2011, 76.
19. Se Matteus 22:37-40.
20. Jakobs bok 5:61.
21. Se Matteus 18:20.
22. 1 Timoteus 6:15.

Av eldste Massimo De Feo
i De sytti

Ren kjærlighet er det ekte kjennetegnet på en sann Jesu Kristi disippel

Jesu Kristi evangelium tar utgangspunkt i Faderens og Frelserens kjærlighet og i vår kjærlighet til dem og til hverandre.

V i er glad i og savner president Thomas S. Monson, og vi er glad i og oppholder president Russell M. Nelson. President Nelson har en spesiell plass i mitt hjerte.

Da jeg var en ung far, kom vår lille sønn som var fem år gammel, hjem fra skolen en dag og spurte sin mor: “Hva arbeider pappa med?” Han forklarte så at hans nye klassekamerater begynte å diskutere fedrenes jobb. En sa at hans far var politisjef, mens en annen stolt erklærte at hans far var sjef for et stort selskap.

Så da min sønn ble spurt om sin far, sa han ganske enkelt: “Min far arbeider på et kontor med en datamaskin.” Så, da han så at svaret ikke imponerte hans nye venner særlig, tilføyde han: “Og forresten, min far er sjef for universet.”

Jeg antar det var slutten på samtalen.

Jeg sa til min hustru: “Det er på tide å lære ham noen flere detaljer om frelsesplanen og hvem som egentlig er sjefen.”

Men etterhvert som vi underviste barna om frelsesplanen, vokste deres

kjærlighet til vår himmelske Fader og til Frelseren etterhvert som de forsto at det er en kjærlighetens plan. Jesu Kristi evangelium tar utgangspunkt i Faderens og Frelserens kjærlighet

og i vår kjærlighet til dem og til hverandre.

Eldste Jeffrey R. Holland sa: “Det første og største *bud* i all evighet er å elske Gud av hele *vårt* hjerte, og av all makt, sinn og styrke – dette er det første og største bud. Men den første og største *sannhet* i all evighet er at Gud elsker oss av hele *sitt* hjerte, og av all makt, sinn og styrke. Denne kjærligheten er evighetens grunnsten, og den skulle være grunnstenen for vårt daglige liv.”¹

Som grunnstenen i vårt daglige liv, er ren kjærlighet et krav til enhver sann Jesu Kristi disippel.

Profeten Mormon lærte oss: “Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus.”²

Kjærlighet er virkelig et ekte kjennetegn på en sann Jesu Kristi disippel.

Sanne disipler elsker å tjene. De vet at tjeneste er et uttrykk for sann

kjærlighet og en pakt de inngikk i dåpen.³ Uavhengig av sine kall i Kirken eller sin rolle i samfunnet føler de et stadig sterkere ønske om å elske og tjene Herren og hverandre.

Sanne disipler elsker å tilgi. De vet at Frelserens forsoning dekker alle synder og feil til hver enkelt av oss. De vet at prisen han betalte er en pris der "alt er inkludert." Åndelige skatter, avgifter, honorarer og gebyrer forbundet med synder, misgjerninger eller feiltrinn er alle dekket. Sanne disipler er snare til å tilgi og snare til å be om tilgivelse.

Mine kjære brødre og søstre, dersom du strever med å finne styrke til å tilgi, så tenk ikke på hva andre har gjort mot deg, men tenk på hva Herren har gjort for deg, og du vil finne fred i de forløsende velsignelsene i hans forsoning.

Sanne disipler elsker å underlegge seg Herren med fred i hjertet. De er ydmyke og føyelige fordi de elsker ham. De har tro til å akseptere hans vilje fullt ut, ikke bare med hensyn til hva han gjør, men også hvordan og når. Sanne disipler vet at de virkelige velsignelsene ikke alltid er det de ønsker, men heller det Herren ønsker for dem.

Sanne disipler elsker Herren mer enn verden og er standhaftige og urokkelige i sin tro. De forblir sterke og faste i en verden i forandring og forvirring. Sanne disipler elsker å lytte til Åndens og profetenes røst og blir ikke forvirret av verdens røster. Sanne disipler elsker å "stå på hellige steder"⁴ og elsker å gjøre de stedene de står på hellige. Hvor de enn går, bringer de Herrens kjærlighet og fred til andres hjerte. Sanne disipler elsker å adlyde Herrens bud, og de adlyder fordi de elsker Herren. Etersom de elsker og holder sine pakter, blir deres hjerte fornyet og selve deres natur blir forandret.

Ren kjærlighet er det ekte kjenne-tegnet på en sann Jesu Kristi disippel.

Jeg lærte om sann kjærlighet fra min mor. Hun var ikke medlem av Kirken.

En dag for mange år siden besøkte jeg min mor som kjempet med kreft. Jeg visste at hun kom til å dø, men jeg bekymret meg for hennes lidelser. Jeg sa ikke noe, men fordi hun kjente meg så godt, sa hun: "Jeg ser at du er bekymret."

Til min overraskelse spurte hun meg så med svak stemme: "Kan du lære meg å be? Jeg ønsker å be for deg. Jeg vet at

du begynner med å si: "Kjære himmelske Fader, men hva skal jeg så si?"

Da jeg knelte ved sengen og hun ba for meg, følte jeg en kjærlighet jeg aldri hadde følt tidligere. Det var enkel, sann og ren kjærlighet. Selv om hun ikke kjente til frelsesplanen, hadde hun i sitt hjerte sin personlige kjærlighetsplan, en mors kjærlighetsplan for sin sønn. Hun hadde store smerter og kjempet for å endog finne styrke til å be. Jeg kunne knapt høre hennes stemme, men jeg følte virkelig hennes kjærlighet.

Jeg husker jeg tenkte: "Hvordan kan en som har så store smerter, be for en annen? Hun er den som er i nød."

Så kom svaret klart til mitt sinn: Ren kjærlighet. Hun elsket meg så høyt at hun glemte seg selv. I sitt mest kritiske øyeblikk elsket hun meg mer enn seg selv.

Nå mine kjære brødre og søstre, er ikke dette hva Herren gjorde? Selvsagt i et evig og mye bredere perspektiv. Men midt i sin største smerte, i haven den natten, var han den som trengte hjelp mens han led på en måte som vi ikke engang kan forestille oss eller forstå. Men til slutt glemte han seg selv og ba for oss inntil han hadde betalt hele prisen. Hvordan var han i stand til å gjøre det? På grunn av sin kjærlighet til Faderen som sendte ham, og til oss. Han elsket Faderen og oss mer enn seg selv.

Han betalte for noe han ikke hadde gjort. Han betalte for synder han ikke hadde begått. Hvorfor det? Ren kjærlighet. Fordi han hadde betalt hele prisen var han i stand til å tilby oss velsignelsene av det han hadde betalt for, om vi ville omvende oss. Hvorfor gjorde han dette? Igjen og alltid: Ren kjærlighet.

Ren kjærlighet er det ekte kjenne-tegnet på en sann Jesu Kristi disippel.

President Thomas S. Monson sa: "Måtte vi begynne nå, i dag, å uttrykke

Av eldste Claudio D. Zivic
i De sytti

kjærlighet til alle Guds barn, enten de er våre familiemedlemmer, våre venner, bare bekjente eller vilt fremmede. Når vi står opp hver morgen, la oss bestemme oss for å reagere med kjærlighet og vennlighet på alt som måtte komme vår vei.”⁵

Brødre og søstre: Jesu Kristi evangelium er et kjærlighetens evangelium. Det største bud handler om kjærlighet. For meg handler det hele om kjærlighet. Faderens kjærlighet som gjorde at han ofret sin Sønn for oss. Frelserens kjærlighet som gjorde at han ofret alt for oss. En mors og fars kjærlighet som gjør at de vil gi hva som helst for sine barn. Den kjærligheten de har som tjener i det stille og ikke er kjent for de fleste av oss, men kjennes godt av Herren. Kjærligheten til dem som tilgir alt og alltid. Kjærligheten til dem som gir mer enn de mottar.

Jeg elsker i min himmelske Fader. Jeg elsker min Frelser. Jeg elsker evangeliet. Jeg elsker denne Kirken. Jeg elsker min familie. Jeg elsket dette herlige livet. For meg handler det hele om kjærlighet.

Må denne dagen da vi minnes Frelserens oppstandelse være en dag for åndelig fornyelse for hver enkelt av oss. Må denne dagen være begynnelsen på et liv fylt av kjærlighet, “grunnstenen for vårt daglige liv.”

Må vårt hjerte være fylt med Kristi rene kjærlighet, et ekte kjennetegn på en sann Jesu Kristi disippel. Dette er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, “I morgen vil Herren gjøre underfulle ting blant dere,” *Liahona*, mai 2016, 127.
2. Moroni 7:48.
3. Se Mosiah 18:10.
4. Lære og pakter 45:32.
5. Thomas S. Monson, “Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet,” *Liahona*, mai 2014, 94.

Den som holder ut til enden, han skal bli frelst

La oss være trofaste mot det vi har trodd og vet.

Kjære brødre og søstre, jeg setter stor pris på anledningen til å uttrykke noen av mine følelser til dere.

For mange år siden var min hustru og jeg tilstede ved innvielsen av den interaktive utstillingen for barn i Kirkehistorisk museum i Salt Lake City. Etter seremonien kom president Thomas S. Monson bort til oss, og mens han håndhilste på oss, sa han: “Hold ut, og du skal seire” – en dyp

læresetning som vi alle naturligvis kan bekrefte sannheten av.

Jesu Kristus forsikret oss om at “den som holder ut til enden, han skal bli frelst”.¹

Å holde ut betyr “å stå fast og forplikte seg til å være trofast mot Guds bud til tross for fristelse og motgang”.²

Selv de som har hatt sterke åndelige opplevelser og har utført trofast tjeneste, kan en dag komme på avveier

eller bli inaktive hvis de ikke holder ut til enden. Måtte vi alltid og ettertrykkelig ha ordene "Dette skal ikke skje med meg" i vårt sinn og hjerte.

Da Jesus Kristus underviste i Kapernaum, "trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.

Jesus sa da til de tolv: Vil også dere gå bort?"³

Jeg tror at Jesus Kristus i dag spør alle oss som har inngått hellige pakter med ham: "Vil også dere gå bort?"

Jeg ber om at vi alle med dyp ettertanke om hva evigheten har i vente for oss, må reagere slik Simon Peter gjorde: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord."⁴

La oss være trofaste mot det vi har trodd og vet. Hvis vi ikke har levd i samsvar med vår kunnskap, la oss forandre oss. Syndere som fortsetter med sine synder og ikke omvender seg, synker dypere og dypere ned i urenheter, helt til Satan gjør krav på dem, noe som i betydelig grad truer muligheten til å omvende seg, bli tilgitt og bli velsignet med alle evighetens velsignelser.

Jeg har hørt mange begrunnelser fra dem som har sluttet å delta aktivt i Kirken og har mistet det rette synet på hensikten med vår reise på denne jorden. Jeg ber dem innstendig om å tenke seg om og komme tilbake, for jeg tror ingen vil kunne komme med unnskyldninger til vår Herre Jesus Kristus.

Da vi ble døpt, inngikk vi pakter – ikke med noe menneske, men med Frelseren, og var "villige til å påta [oss] Jesu Kristi navn... fast bestemt på å tjene ham inntil enden".⁵

Tilstedeværelse på nadverdsmøter er en av de viktigste måtene vi kan evaluere vår beslutning om å tjene ham, vår åndelige styrke og hvor mye vår tro på Jesus Kristus har vokst.

Deltagelse i nadverden er det viktigste vi gjør på sabbaten. Herren forklarte denne ordinansen for sine apostler like før han døde. Han gjorde det samme på det amerikanske kontinent. Han forteller oss at hvis vi deltar i denne ordinansen, vil det være et vitnesbyrd for Faderen om at vi alltid minnes ham, og han lover at vi, i tilsvarende grad, vil ha hans Ånd hos oss.⁶

I Alma den yngres undervisning til sin sønn Shiblon finner vi kloke råd og advarsler som kan hjelpe oss å holde oss trofaste mot våre pakter:

"Se til at du ikke blir oppblåst i stolthet, ja, se til at du ikke roser deg av din egen visdom, heller ikke av din store styrke.

Vær frimodig, men ikke overmodig, og se også til at du holder alle dine lidenskaper i tømme så du kan bli fylt med kjærlighet. Se til at du holder deg borte fra dovenskap."⁷

En gang jeg var på ferie for mange år siden, ønsket jeg å padle kajakk for første gang. Jeg leide en kajakk og sjøsatte den, full av entusiasme.

Etter noen minutter veltet en bølge kajakken. Med store anstrengelser, med padleåren i den ene hånden og kajakken i den andre, klarte jeg å gjenvinne fotfestet.

Jeg prøvde igjen å padle kajakken, men bare noen minutter senere veltet den igjen. Jeg fortsatte hardnakket å prøve, til ingen nytte, helt til en som forsto seg på kajakkpadling, sa at det måtte være en sprekk i skroget og at kajakken måtte ha fylt seg med vann, noe som gjorde den ustabil og umulig å kontrollere. Jeg slepte kajakken til land og fjernet pluggen, og ganske riktig, ut kom det masse vann.

Jeg tror vi noen ganger går gjennom livet med synder som, i likhet

med lekkasjen i kajakken, hemmer vår åndelige fremgang.

Hvis vi fortsetter i våre synder, vil vi glemme paktene vi har inngått med Herren, selv om vi fortsetter å kantre på grunn av ubalansen som disse syndene skaper i vårt liv.

I likhet med sprekkene i kajakken må sprekker i livet repareres. Noen synder vil kreve større anstrengelse enn andre å omvende seg fra.

Vi skulle derfor spørre oss selv: Hvor står vi med hensyn til vår holdning til Frelseren og hans verk? Er vi i samme situasjon som Peter da han fornek- tet Jesus Kristus? Eller har vi kommet videre til et punkt hvor vi har den holdning og besluttsomhet han hadde etter misjonsbefalingen han fikk av Frelseren?⁸

Vi må gjøre vårt beste for å adlyde alle Guds bud og være spesielt opp- merksomme på dem som er vanskeligst for oss å holde. Herren vil være ved vår side og hjelpe oss i tider med nød og svakhet, og hvis vi viser et oppriktig ønske og handler deretter, vil han la "det svake bli til styrke".⁹

Lydighet vil gi oss styrke til å over- vinne synd. Vi må også forstå at prøven på vår tro vil kreve at vi adlyder, ofte uten å se resultatene.

Jeg foreslår en formel som vil hjelpe oss å holde ut til enden:

1. Be og lese i Skriftene hver dag.
2. Ta del i nadverden med et sønderknust hjerte og en angrende ånd hver uke.
3. Betale vår tiende og vårt månedlige fasteoffer.
4. Fornye vår tempelanbefaling annet- hvert år – hvert år for ungdom.
5. Utføre Herrens arbeid hele livet.

Måtte evangeliets store sannheter stabilisere vårt sinn, og måtte vi holde vårt liv fritt for sprekker som kan hindre vår trygge reise over dette livets hav.

Fremgang på Herrens måte har sin pris, og den eneste måten å oppnå den på er å betale denne prisen.

Jeg er så takknemlig for at vår Frelser holdt ut til enden og fullførte sitt store sonoffer.

Han led for våre synder, smerter, depresjon, kvaler, skrøpeligheter og

frykt, og derfor vet han hvordan han kan hjelpe oss, inspirere oss, trøste oss og styrke oss slik at vi kan holde ut og motta kronen som er forbeholdt dem som ikke blir beseiret.

Livet er forskjellig for hver enkelt av oss. Vi har alle en tid med prøvelser, en tid for lykke, en tid for å ta avgjørelser, en tid for å overvinne hindringer og en tid for å utnytte muligheter.

Uansett hva vår personlige situa- sjon måtte være, vitner jeg om at vår himmelske Fader hele tiden sier: "Jeg er glad i deg. Jeg støtter deg. Jeg er med deg. Gi ikke opp. Omvend dere og hold ut på veien som jeg har vist dere. Da kan jeg forsikre dere om at vi vil se hverandre igjen i vårt himmelske hjem." I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 24:13.
2. Veiledning til Skriftene, "Holde ut", scriptures.lds.org.
3. Johannes 6:66-67.
4. Johannes 6:68.
5. Lære og pakter 20:37.
6. Se 3 Nephi 18:7.
7. Alma 38:11-12.
8. Se Markus 16:15.
9. Ether 12:27.

Av president Henry B. Eyring
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Så Hans Ånd kan være hos deg

Jeg ber av hele mitt hjerte om at dere må høre Åndens røst, som blir sendt til dere i så rikelig grad.

Mine brødre og søstre, jeg er takknemlig for anledningen til å tale til dere på Herrens sabbat, på generalkonferansen i hans Kirke nå i påsken. Jeg takker vår himmelske Fader for at han ga oss sin elskede Sønn, som kom frivillig til jorden som vår Forløser. Jeg er takknemlig for å vite at han sonet for våre synder og oppsto i oppstandelsen. Hver dag blir jeg velsignet ved å vite at jeg, på grunn

av hans forsoning, en dag kan oppstå for å leve evig i en kjærlig familie.

Jeg vet disse tingene på den *eneste måten* noen av oss kan vite dem. Den hellige ånd har sagt til mitt sinn og hjerte at de er sanne – ikke bare én gang, men ofte. Jeg har hatt behov for denne kontinuerlige trøsten. Vi opplever alle tragedier da vi trenger Åndens oppmuntring. Jeg følte det en dag da jeg sto sammen med min far på et sykehus. Vi så min mor ta noen korte åndedrag – og så ikke mer. Da vi så på ansiktet hennes, smilte hun idet smerten forlot henne. Etter en stille stund, var far den første som sa noe. Han sa: “En liten jente har dratt hjem.”

Han sa det lavmælt. Han syntes å føle fred. Han sa noe han visste var sant. Han begynte rolig å samle sammen mors personlige ting. Han gikk ut i gangen for å takke hver og en av sykepleierne og legene som hadde hjulpet henne i flere dager.

Min far hadde Den hellige ånds veiledning slik at han kunne føle, vite og gjøre det han gjorde den dagen, i det øyeblikket. Han hadde mottatt løftet slik mange har: “Så hans Ånd kan være hos dem” (L&p 20:79).

Mitt håp i dag er å styrke deres ønske om og deres mulighet til å motta Den hellige ånd. Husk at han er det tredje medlem av Guddommen. Faderen og Sønnen er oppstandne personer. Den hellige ånd er en ånd i persons skikkelse. (Se L&p 130:22.) Dere velger selv å ta imot ham og ønske ham velkommen inn i deres hjerte og sinn.

Betingelsene for å motta denne himmelske velsignelsen er tydelig i de ord som blir uttalt hver uke, men de synker kanskje ikke alltid inn i vårt hjerte og sinn. For at Ånden skal bli sendt til oss, må vi “alltid minnes” Frelseren og “holde hans bud” (L&p 20:77).

Denne tiden av året hjelper oss å minnes Frelserens offer og at han kom frem fra graven som en oppstanden person. Mange av oss har bilder av disse hendelsene i vår hukommelse. Jeg sto en gang sammen med min hustru utenfor en grav i Jerusalem. Mange tror det var graven som den korsfestede Frelseren kom ut av som en oppstanden og levende Gud.

Den respektfulle guiden den dagen vinket til oss og sa: “Kom og se en tom grav.”

Vi bøyde oss ned for å gå inn. Vi så en stenbank mot en vegg. Men til mitt sinn kom et annet bilde like virkelig som det vi så den dagen. Det var av Maria, som ble etterlatt av apostlene ved graven. Det var det Ånden lot meg se, og til og med høre i mitt sinn, like tydelig som om jeg hadde vært der:

“Men Maria stod utenfor ved graven og gråt. Som hun nå gråt, bøyde hun seg og så inn i graven.

Da får hun se to engler i skinnende hvite klær, som sitter der hvor Jesu legeme hadde ligget, en ved hodet og en ved føttene.

De sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hun sier til dem: De har tatt

min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!

Da hun hadde sagt dette, snudde hun seg og så Jesus stå der. Men hun visste ikke at det var Jesus.

Jesus sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hvem leter du etter? Hun trodde det var hagevokteren, og sa til ham: Herre, dersom du har båret ham bort, da si meg hvor du har lagt ham, så vil jeg ta ham!

Jesus sier til henne: Maria! Da vender hun seg og sier til ham på hebraisk: Rabbuni! Det betyr Mester.

Jesus sier til henne: Rør ikke ved meg! For ennå er jeg ikke faret opp til Faderen! Men gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud" (Johannes 20:11-17).

Jeg har bedt om å få lov til å føle noe av det Maria følte ved graven, og det to andre disipler følte på veien til Emmaus da de gikk sammen med den oppstandne Frelseren som de trodde var en besøkende til Jerusalem:

"Men de nødde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem.

Og det skjedde da han satt til bords med dem, da tok han brødet, velsignet det og brøt det og gav dem.

Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham. Så ble han usynlig for dem.

Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss!" (Lukas 24:29-32).

Noen av disse ordene ble gjentatt på et nadverdsmøte jeg deltok på for mer enn 70 år siden. Den gangen ble nadverdsmøtene holdt om kvelden.

Det var mørkt ute. Forsamlingen sang disse kjente ordene. Jeg hadde hørt dem mange ganger. Men mitt varige minne er av en følelse jeg fikk en bestemt kveld. Den trekker meg nærmere Frelseren. Kanskje hvis jeg fremsier ordene, vil den komme til oss alle igjen:

*O, bli hos meg, det aften er,
nå dagen er forbi.*

*Snart nattens skygger trenger frem,
din styrke du meg gi.*

*Vær i mitt hjem en hjertens gjest,
o bli, min Herre kjær!*

*O, bli hos meg, det aften er,
vår vandring har i dag
mitt hjerte fylt med kjærlighet;
i meg ha du behag.*

*Din nærhet har min sjel gitt ro,
o bli, min Herre kjær!*

*Min Frelser, bli i natt hos meg,
for nå det aften er.*

*Min Frelser, bli i natt hos meg,
for nå det aften er.¹*

Mer verdifullt enn et minne om hendelser er minnet om Den hellige ånd som rører ved vårt hjerte, og hans kontinuerlige bekræftelse av sannhet. Mer verdifullt enn å se med våre øyne, eller å huske ord som uttales og leses, er det å huske følelsene som ledsaget Åndens stille røst. Det er sjelden jeg har følt den akkurat slik de reisende på veien til Emmaus gjorde – som en mild, men umiskjennelig brennende følelse i hjertet. Det er som oftest en følelse av lys og stille visshet.

Vi har det uvurderlige løftet om Den hellige ånd som ledsager, og vi har også sann veiledning om hvordan vi kan gjøre krav på denne gaven. Disse

ordene blir uttalt av Herrens bemyndigede tjener med sine hender på vårt hode: "Motta Den hellige ånd." I det øyeblikket har dere og jeg en forsikring om at han vil bli sendt. Men vår plikt er å velge å åpne vårt hjerte for å motta Åndens betjening gjennom et helt liv.

Profeten Joseph Smiths erfaringer gir oss en rettesnor. Han begynte og fortsatte sin tjenestegjerning med beslutningen om at hans egen visdom ikke var tilstrekkelig til å vite hvilken kurs han skulle følge. Han valgte å være ydmyk for Gud.

Deretter valgte Joseph å adspørre Gud. Han ba i tro på at Gud ville svare. Svaret kom da han var en ung gutt. Disse budskapene kom da han trengte å vite hvordan Gud ville at hans kirke skulle opprettes. Den hellige ånd trøstet og veiledet ham gjennom hele livet.

Han adlød inspirasjon da det var vanskelig. Han fikk for eksempel veiledning om å sende De tolv til England da han trengte dem som mest. Han sendte dem.

Han mottok irettesettelse og trøst fra Ånden da han satt fengslet og de hellige var forferdelig undertrykt. Og han adlød da han dro av sted til Carthage, selv om han visste at han var i livsfare.

Profeten Joseph satte et eksempel for oss på hvordan vi kan motta kontinuerlig åndelig veiledning og trøst gjennom Den hellige ånd.

Det første valget han gjorde var å være ydmyk for Gud.

Det andre var å be med tro på Herren Jesus Kristus.

Det tredje var å adlyde nøyaktig. Lydighet kan innebære å handle raskt. Det kan innebære å forberede seg. Eller det kan innebære å vente tålmodig på ytterligere inspirasjon.

Og det fjerde er å be om å bli kjent med andres behov og hjerte

og hvordan vi kan hjelpe dem for Herren. Joseph ba for de nødlidende hellige mens han var i fengsel. Jeg har hatt anledning til å iakttå Guds profeter når de holder bønn, ber om inspirasjon, mottar veiledning og følger den.

Jeg har sett hvor ofte deres bønner handler om dem de elsker og tjener. Deres omtanke for andre synes å åpne deres hjerte for å motta inspirasjon. Det samme kan gjelde dere.

Inspirasjon vil hjelpe oss å tjene andre for Herren. Dere har sett det selv, slik jeg har. Min biskop sa en gang til meg – på et tidspunkt da min hustru opplevde mye stress i sitt eget liv: "Hver gang jeg hører om noen i menigheten som trenger hjelp, og jeg kommer dit for å hjelpe, finner jeg ut at din hustru har vært der før meg. Hvordan klarer hun det?"

Hun er som alle som er gode tjenere i Herrens rike. Det synes som om det er to ting de gjør. Gode tjenere har kvalifisert seg til å ha Den hellige ånd som en nesten konstant ledsager. Og de har kvalifisert seg til nestekjærlighets gave, som er Kristi rene kjærlighet. Disse gavene har vokst i dem når de har brukt dem til å tjene av kjærlighet til Herren.

Måten bønn, inspirasjon og kjærlighet til Herren virker sammen i vår tjeneste, er for meg fullkomment beskrevet i disse ordene:

"Om dere ber meg om noe i mitt navn, så skal jeg gjøre det!

Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.

Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig,

sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke. Dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere.

Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere.

Ennå en liten stund, og verden ser meg ikke lenger. Men dere ser meg, for jeg lever, og dere skal leve.

På den dag skal dere kjenne at jeg er i min Far, og dere i meg, og jeg i dere.

Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg. Og den som elsker meg, skal bli elsket av min Far. Og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham" (Johannes 14:14-21).

Jeg bærer mitt personlige vitnesbyrd om at Faderen i dette øyeblikk er

Av president Dallin H. Oaks
Førsteråd giver i Det første presidentskap

oppmerksom på dere, deres følelser og de åndelige og timelige behovene til alle rundt dere. Jeg bærer vitnesbyrd om at Faderen og Sønnen sender Den hellige ånd til alle som har denne gaven, ber om denne velsignelsen og prøver å være verdige til den. Hverken Faderen eller Sønnen eller Den hellige ånd tvinger seg på oss. Vi er fri til å velge. Herren har sagt til alle:

“Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.

Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg og har seiret og har satt meg med min Far på hans trone.

Den som har øre, han hør hva Ånden sier” (Åpenbaringen 3:20-22).

Jeg ber av hele mitt hjerte om at dere må høre Åndens røst, som blir sendt til dere i så rikelig grad. Og jeg ber om at dere alltid vil åpne deres hjerte for å ta imot ham. Hvis dere ber om inspirasjon med ærlig hensikt og tro på Jesus Kristus, vil dere motta den på Herrens måte og i hans tid. Gud gjorde det for den unge Joseph Smith. Han gjør det i dag for vår levende profet, president Russell M. Nelson. Han har satt dere på samme vei som andre Guds barn for å tjene dem for ham. Jeg vet dette ikke bare ved det jeg har sett med mine øyne, men enda sterkere ved det Ånden har hvisket til mitt hjerte.

Jeg har følt Faderens og hans elskede Sønnens kjærlighet til alle Guds barn i verden og til hans barn i ånde-verdenen. Jeg har følt Den hellige ånds trøst og rettledning. Jeg ber om at dere må ha gleden av hele tiden å ha Ånden med dere som deres ledsager. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “O, bli hos meg, det aften er”, *Salmer*, nr. 51.

Små og enkle ting

Vi trenger å bli minnet om at tilsammen og over en betydelig tidsperiode får tilsynelatende små ting store ting til å skje.

I.

Mine kjære brødre og søstre, i likhet med dere har jeg blitt dypt rørt og oppbygget og inspirert av talene og musikken og følelsene mens vi har vært sammen. Jeg er sikker på at jeg taler for dere når jeg uttrykker takknemlighet til våre brødre og søstre som har virket som redskaper i Herrens hånd for å gi oss den styrkende virkningen av denne tiden sammen.

Jeg er takknemlig for å få tale til denne forsamlingen på første påskedag. I dag slutter vi oss til andre kristne for å feire vår Herre Jesu Kristi oppstandelse. For medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Jesu Kristi bokstavelige oppstandelse en av pilarene i vår tro.

Fordi vi tror på beretningene i både Bibelen og Mormons bok om Jesu Kristi bokstavelige oppstandelse, tror vi også på de tallrike læresetningene i Skriftene om at en lignende oppstandelse vil komme til alle mennesker som noensinne har levd på denne jord. Denne oppstandelsen gir oss det apostelen Peter kalte “et levende håp” (1 Peter 1:3). Dette levende håpet er vår overbevisning om at døden ikke er slutten på vår identitet, men bare et nødvendig trinn i vår himmelske Faders barmhjertige plan for sine barns frelse.

Denne planen krever en overgang fra dødelighet til udødelighet. Sentralt i denne overgangen står dødens solnedgang og den strålende morgen som ble muliggjort ved vår Herre og Frelsers oppstandelse som vi feirer på denne første påskedag.

II.

I en storartet salme som Eliza R. Snow skrev teksten til, synger vi:

*Hvor stor, hvor herlig, hvor fullendt, forløsningens store plan.
Der rettferd, kjærlighet og nåde finnes i guddommelig harmoni!*¹

Ifølge denne guddommelige plan og harmoni samles vi på møter, blant annet på denne konferansen, for å undervise og oppmuntre hverandre.

I dag har jeg følt for å bruke som min tekst Almas undervisning til sin sønn Helaman, som er nedtegnet i Mormons bok: “Ved små og enkle ting vil store ting skje” (Alma 37:6).

Vi blir undervist om mange små og enkle ting i Jesu Kristi evangelium. Vi trenger å bli minnet om at tilsammen, og over en betydelig tidsperiode, får disse tilsynelatende små tingene store ting til å skje. Det har vært mange taler om dette emnet av generalautoriteter og

andre respekterte lærere. Emnet er så viktig at jeg føler for å tale om det igjen.

Jeg ble påminnet om den kraft som små og enkle ting øver over tid, av noe jeg så på en spasertur en morgen. Her er bildet jeg tok. Det tykke og sterke betongfortauet slår sprekker. Skyldes dette et stort og kraftfullt trykk? Nei, disse sprekkenes skyldes at en av røttene som strekker seg ut fra treet like ved, vokser sakte men sikkert. Her er et lignende eksempel jeg så i en annen gate.

Skyvekraften som sprenget disse solide betongfortauene, var for liten til å måles på daglig eller til og med

månedlig basis, men dens virkning over tid var ufattelig stor.

Det samme er den sterke virkningen over tid av de små og enkle tingene vi lærer i Skriftene og av levende profeter. Tenk på skriftstudiet vi har blitt lært å innlemme i vårt daglige liv. Eller overvei de personlige bønnene og de knelende familiebønnene som er vanlig praksis for trofaste siste-dagers-hellige. Tenk på deltagelse i Seminar for ungdom eller Institutt-klasser for unge voksne. Selv om hver av disse

handlingene kan virke små og enkle, vil de med tiden føre til stor åndelig styrke og vekst. Det skjer fordi hver av disse små og enkle tingene innbyr Den hellige ånd til å være vår ledsager, Vitnet som opplyser oss og leder oss til sannhet, slik president Eyring har forklart.

En annen kilde til åndelig styrke og vekst er vår stadige omvendelse, selv fra tilsynelatende små overtredelser. Våre egne inspirerte selvransakelser kan hjelpe oss å se hvordan vi har kommet til kort og hvordan vi kan forbedre oss. Den slags omvendelse skulle

finne sted før vår ukentlige deltagelse i nadverden. Noe man kan overveie i denne omvendelsesprosessen er forelått i salmen "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?"

Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?

Har jeg hjulpet en sjel i nød?

Har jeg gjort noen glad, slik som Herren meg ba?

Om ei blir jeg selv i nød.

Har jeg noen hungrige mett i dag fordi jeg var villig å gi?

*Har jeg hjulpet den triste og trette på vei, sto jeg syke og nødstedte bi?*²

Dette er visselig små ting, men de er utvilsomt også gode eksempler på det Alma underviste sin sønn Helaman: "Og Gud Herren benytter seg av midler for å gjennomføre sine store og evige hensikter, og ved meget små midler... tilveiebringer [Herren] mange sjelers frelse" (Alma 37:7).

President Steven C. Wheelwright ga en forsamling ved Brigham Young University – Hawaii denne inspirerte beskrivelsen av Almas undervisning: "Alma bekrefter for sin sønn at mønsteret Herren følger når vi utøver tro på ham og følger hans råd i små og enkle ting, er at han velsigner oss med små, daglige mirakler, og med tiden med vidunderlige gjerninger."³

President Howard W. Hunter underviste: "Ofte er det de dagligdagse oppgavene... som har størst positiv innflytelse på andres liv, til forskjell fra det som verden så ofte regner som storhet."⁴

En overbevisende verdslig læresetning om dette samme prinsippet kommer fra tidligere senator Dan Coats fra Indiana, som skrev: "Den eneste forberedelsen til den ene avgjørelsen som kan forandre et liv, eller til og med en nasjon, er de hundrevis og tusenvis av halvbevisste, selvdefinerende, tilsynelatende ubetydelige avgjørelsene som foretas i enerom."⁵

Disse "tilsynelatende ubetydelige", private beslutningene omfatter hvordan vi bruker vår tid, hva vi ser på TV og Internett, hva vi leser, hvilken kunst og musikk vi omgir oss med på jobben og i hjemmet, hva vi søker som underholdning og hvordan vi anven-der vår beslutning om å være ærlige og sannferdige. En annen tilsynelatende liten og enkel ting er å være

høflige og muntre i vår personlige omgang med andre.

Ingen av disse ønskverdige små og enkle tingene vil løfte oss til store ting med mindre de gjennomføres konsekvent og kontinuerlig. President Brigham Young skal ha sagt: "Vårt liv består av små og enkle omstendigheter som tilsammen blir en hel del, og oppsummerer hele livet til en mann eller kvinne."⁶

Vi er omgitt av medieinnflytelser og kulturelt forfall som vil bringe oss nedstrøms i våre verdier hvis vi ikke stadig står imot. For å bevege oss mot strømmen i retning vårt evige mål, må vi padle kontinuerlig. Det hjelper hvis vi er en del av et team som padler sammen, slik et roerlag gjør. For å trekke dette eksemplet enda lenger er de kulturelle strømningene så sterke at hvis vi noen gang slutter å padle, vi vil bli ført nedover med strømmen mot et mål vi ikke ønsker, men som blir unngåelig hvis vi ikke stadig prøver å bevege oss fremover.

Etter å ha fortalt om en tilsynelatende liten hendelse som fikk store konsekvenser, skrev Nephi: "Og således ser vi at Herren med små midler kan få store ting til å skje" (1 Nephi 16:29). Det gamle testamente inneholder et minneverdig eksempel på dette. Der leser vi at israelittene ble plaget av giftige slanger. Mange døde etter å ha blitt bitt av dem (se 4 Mosebok 21:6). Da Moses ba om hjelp, ble han inspirert til å lage "en kobberslange og [sette] den på en stang. Og når en slange hadde bitt noen, og han så på kobberslangen, ble han i live" (vers 9). En så liten ting ga et så mirakuløst resultat! Allikevel, slik Nephi forklarte da han brukte dette eksemplet til å undervise dem som gjorde opprør mot Herren: Selv om Herren hadde beredt en enkel måte for dem å bli helbredet

på, "fordi middelet var så enkelt, eller så lett, var det mange som omkom" (1 Nephi 17:41).

Dette eksemplet og denne undervisningen minner oss om at selv om måten er enkel, eller den befalte oppgaven er lett, kan det ikke bety at det ikke er viktig for å oppnå våre rettferdige ønsker.

På samme måte kan selv små handlinger av ulydighet eller mindre unnlaterelser med hensyn til å følge gode vaner trekke oss ned mot et utfall som vi har blitt advart mot. Visdomsordet er et eksempel på dette. Sannsynligvis

vil man ikke kunne måle virkningen på kroppen av én sigarett, ett glass alkohol eller én dose av et annet stoff. Men med tiden blir virkningen stor, og den kan bli umulig å snu. Husk sprekene i fortauet på grunn av rotens gradvise, små utvidelser. Én ting er sikkert: De fryktelige konsekvensene av å innta noe som kan bli vanedannende, for eksempel narkotika som angriper kroppen, eller pornografisk materiale som forringer våre tanker, kan helt og holdent unngås hvis vi aldri inntar noe i første omgang – ikke en eneste gang.

For mange år siden beskrev president M. Russell Ballard for en general-konferanse-forsamling “hvordan små og enkle ting også kan være negative og ødeleggende for et menneskes frelse”. Han underviste: “I likhet med svake fibre som danner garn, deretter en tråd og til slutt et rep, kan alle disse små ting tilsammen bli altfor sterke til at de kan brytes. Vi må alltid være klar over den makt som de små og enkle ting kan ha når det gjelder å bygge opp åndelighet,” sa han. “Men samtidig må vi også være oppmerksom på at Satan vil bruke de små og enkle ting for å føre oss ut i fortvilelse og gjøre oss ulykkelige.”⁷

President Wheelwright ga en tilsvarende advarsel til sin forsamling ved BYU-Hawaii: “Det er når man ikke gjør de små og enkle tingene, at troen vakler, mirakler opphører og fremgang mot Herren og hans rike først blir satt på vent og deretter begynner å rakne, når det å søke Guds rike blir erstattet med mer timelige sysler og verdslige ambisjoner.”⁸

For å beskytte oss mot de kumulative negative virkningene som er nedbrytende for vår åndelige fremgang,

må vi følge det åndelige mønsteret av små og enkle ting. Eldste David A. Bednar beskrev dette prinsippet på BYUs kvinnekongress: “Vi kan lære mye om dette åndelige mønsterets natur og betydning av teknikken med å... la vann dryppe ned på jorden i svært lav takt,” i motsetning til en flom eller å sprute store mengder vann der det kanskje ikke trengs.

Han forklarte: “De jevne dryppene med vann synker dypt ned i bakken og gir jorden en høy fuktighetsgrad som planter kan trives i. Hvis dere og jeg på samme måte fokuserer og ofte mottar jevnlig drypp av åndelig næring, kan evangeliets røtter trenge dypt inn i vår sjel og bli fast forankret, og kan frembringe bemerkelsesverdig og velsmakende frukt.”

Videre sa han: “Det åndelige mønsteret av små og enkle ting som frembringer store ting, gir fasthet og standhaftighet, større hengivenhet og mer fullstendig omvendelse til Herren Jesus Kristus og hans evangelium.”⁹

Profeten Joseph Smith underviste om dette prinsippet med ord som nå finnes i Lære og pakter: “La ingen

betrakte dette som ubetydelige ting, for... [det er] mye som hører fremtiden til som er avhengig av disse ting” (L&P 123:15).

I forbindelse med de tidligste forsøkene på å etablere Kirken i Missouri, manet Herren til tålmodighet, for “alle ting må skje i rett tid” (L&P 64:32). Deretter ga han denne store læresetningen: “Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for dere legger grunnvollen til et stort verk, og ut av små ting kommer det som er stort” (L&P 64:33).

Jeg tror vi alle ønsker å følge president Russell M. Nelsons utfordring om å streve fremover “på paktens sti”.¹⁰ Vår beslutning om å gjøre dette blir styrket ved konsekvent å følge “de små ting” vi lærer av Jesu Kristi evangelium og lederne i hans kirke. Jeg vitner om Ham og nedkaller Hans velsignelser over alle som ønsker å fortsette på Hans paktens sti, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “O, Fader, la mitt hjerte få”, *Salmer*, nr. 101.
2. “Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?” *Salmer*, nr. 173.
3. Steven C. Wheelwright, “The Power of Small and Simple Things” (andakt ved Brigham Young University – Hawaii, 31. aug. 2007), 2, devotional.byuh.edu.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Howard W. Hunter* (2015), 157.
5. Dan Coats, “America’s Youth: A Crisis of Character”, *Imprimis*, årg. 20, nr. 9 (sep. 1991), 4; se også eldste Wilford Andersen i hans spalte i *Mesa Tribune*, mai 1996.
6. Brigham Young, preken i Ogden Tabernakel, 19. juli 1877, som rapportert i “Discourse”, *Deseret News*, 17. okt. 1877, 578.
7. M. Russell Ballard, “De små og enkle ting”, *Lys over Norge*, juli 1990, 5.
8. Steven C. Wheelwright, “The Power of Small and Simple Things”, 3.
9. David A. Bednar, “By Small and Simple Things Are Great Things Brought to Pass” (kvinnekongress ved Brigham Young University, 29. april 2011), womensconference.byu.edu.
10. Russell M. Nelson, “Når vi samlet går fremad”, *Liahona*, apr. 2018, 7.

Av president Russell M. Nelson

Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv

I tiden fremover vil det ikke være mulig å overleve åndelig uten Den hellige ånds veiledende, rettlevende, trøstende og konstante innflytelse.

Hvilket strålende privilegium det har vært å feire påske sammen med dere på denne generalkonferansesøndagen! Ingenting kunne vært mer passende enn å minnes den viktigste begivenheten som noensinne har funnet sted på jorden, ved å tilbe den viktigste personen som noensinne har vandret på denne jorden. I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tilber vi ham som innledet sin altomfattende forsoning i Getsemane. Han var villig til å lide for alles synder og svakheter, en lidelse som fikk ham "til å blø fra hver pore".¹ Han ble korsfestet på Golgatas kors² og oppsto på den tredje dag som den første oppstandne person blant vår himmelske Faders barn. Jeg elsker ham, og vitner om at han lever! Det er han som leder og veileder sin kirke.

Uten vår Frelsers altomfattende forsoning ville ingen av oss ha noe håp om noensinne å vende tilbake til vår himmelske Fader. Uten hans oppstandelse ville døden være slutten. Vår Frelsers forsoning gjorde evig liv til en mulighet og udødelighet til en realitet for alle.

Det er på grunn av hans transcendentale misjon og den fred han gir sine

tilhengere at min hustru Wendy og jeg følte trøst sent den 2. januar 2018, da vi ble vekket av en telefon om at president Thomas S. Monson hadde gått gjennom sløret.

Vi savner virkelig president Monson! Vi hedrer hans liv og hans arv. Han var en åndelig kjempe som gjorde et uutslettelig inntrykk på alle som kjente ham, og på den Kirken han elsket.

Søndag 14. januar 2018, i det øvre rom i Salt Lake tempel, ble Det første presidentskap omorganisert ifølge det enkle, men hellige mønster fastsatt av Herren. Under gårsdagens høytidelige forsamling rakte så Kirkens medlemmer over hele verden opp hånden for å bekrefte apostlenes tidligere handling. Jeg er ydmykt takknemlig for deres oppholdelse og støtte.

Jeg er også takknemlig for dem hvis skuldre jeg står på. Det har vært mitt privilegium å virke i De tolv apostlers quorum i 34 år, og personlig kjenne 10 av Kirkens 16 tidligere presidenter. Jeg lærte mye av hver av dem.

Jeg står også i stor gjeld til mine forfedre. Alle mine åtte oldeforeldre var konvertitter til Kirken i Europa. Hver av disse trofaste sjeler ofret alt for

å komme til Sion. I påfølgende generasjoner var imidlertid ikke alle mine forfedre like trofaste. Som følge av dette er jeg ikke oppvokst i et hjem der evangeliet sto i sentrum.

Jeg elsket foreldrene mine. De betydde alt for meg og ga meg avgjørende lærdommer. Jeg kan ikke takke dem nok for det lykkelige familielivet de ga meg og mine søsken. Men selv som gutt visste jeg at jeg manglet noe. En dag hoppet jeg på trikken og dro til en SDH-bokhandel for å finne en bok om Kirken. Jeg elsket å lære om evangeliet.

Da jeg begynte å forstå Visdomsordet, ønsket jeg at mor og far skulle etterleve denne loven. Så en dag, da jeg var svært ung, gikk jeg ned i kjelleren vår og knuste hver eneste flaske med alkohol i betonggulvet! Jeg regnet med at far ville straffe meg, men han sa aldri et ord.

Da jeg ble eldre og begynte å forstå hvor storslagen vår himmelske Faders

plan er, sa jeg ofte til meg selv: “Jeg vil ikke ha en eneste julegave til! Jeg vil bare bli beseglet til mine foreldre.” Denne etterlengtede begivenheten skjedde ikke før de var over 80, men da skjedde den. Jeg kan ikke fullt ut uttrykke gleden jeg følte den dagen,³ og hver dag kjenner jeg denne gleden over at de er beseglet, og at jeg er beseglet til dem.

I 1945, mens jeg studerte medisin, giftet jeg meg med Dantzel White i Salt Lake tempel. Hun og jeg ble velsignet med ni flotte døtre og én dyrebar sønn. I dag er vår stadig voksende familie en av de største gledene i mitt liv.

I 2005, etter nesten 60 års ekteskap, ble min kjære Dantzel uventet kalt hjem. En stund var min sorg nesten lammende. Men påskens budskap og løftet om oppstandelse holdt meg gående.

Så førte Herren Wendy Watson til min side. Vi ble beseglet i Salt Lake tempel 6. april 2006. Jeg elsker henne inderlig! Hun er en enestående kvinne – en stor velsignelse for meg, for vår familie og for hele Kirken.

Hver av disse velsignelsene har kommet som følge av å søke og følge tilskyndelser fra Den hellige ånd. President Lorenzo Snow sa: “Dette er enhver siste-dagers-helligs store privilegium... å motta Åndens tilkjenne-givelser hver dag i vårt liv.”⁴

Noe av det Ånden gjentatte ganger har innprentet i mitt sinn siden mitt nye kall som Kirkens president, er hvor villig Herren er til å åpenbare sitt sinn og sin vilje. Privilegiet å motta åpenbaring er en av Guds største gaver til sine barn.

Gjennom Den hellige ånds tilkjenne-givelser vil Herren hjelpe oss i alle våre rettferdige gjøremål. Jeg husker at jeg i en operasjonsstue har stått over en pasient – usikker på hvordan jeg skulle utføre et helt nytt inngrep – og opplevd at Den hellige ånd skisserte teknikken i mitt sinn.⁵

For å styrke mitt frieri til Wendy sa jeg til henne: “Jeg er kjent med åpenbaring og hvordan man mottar den.” Hun skal ha ros for – og jeg har siden lært at det er typisk for henne – at hun allerede hadde søkt og mottatt sin egen

åpenbaring om oss, og dette ga henne mot til å si ja.

Som medlem av De tolv apostlers quorum ba jeg daglig om åpenbaring og takket Herren hver gang han talte til mitt hjerte og sinn.

Forestill dere det miraklet! Uansett hvilket kall vi har i Kirken, kan vi be til vår himmelske Fader og motta veiledning og rettleiding, bli advart mot farer og distraksjoner og bli styrket til å gjøre ting som vi rett og slett ikke kunne klart på egenhånd. Hvis vi virkelig mottar Den hellige ånd og lærer å skjelne og forstå hans tilskyndelser, vil vi bli ledet i både stort og smått.

Da jeg nylig sto overfor den krevende oppgaven å skulle velge to rådgivere, lurte jeg på hvordan jeg skulle kunne velge bare to av tolv menn som jeg er glad i og respekterer.

Fordi jeg vet at god inspirasjon bygger på god informasjon, møtte jeg bønnfylt hver apostel på tomannshånd.⁶ Jeg trakk meg så tilbake til et privat rom i tempelet og søkte Herrens vilje. Jeg vitner om at Herren veiledet meg til å velge president Dallin H.

Oaks og president Henry B. Eyring som mine rådgivere i Det første presidentskap.

På samme måte vitner jeg om at Herren inspirerte eldste Gerrit W. Gongs og eldste Ulisses Soares' kall til å bli ordinert som hans apostler. Jeg og vi ønsker dem velkommen til dette unike brorskapet for tjenestegjering.

Når vi møtes som et råd av Det første presidentskap og De tolv quorum, blir våre møterom til åpenbaringsrom. Ånden er merkbart tilstede. Når vi kjemper med komplekse saker, utspiller det seg en spennende prosess idet hver apostel fritt uttrykker sine tanker og synspunkter. Selv om våre første perspektiver kan være forskjellige, er kjærligheten vi har til hverandre konstant. Vårt fellesskap hjelper oss å skjelne Herrens vilje for sin kirke.

På våre møter er det aldri flertallet som råder! Bønnfylt lytter vi til hverandre og snakker med hverandre til vi blir forenet. Når vi har oppnådd fullstendig

enighet, er Den hellige ånds samlende innflytelse til å få frysninger på ryggen av! Vi opplever det profeten Joseph Smith visste da han sa: "Ved fellesskap i følelser får vi kraft fra Gud."⁷ Intet medlem av Det første presidentskap eller De tolv quorum ville noensinne overlate avgjørelser for Herrens kirke til sitt eget beste skjønn!

Brødre og søstre, hvordan kan vi bli de menn og kvinner – de Kristus-lignende tjenere – som Herren trenger at vi er? Hvordan kan vi finne svar på spørsmål som forvirrer oss? Hvis Joseph Smiths opphøyde opplevelse i Den hellige lund lærer oss noe, er det at himlene er åpne og at Gud taler til sine barn.

Profeten Joseph Smith fastsatte et mønster for oss for å finne svar på våre spørsmål. Tiltrukket av Jakobs løfte om at hvis vi mangler visdom, kan vi be til Gud,⁸ gikk den unge Joseph direkte til vår himmelske Fader med sitt spørsmål. Han søkte personlig åpenbaring, og dette innledet denne siste evangelieutdeling.

Hva kan åpne seg for deg når du søker åpenbaring? Hvilken visdom mangler du? Hva føler du et presserende behov for å vite eller forstå? Følg profeten Josephs eksempel. Finn et fredelig sted hvor du kan gå jevnlig. Ydmyk deg for Gud. Utøs ditt hjerte for din himmelske Fader. Vend deg til ham for å få svar og trøst.

Be i Jesu Kristi navn angående dine bekymringer, din frykt, dine svakheter – ja, ditt hjertets lengsler. Og så må du lytte! Skriv ned de tanker som kommer til ditt sinn. Skriv ned dine følelser, og følg opp med å gjøre det du blir tilskyndet til å gjøre. Når du gjentar denne prosessen dag etter dag, måned etter måned, år etter år, vil du "vokse inn i åpenbaringsprinsipp".⁹

Ønsker virkelig Gud å tale til deg? Ja! "Like gjerne kunne mennesket rekke ut sin svake arm for å stanse elven Missouri i dens fastsatte løp... som å forsøke å hindre Den Allmektige i å utøse kunnskap fra himmelen over de siste-dagers-helliges hoder."¹⁰

Du behøver ikke å lure på hva som er sant.¹¹ Du behøver ikke å lure på hvem du trygt kan stole på. Ved personlig åpenbaring kan du få ditt eget vitnesbyrd om at Mormons bok er Guds ord, at Joseph Smith er en profet og at dette er Herrens kirke. Uansett hva andre måtte si eller gjøre, kan ingen noensinne fjerne et vitnesbyrd båret til ditt hjerte og sinn om hva som er sant.

Jeg oppfordrer deg til å overgå din nåværende åndelige evne til å motta personlig åpenbaring, for Herren har lovet at "hvis du [søker det], skal du motta åpenbaring på åpenbaring, kunnskap på kunnskap, så du kan kjenne mysteriene og det som gir fred, det som bringer glede, det som bringer evig liv".¹²

Å, det er så mye mer din himmelske Fader ønsker at du skal vite. Eldste Neal A. Maxwell sa: "For dem som har øyne til å se og ører til å høre med, er det tydelig at Faderen og Sønnen deler ut universets hemmeligheter!"¹³

Ingenting åpner himlene slik som kombinasjonen av større renhet, nøyaktig lydighet, oppriktig søking, daglig å nyte Kristi ord i Mormons bok,¹⁴ og regelmessig å sette av tid til tempelarbeid og slektshistorie.

Naturligvis hender det iblant at himlene kan virke lukket. Men jeg lover at hvis du fortsetter å være lydige og uttrykker takknemlighet for enhver velsignelse Herren gir deg, og hvis du tålmodig innretter deg etter Herrens timeplan, vil du få den kunnskap og forståelse du søker. Enhver velsignelse

Herren har til deg – til og med mirakler – vil følge. Det er dette personlig åpenbaring vil gjøre for deg.

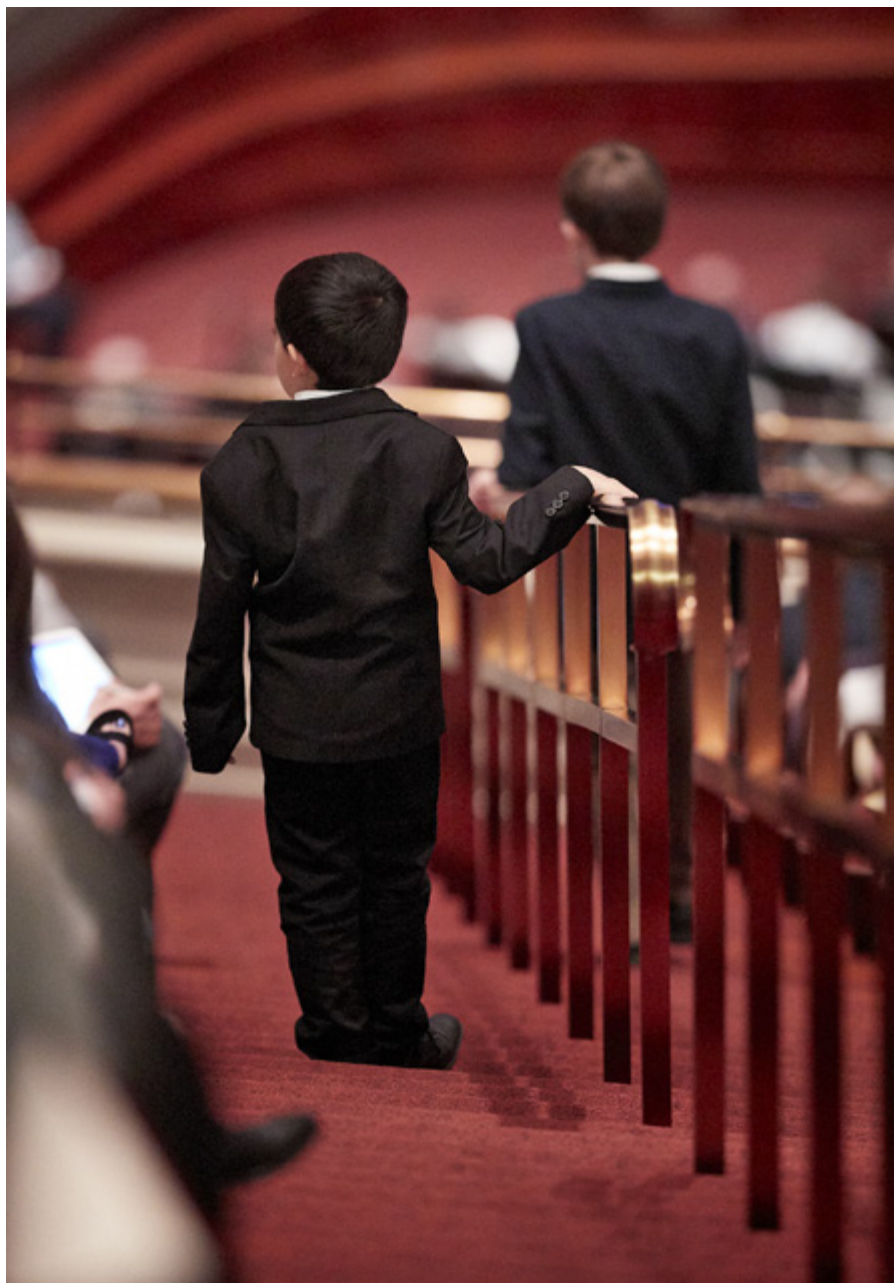
Jeg ser positivt på fremtiden. Den vil være full av muligheter for hver enkelt av oss til å utvikle oss, bidra og bringe evangeliet ut til alle verdenshjørner. Men jeg er heller ikke naiv med hensyn til tiden fremover. Vi lever i en verden som er kompleks og stadig mer trettekjær. Konstant tilgang på sosiale medier og nyheter døgnet rundt, bombarderer oss med uopphørlige budskap. Hvis vi skal ha noe håp om å kunne sortere mylderet av røster og menneskers filosofier som angriper sannheten, må vi lære å motta åpenbaring.

Vår Frelser og Forløser Jesus Kristus vil utføre noen av sine mektigste gjerninger i tiden fra nå og frem til han kommer igjen. Vi vil se mirakuløse indikasjoner på at Gud Faderen og hans elskede Sønn Jesus Kristus presiderer over denne kirken i majestetisk storhet og herlighet. Men i tiden fremover vil det ikke være mulig å overleve åndelig uten Den hellige ånds veiledende, rettlede, trøstende og konstante innflytelse.

Mine kjære brødre og søstre, jeg ber dere innstendig om å øke deres åndelige kapasitet til å motta åpenbaring. La denne første påskedag være et avgjørende øyeblikk i ditt liv. Velg å gjøre det åndelige arbeidet som kreves for å nyte Den hellige ånds gave og høre Åndens røst oftere og tydeligere.

Sammen med Moroni oppfordrer jeg deg denne første påskedag til å “komme til Kristus og gripe enhver god gave”,¹⁵ først og fremst Den hellige ånds gave, som kan og vil forandre ditt liv.

Vi følger Jesus Kristus. Den viktigste sannheten Den hellige ånd noensinne vil vitne om for deg, er at Jesus

er Kristus, den levende Guds Sønn. Han lever! Han er vår Talsmann hos Faderen, vårt Forbilde og vår Forløser. Denne første påskedag minnes vi hans sonoffer, hans bokstavelige oppstandelse og hans guddommelighet.

Dette er hans kirke, som ble gjenopprettet gjennom profeten Joseph Smith. Jeg vitner om dette og uttrykker min kjærlighet til hver av dere, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 19:18.
2. Se Lukas 23:33.

3. Se Alma 26:16.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow* (2012), 71.
5. Se Russell M. Nelson, “Bønnens milde kraft”, *Liahona*, mai 2003, 7-8.
6. Se 3 Nephi 28:1.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 387.
8. Se Jakobs brev 1:5.
9. *Læresetninger – Joseph Smith*, 131.
10. Lære og pakter 121:33.
11. Se Moroni 10:5.
12. Lære og pakter 42:61.
13. Neal A. Maxwell, “Meek and Lowly” (Brigham Young University devotional, 21. okt. 1986), 9, speeches.byu.edu.
14. Se 2 Nephi 32:3.
15. Moroni 10:30.

Av eldste Gerrit W. Gong
i De tolv apostlers quorum

Jesus Krist oppstanden er

I dag er det første påskedag. Jeg bærer ærbødig og høytidelig vitnesbyrd om den levende Kristus - han som "døde, ble begravet [og] oppsto på den tredje dag".

Kjære brødre og søstre, da sønnene våre var svært unge, fortalte jeg dem godnathistorier om beaglevalper og nynnet vuggesanger, blant dem "Jesus Krist oppstanden er".¹ Noen ganger forandret jeg spøkefullt teksten: "Nå må dere sove, barn - halleluja." Som regel sovnet sønnene våre fort, eller de visste i det minste at hvis jeg trodde de sov, ville jeg slutte å synge.

Ord - i hvert fall mine ord - kan ikke uttrykke de overveldende følelsene siden president Russell M. Nelson kjærlig tok hendene mine i sine, med min kjære Susan ved min side, og ga meg dette hellige kallet fra Herren som tok pusten fra meg, og har fått meg til å gråte ofte disse siste dagene.

På denne første påskedag synger jeg med glede "halleluja". Sangen om vår oppstandne Frelsers forløsende kjærlighet² lovpriser den harmoni av pakter (som knytter oss til Gud og hverandre) og Jesu Kristi forsoning (som hjelper oss å avlegge det naturlige menneske og føye oss etter Den hellige ånds tilskyndelser.³).

Sammen virker våre pakter og vår Frelsers forsoning styrkende og

foredlende. Sammen hjelper de oss å holde fast og gi slipp. Sammen forbedrer, bevarer, helliggjør og forløser de.

Profeten Joseph Smith sa: "Det kan for enkelte synes å være en meget dristig lære vi omtaler, en kraft som nedtegner eller binder på jorden og binder i himmelen. Likevel er denne myndighet alltid blitt gitt i alle verdens tidsaldre når som helst Herren gjennom

virkelig åpenbaring har gitt en utdeling av prestedømmet til én mann eller til en gruppe menn."⁴

Og slik er det i dag. Hellige pakter og ordinanser som ikke er tilgjengelige noe annet sted, kan mottas i 159 hellige Herrens hus i 43 land. Lovede velsignelser kommer gjennom gjengitte prestedømsnøkler, læresetninger og myndighet, som gjenspeiler vår tro, lydighet og Hans hellige Ånds løfter til oss i våre generasjoner, i tid og evighet.

Kjære brødre og søstre fra alle nasjoner, slekter og tungemål i hele vår verdensomspennende Kirke, takk for deres levende tro, håp og kjærlighet i hvert et steg. Takk for at dere blir en samlende fylde av vitnesbyrd om og erfaringer med det gjengitte evangelium.

Kjære brødre og søstre, vi hører sammen. Vi kan bli knyttet sammen i enighet og kjærlighet⁵ i alle ting og på alle steder.⁶ Slik vår Herre Jesus Kristus oppfordrer hver enkelt av oss, uansett hvor vi er og uansett hva våre omstendigheter er: "Kom og se."⁷

Av eldste Ulisses Soares
i De tolv apostlers quorum

I dag vier jeg ydmykt hele min sjels styrke og alle mine evner,⁸ uansett hva de måtte være eller bli, til min Frelser, til min kjære Susan og vår familie, til mine Brødre og til hver av dere, mine kjære brødre og søstre.

Alt som er verdig og evig, er grunnfestet på at Gud vår evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus virkelig lever, og på hans forsoning, som Den hellige ånd vitner om.⁹ I dag er det første påskedag. Jeg vitner ærbødig og høytidelig om den levende Kristus – han som “døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen”.¹⁰ Han er Alfa og Omega,¹¹ – med oss i begynnelsen, han er med oss til enden.

Jeg vitner om siste-dagers profeter, fra profeten Joseph Smith til vår kjære president Russell M. Nelson, som vi med glede oppholder. Som våre Primær-barn synger: “Kom, følg profeten. Han viser vei.”¹² Slik det er profetert i de hellige skrifter, blant dem Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus, vitner jeg om at “Herrens rike... enda en gang er opprettet på jorden for å forberede Messias’ annet komme”.¹³ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. “Jesus Krist oppstanden er”, *Salmer*, nr. 117.
2. Se Alma 5:26.
3. Se Mosiah 3:19.
4. Lære og pakter 128:9.
5. Mosiah 18:21.
6. Se Mosiah 18:9.
7. Johannes 1:39.
8. Se 1 Nephi 15:25.
9. “Dere har mottatt Den Hellige Ånd som vitner om Faderen og Sønnen, for å oppfylle det løftet han har gitt om at hvis dere gikk inn på veien, skulle dere motta” (2 Nephi 31:18).
10. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 50-51.
11. Se Lære og pakter 19:1.
12. “Følg profeten”, *Barnas sangbok*, 58-59.
13. Innledningen til Mormons bok.

Profeter taler ved Den hellige ånds kraft

Å ha profeter er et tegn på Guds kjærlichkeit til sine barn.
De bekjentgjør Guds og Jesu Kristi løfter og sanne natur.

Mine kjære brødre og søstre, hvor dere enn måtte være, jeg vil gjerne uttrykke min oppriktige og dype takknemlighet for deres oppholdelse i går. Selv om jeg føler meg tung i tale som Moses, finner jeg trøst i Herrens ord til ham:

“Hvem har gitt mennesket munn? Hvem er det som gjør stum eller døv, seende eller blind? Er det ikke jeg, Herren?”

Gå nå du! Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal tale” (2 Mosebok 4:11-12; se også vers 10).

Jeg finner også trøst i kjærlichkeit og støtte fra min kjære hustru. Hun har vært et eksempel på godhet, kjærlichkeit og fullstendig hengivenhet til Herren og til meg og min familie. Jeg elsker henne av hele mitt hjerte, og jeg er takknemlig for den positive innflytelsen hun har hatt på oss.

Brødre og søstre, jeg ønsker å vitne for dere om at president Russell M. Nelson er Guds profet på jorden. Jeg har aldri sett noen som er mer vennlig og kjærlig enn ham. Selv om jeg følte meg så utilstrekkelig til dette hellige kallet, fikk ordene hans og det kjærlige blikket hans da han ga meg dette ansvaret, meg til å føle meg omfavnet av Frelserens kjærlighet. Takk, president Nelson. Jeg oppholder deg, og jeg er glad i deg.

Er det ikke en velsignelse å ha profeter, seere og åpenbarere på jorden i vår tid, som ønsker å vite Herrens vilje og følge den? Det er betryggende å vite at vi ikke er alene i verden, til tross for utfordringene vi opplever i livet. Å ha profeter er et tegn på Guds kjærlighet til sine barn. De bekjentgjør Guds og Jesu Kristi løfter og sanne natur til Deres folk. Jeg har lært dette av egen erfaring.

For atten år siden fikk min hustru og jeg en telefon fra president James E. Faust, som da var annenrådgiver i Det første presidentskap. Han kalte oss til å virke som misjonspresident og ledsager i Portugal. Han sa at vi bare hadde seks uker før vi skulle begynne på misjonen. Selv om vi følte oss uforberedt og utilstrekkelige, tok vi imot kallet. Vår viktigste bekymring på den tiden var å skaffe visum for å kunne virke i det landet, for ifølge tidligere erfaringer visste vi at den prosessen tok seks til åtte måneder.

President Faust spurte så om vi hadde tro på at Herren ville utføre et mirakel og at vi ville være i stand til å løse visumproblemet raskere. Vårt svar var et rungende ja, og vi begynte umiddelbart å gjøre de nødvendige forberedelsene. Vi klargjorde dokumentene som trengtes for visumene, og tok våre tre små barn med til konsulatet så fort vi kunne. En veldig

hyggelig dame møtte oss der. Da hun gjennomgikk papirene våre og fant ut hva vi skulle gjøre i Portugal, snudde hun seg mot oss og spurte: "Skal dere hjelpe innbyggerne i landet mitt?" Vi svarte bestemt ja, og forklarte at vi skulle representere Jesus Kristus og vitne om ham og hans guddommelige misjon i verden. Vi dro tilbake dit fire uker senere, mottok visumene våre, og landet på misjonsmarken før de seks ukene var omme, slik en Herrens profet hadde bedt oss gjøre.

Brødre og søstre, jeg vitner av hele mitt hjerte om at profetene taler ved Den hellige ånds kraft. De vitner om Kristus og hans guddommelige misjon på jorden. De representerer Herrens sinn og hjerte og er kalt til å representere ham og undervise oss om hva vi må gjøre for å vende tilbake for å være

i Guds og hans Sønn Jesu Kristi nærhet. Vi blir velsignet når vi utøver vår tro og følger deres læresetninger. Ved å følge dem blir vårt liv lykkeligere og mindre komplisert, våre vanskeligheter og problemer blir lettere å bære, og vi skaper en åndelig rustning rundt oss som vil beskytte oss mot fiendens angrep i vår tid.

På denne første påskedag vitner jeg høytidelig om at Jesus Kristus er oppstått, han lever, og han leder sin kirke på jorden gjennom sine profeter, seere og åpenbarere. Jeg vitner om at han er verdens Frelser og Forløser, og at gjennom ham kan vi bli frelst og opphøyet i vår kjære Guds nærhet. Jeg elsker og beundrer ham. Jeg ønsker å følge ham og gjøre hans vilje og bli mer lik ham. Dette sier jeg ydmykt i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av president Russell M. Nelson

Omsorgstjeneste

Vi vil implementere en nyere, helligere tilnærming til det å ta vare på og betjene andre.

Takk, eldste Gong og eldste Soares for deres hjertelige uttrykk for tro. Vi er meget takknemlige for dere og deres kjære hustruer.

Kjære brødre og søstre. Vi søker stadig veiledning fra Herren om hvordan vi kan hjelpe våre medlemmer til å holde Guds bud, særlig de to store budene – å elske Gud og vår neste.¹

I månedvis har vi søkt en bedre måte å betjene vårt folks åndelige og timelige behov på Frelserens måte.

Vi har besluttet å legge vekk hjemmelærervirksomhet og besøkende lærerinner slik vi har kjent dem. I stedet vil vi implementere en nyere, helligere tilnærming til det å ta vare på og betjene andre. Vi vil kalle

denne innsatsen ganske enkelt for “omsorgstjeneste”.

Effektiv omsorgstjeneste muliggjøres av de innebygde gavene som søstrene har og ved prestedømmets uforlignelige kraft. Vi trenger alle slik beskyttelse mot motstanderens slue bedrag.

Elder Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum og søster Jean B. Bingham, Hjelpeforeningens generalpresident, vil forklare hvordan tildelte brødre i prestedømmet og tildelte søstre i Hjelpeforeningen og Unge kvinner nå vil virke i å betjene og våke over Kirkens medlemmer i hele verden.

Det første presidentskap og De tolv er forenet i å anbefale deres budskap. Med takknemlighet og bønn åpner vi dette nye kapittelet i Kirkens historie. I Jesu Kristi navn, Amen. ■

NOTER

1. Se Lukas 10:27.

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

“Være til hjelp for [dem] og styrke dem”

Vår bønn i dag er at enhver mann og kvinne som forlater denne generalkonferansen, må ha et sterkere ønske om å vise dyptfølt omtanke for hverandre.

For å omskrive Ralph Waldo Emerson, er livets mest minneverdige øyeblikk de hvor vi føler et rush av åpenbaring.¹ President Nelson, jeg vet ikke hvor mange slike “rush” vi tåler denne helgen. Noen av oss har svakt hjerte. Men når jeg tenker meg om, er det også noe du kan ta deg av. For en profet!

I samme ånd som president Nelsons enestående bekjentgjørelser og vitnesbyrd i går kveld og i formiddag, bærer jeg mitt eget vitnesbyrd om at disse justeringene er eksempler på den åpenbaring som har styrt denne Kirken fra dens begynnelse. De er nok et tegn på at Herren fremskynder sitt verk i dets tid.²

Alle som er ivrige etter å lære detaljene i disse sakene, vit at umiddelbart etter dette konferansemøtet vil en rekke ting begynne å skje som, ikke nødvendigvis i denne rekkefølgen, omfatter et brev fra Det første presidentskap til alle medlemmer av Kirken som vi har en e-postadresse til. Et syv sider langt dokument med spørsmål og svar vil være vedlagt til alle ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene. Dette materialet vil også umiddelbart bli tilgjengelig på

ministering.lds.org/nor. “Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne.”³

Så til det fantastiske oppdraget som president Russell M. Nelson har gitt meg og søster Jean B. Bingham. Brødre og søstre, når arbeidet i quorumene og hjelpeorganisasjonene modnes på

institusjonsnivå, er det naturlig at vi også modnes personlig – at hver enkelt hever seg over enhver mekanisk funksjon-uten -følelser-rutine til det dyptføyte disippelskap som Frelseren forklarte på slutten av sitt jordiske virke. Da han forberedte seg til å forlate sin fremdeles uskyldige og litt forvirrede lille flokk med følgesvenner, ramset han ikke opp en rekke administrative ting de måtte gjøre eller ga dem en håndfull rapporter som skulle fylles ut i tre eksemplarer. Nei, han oppsummerte oppgaven deres med ett grunnleggende bud: “Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre... Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.”⁴

I et forsøk på å bevege oss nærmere dette evangelieidealet, vil dette nylig bekjentgjorte omsorgstjeneste-konseptet for prestedømmet og Hjelpeforeningen omfatte blant annet følgende elementer, hvorav Hjelpeforeningen allerede har iverksatt noen med glimrende resultater.⁵

- Vi vil ikke lenger bruke terminologien hjemmelærere og besøkende lærerinner. Det skyldes delvis at mye av vår tjenestegjerning vil finne sted innenfor andre rammer enn i hjemmet, og delvis fordi vår kontakt ikke vil defineres ved å undervise en forberedt leksjon, selv om en leksjon så absolutt kan deles hvis det er behov for dette. Hovedhensikten med omsorgstjeneste vil være, slik det ble sagt om Nephis folk på Almas tid, å “[våke]... over sitt folk og [livnære] dem med det som har med rettferdighet å gjøre”.⁶
- Vi vil fortsette å besøke hjem når det er mulig, men lokale omstendigheter som stort antall, lange avstander, personlig sikkerhet og andre utfordrende omstendigheter kan gjøre det umulig å besøke alle hjem hver måned. Slik Det første presidentskap sa for mange år siden: Gjør så godt dere kan.⁷ I tillegg til den tidsplan dere setter opp for faktiske besøk, kan denne kalenderen suppleres med telefonsamtaler, brev, tekstmeldinger, e-post, videosamtaler, samtaler ved Kirkens møter, felles tjenesteprosjekter, sosiale aktiviteter og en rekke muligheter som sosiale medier gir. Jeg vil imidlertid understreke at dette ekspansive nye synet

ikke omfatter det sørgelige utsagnet jeg nylig så på et klistremerke på en bil. Det sto: “Hvis jeg tuter, har du fått hjemmelærerbesøk.” *Vær så snill*, brødre (søstrene ville aldri finne på noe slikt – jeg taler til brødrene i Kirken), med disse justeringene ønsker vi mer omsorg og omtanke, ikke mindre.

- Med dette nye, mer evangeliebaserte konseptet for omsorgstjeneste, føler jeg at dere begynner å få panikk med hensyn til hva som teller på rapporten. Bare slapp av, for det er ingen rapport – i hvert fall ikke “Jeg rakk akkurat å komme meg inn døren”-rapporten på månedens siste dag. Her prøver vi også å modnes. Det eneste som skal rapporteres, er antall intervjuer lederne har hatt med omsorgstjenesteparene i menigheten det kvartalet. Så enkelt som det enn høres ut mine venner, er disse intervjuene helt avgjørende. Uten denne informasjonen vil ikke biskopen kunne få den informasjonen han trenger om medlemmenes åndelige og timelige tilstand. Husk: Omsorgsbrødre representerer biskopsrådet og presidentskapet for eldstenes quorum. De erstatter dem ikke. En biskops og en quorumpresidents

nøkler strekker seg langt forbi dette omsorgstjenesteprogrammet.

- Fordi denne rapporten er forskjellig fra noe annet dere har sendt inn før, vil jeg understreke at *vi* ved Kirkens hovedkvarter ikke trenger å vite *hvordan* eller *hvor* eller *når* dere har hatt kontakt med deres folk. Vi trenger bare å vite og bryr oss om *at* dere gjør det og at dere velsigner dem på alle måter dere kan.

Brødre og søstre, vi har en himmel-sendt anledning som kirke til å vise “ren og usmittet gudsdyrkelse for Gud”⁸ – til “å bære hverandres byrder, så de kan være lette”, til å “trøste dem som trenger trøst”⁹, til å hjelpe enker og farløse, gifte og enslige, de sterke og de urolige, de undertrykte og de robuste, de lykkelige og de triste – kort sagt alle, hver og en av oss, fordi vi alle trenger å føle vennskapets varme hånd og å høre en sikker erklæring av tro. Men jeg advarer dere, et nytt navn, ny fleksibilitet og færre rapporter vil ikke gjøre den minste forskjell i vår tjeneste med mindre vi ser dette som en henstilling om å ta vare på hverandre på en dristig, ny og helligere måte, slik president Nelson nettopp har sagt. Når vi nå løfter vårt åndelige blikk mot en mer universell etterlevelse av kjærlighetens lov, berømmer vi de generasjoner som har virket på denne måten i mange år. La meg nevne et eksempel fra den senere tid på den slags pliktroskap, i håp om at mange flere må ta til seg Herrens befaling om å “være til hjelp for... og styrke”¹⁰ våre brødre og søstre.

Den 14. januar i år, en søndag litt etter klokken 17.00, snakket mine unge venner Brett og Kristin Hamblin sammen i sitt hjem i Tempe i Arizona, etter Bretts dag med tjeneste i biskopsrådet og Kristins travle dag med omsorg for deres fem barn.

Plutselig falt Kristin, som tilsynelatende hadde blitt frisk av brystkreft året før, livløs om. Han ringte ambulansen, og et akutt-team kom og prøvde desperat å gjenopplive henne. Mens Brett ba inntrengende, tok han raskt to andre telefonsamtaler: en til sin mor for å be henne hjelpe til med barna, og den andre til Edwin Potter, sin hjemmelærer. Sistnevnte samtale foregikk i sin helhet som følger:

Edwin, som kunne se hvem som ringte, sa: "Hei, Brett, hva skjer?"

Brett nærmest ropte svaret: "Jeg trenger deg her – nå!"

På færre minutter enn Brett kunne telle, sto hans prestedømskollega ved hans side, hjalp til med barna og kjørte så bror Hamblin til sykehuset bak ambulansen som fraktet hans hustru. Der, mindre enn 40 minutter etter at hun hadde lukket øynene, erklærte legene Kristin død.

Mens Brett hulket, holdt Edwin ganske enkelt rundt ham og gråt sammen med ham – en lang, lang stund. Deretter forlot Edwin Brett for å la ham sørge sammen med andre familiemedlemmer som hadde kommet til, og kjørte hjem til biskopen for å fortelle ham hva som nettopp hadde skjedd. En fantastisk biskop dro straks av sted til sykehuset, mens Edwin kjørte videre til familien Hamblins hjem. Der lekte han og hans hustru Charlotte, som også hadde kommet løpende, med de fem nå morløse Hamblin-barna, i alderen 12 til 3 år. De ga dem kveldsmat, holdt en improvisert musikkforeføring og hjalp dem å gjøre seg klar til å legge seg.

Brett fortalte meg senere: "Det fantastiske med denne historien er ikke at Edwin kom da jeg ringte. I en nødsituasjon finnes det alltid noen som er villig til å hjelpe. Nei, det fantastiske med denne historien er at han var den eneste jeg tenkte på. Det fantes andre

i nærheten. Kristin har en bror og en søster mindre enn fem kilometer unna. Vi har en fantastisk biskop, den beste. Men forholdet mellom Edwin og meg er slik at jeg instinktivt følte for å ringe ham da jeg trengte hjelp. Kirken gir oss en strukturert måte å etterleve det andre budet bedre – å elske, tjene og utvikle et forhold til våre brødre og søstre som kan hjelpe oss å komme nærmere Gud."¹¹

Edwin sa om opplevelsen: "Eldste Holland, ironien i alt dette er at Brett har vært vår families hjemmelærer lenger enn jeg har vært deres. I denne perioden har han besøkt oss mer som en venn enn på oppdrag. Han har vært et godt eksempel, et forbilde på hva en aktiv og engasjert prestedømsbærer skulle være. Min hustru, guttene våre – vi jeg ser ikke på ham som én som er forpliktet til å gi oss et budskap på slutten av hver måned. Vi ser på ham som en venn som bor like nede i gaten og rundt hjørnet, som ville gjøre alt i

denne verden for å velsigne oss. Jeg er glad jeg kunne gjengjelde bare en liten del av det jeg skylder ham."¹²

Brødre og søstre, jeg slutter meg til dere i å hylle hver eneste kvartalslærer, menighetslærer og hjemmelærer og besøkende lærerinne som har vist kjærlighet og tjent så trofast gjennom hele vår historie. Vår bønn i dag er at hver mann og kvinne – og våre eldre unge menn og unge kvinner – må forlate denne generalkonferansen med et sterkere ønske om å vise dyptfølt omtanke for hverandre, med Kristi rene kjærlighet som eneste motivasjon for å gjøre det. Til tross for det vi alle føler er våre begrensninger og utilstrekkeligheter – og vi har alle utfordringer – måtte vi arbeide side om side med vingårdens Herre,¹³ og gi vår alles Gud og Fader en hjelpende hånd med hans svimlende oppgave med å besvare bønner, gi omsorg, tørke tårer og styrke de vaklende knær.¹⁴ Hvis vi vil gjøre det, vil vi bli mer som de sanne Kristi disipler vi er ment å være. La oss denne første påskedag elske hverandre slik han har elsket oss.¹⁵ Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ralph Waldo Emerson, *The Conduct of Life* (1860), 268.
2. Se Lære og pakter 88:73.
3. Lukas 11:9.
4. Johannes 13:34-35.
5. Se "Hold kontakten med henne når som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte", *Liahona*, jan. 2018, 7.
6. Mosiah 23:18; se også Lære og pakter 20:53.
7. Se "Våke over og styrke medlemmer", brev fra Det første presidentskap, 10. des 2001.
8. Jakobs brev 1:27.
9. Mosiah 18:8-9.
10. Lære og pakter 20:53.
11. Brett Hamblin, personlig korrespondanse, feb. 2018.
12. Edwin Potter, personlig korrespondanse, feb. 2018.
13. Se Jakobs bok 5:70-72.
14. Se Lære og pakter 81:5.
15. Se Johannes 15:12.

Av Jean B. Bingham
Hjelpeforeningens generalsekretær

Omsorgstjeneste på Frelserens måte

Måtte vi vise vår takknemlighet og kjærlighet til Gud ved å yte omsorgstjeneste med kjærlighet til våre evige brødre og søstre.

For en vidunderlig velsignelse det er å leve i en tid med stadig åpenbaring fra Gud! Når vi ser fremover og tar imot “alt det [som] blir gjenopprettet”,¹ som har og vil komme gjennom de profeterte hendelsene for vår tid, blir vi forberedt til Frelserens annet komme.²

Og hvilken bedre måte finnes for å forberede seg til å møte Ham enn å strebe etter å bli som Ham gjennom kjærlig tjeneste for hverandre! Som Jesus lærte sine etterfølgere i begynnelsen av denne evangelieutdelingen, “Dersom du elsker meg, skal du tjene meg.”³ Vår tjeneste til andre er et uttrykk for disippelskap og vår takknemlighet og kjærlighet til Gud og hans Sønn, Jesus Kristus.

Noen ganger tror vi at vi må gjøre noe stort og heroisk for at det skal “telle” som å tjene vår neste. Men enkle tjenestegjeringer kan ha dyptgripende innflytelse på andre – så vel som oss selv. Hva gjorde Frelseren? Gjennom hans himmelske gave forsoningen og oppstandelsen – som vi feirer på denne vakre påskesøndagen – “[har] ingen annen hatt så dyptgripende innflytelse på alle som har levet, og kommer til å

leve på jorden.”⁴ Men han smilte også til, snakket med, gikk sammen med, lyttet til, tok seg tid til, oppmuntret, underviste, nærret og tilga. Han tjente familie og venner, naboer og fremmede på samme måte, og han innbød bekjente og kjære til å nyte de rike velsignelsene i hans evangelium. Disse “enkle” gjerninger av kjærlighet og tjeneste gir en mal for vår omsorgstjeneste idag.

Når du har privilegiet å representere Frelseren i din omsorgstjeneste, spør

deg selv, “Hvordan kan jeg dele evangeliets lys med denne enkeltpersonen eller familien? Hva inspirerer Ånden meg til å gjøre?”

Omsorgstjeneste kan utføres på mange forskjellige individuelt tilpassede måter. Hva er omsorgstjeneste?

Omsorgstjeneste er at presidentskapene i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen med bønnens hjelp rådslår om oppdragene. Istedenfor at ledere bare deler ut papirlapper, skal det rådslås om enkeltpersonene og familiene, når oppdrag gis til omsorgsbrødre og -søstre. Det kan være å gå en tur, komme sammen til en spillkveld, tilby tjeneste eller til og med yte tjeneste sammen. Det kan være å besøke en person eller ta en telefon eller chatte eller tekste. Det kan være å levere et bursdagskort og heie på en fotballkamp. Det kan være å dele et skriftsted eller et sitat fra en konferansetale som vil være meningsfylt for den personen. Det kan være å drøfte et spørsmål i evangeliet og dele vitnesbyrd for å bringe klarhet og fred. Det kan være å bli en del av noens liv og vise omsorg for ham eller henne. Det er også et omsorgsintervju der styrker og

behov drøftes med omtanke og på en passende måte. Det er menighetsrådet som organiserer hjelp til å dekke et større behov.

Denne slags omsorgstjeneste styrket en søster som flyttet langt hjemmefra da mannen hennes begynte på utdanning. Uten en telefon som virket og med en liten baby å ta vare på, følte hun seg desorientert på det nye stedet, helt fortapt og alene. Uten å ha sagt fra på forhånd, kom en søster fra Hjelpeforeningen på døren med et par små sko til babyen, tok begge to med seg i bilen og dro for å finne matbutikken. Den takknemlige søsteren fortalte, "Hun var min livline!"

Sann omsorgstjeneste blir illustrert av en eldre søster i Afrika som hadde fått i oppdrag å oppsøke en søster som ikke hadde vært i Kirken på lang tid. Da hun kom til søsterens hjem, fant hun ut at kvinnen hadde blitt slått og ranet, hadde svært lite å spise og hadde ingen klær som hun følte var passende for søndagens kirkemøter. Den kvinnen som hadde fått i oppdrag å yte omsorgstjeneste til henne tok med seg et lyttende øre, mat fra sin egen hage, Skriftene til å lese i og vennskap. Den "tapte" søsteren kom snart tilbake til Kirken og har nå et kall, fordi hun vet at hun er elsket og verdsatt.

Å kombinere slik innsats fra Hjelpeforeningen med det nå omstrukturerte eldstenes quorum vil føre til en enhet som kan gi forbløffende resultater. Omsorgstjeneste blir én koordinert innsats for å oppfylle prestedømsplikten om å "besøke hvert enkelt medlems hjem" og å alltid "våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem",⁵ så vel som å oppfylle Hjelpeforeningens formål om å hjelpe hverandre å forberede seg til det evige livs velsignelser.⁶ Når de samarbeider under biskopens ledelse, kan presidentskapene i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen

bli inspirert når de søker etter de beste måter å vise omsorg for hver enkeltperson og familie på.

La meg gi dere et eksempel. En mor fikk diagnosen kreft. Snart begynte hun med behandling, og umiddelbart gikk søstrene i Hjelpeforeningen i gang med arbeidet. De planla hvordan de best kunne hjelpe til med måltider, transport til legeavtaler, og annen støtte. De besøkte henne regelmessig, og ga oppmuntrende selskap. Samtidig begynte Det melkisedekske prestedømmes quorum å handle. De skaffet arbeidskraft for å bygge på et soverom og bad for å gjøre det lettere å ta vare på den syke søsteren. Unge menn bidro med sine hender og sin rygg for å hjelpe til i det store arbeidet. Unge kvinner ble også involvert: De organiserte gladelig lufteturer med hunden hver eneste dag. Ettersom tiden gikk, fortsatte menigheten sin tjeneste, supplerte og tilpasset der det var behov for det. Det var helt tydelig en kjærlighetshjening, hvert medlem ga av seg selv, og viste samlet omsorg på individuelle måter som velsignet ikke bare den lidende søsteren, men også hvert medlem av hennes familie.

Etter en tapper innsats, ga søsteren til slutt etter for kreften og ble stedd til hvile. Trakk menigheten et lettelsens sukk og betraktet jobben som ferdig og utført? Nei, de unge kvinnene fortsatte å gå tur med hunden hver dag, prestedømsquorumene fortsatte å yte tjeneste

til faren og hans familie, og hjelpeforeningssøstrene fortsatte å rekke ut en hjelpende hånd i kjærlighet for å avdekke styrker og behov. Brødre og søstre, dette er omsorgstjeneste – dette er å ha kjærlighet slik som Frelseren har!

En annen velsignelse ved disse bekjentgjørelsene er muligheten for unge kvinner i alderen 14 til 18 år til å yte omsorgstjeneste som ledsagere til hjelpeforeningssøstre, akkurat som unge menn på deres alder yter tjeneste som ledsagere til brødrene i Det melkisedekske prestedømme. Ungdom kan dele sine unike gaver og vokse åndelig når de tjener sammen med voksne i frelsesarbeidet. Å involvere ungdom i omsorgstjenesten kan også øke rekkevidden av Hjelpeforeningens og eldstenes quorums omsorg for andre ved at antall medlemmer som deltar øker.

Når jeg tenker på de fantastiske unge kvinnene jeg har kjent, blir jeg begeistret på vegne av de hjelpeforeningssøstre som vil få privilegiet å bli velsignet av en ung kvinnes entusiasme, talenter og åndelige følsomhet når de tjener side om side eller mottar omsorgstjeneste av dem. Og jeg er like glad for den muligheten unge kvinner vil få til å bli veiledet og opplært og styrket av sine søstre i Hjelpeforeningen. Denne muligheten til å delta i å bygge opp Guds rike vil bli en enorm styrke for unge kvinner, og hjelpe dem

til å bedre oppfylle sine roller som ledere i Kirken og i samfunnet og som bidragsyttere i sin familie. Som søster Bonnie L. Oscarson sa i går, unge kvinner “*ønsker* å tjene. De trenger å vite at de er verdsatte og viktige i frelsesarbeidet.”⁷

Unge kvinner yter faktisk allerede omsorgstjeneste til andre, uten fanfarer og uten at de er bedt om det. En familie jeg kjenner flyttet hundrevis av kilometer til et nytt sted der de ikke kjente noen. Innen første uke var gått, kom en 14 år gammel pike fra deres nye menighet på døren med småkaker, og ønsket dem velkommen til området. Moren hennes sto smilende bak henne som en villig sjåfør, og støttet opp om datterens ønske om å tjene.

En annen mor var en dag bekymret for at hennes 16 år gamle datter ikke var kommet hjem til vanlig tid. Da piken endelig kom hjem, stilte moren hennes litt frustrert flere spørsmål om hvor hun hadde vært. 16-åringen svarte nesten litt forlegen at hun hadde vært innom med en blomst til en enke som bodde i nærheten. Hun hadde lagt merke til at den eldre søsteren så veldig

ensom ut og hadde følt seg tilskyndet til å besøke henne. Med sin mors fullstendige godkjennelse, fortsatte den unge kvinnen å besøke den eldre kvinnen. De ble gode venner, og deres hyggelige bekjentskap fortsatte i flere år.

Hver av disse unge kvinnene, og mange flere som dem, legger merke til noens behov og gjør noe for å dekke det. Unge kvinner har et naturlig ønske om å dele og vise omsorg, som kan bli riktig ledet gjennom omsorgstjeneste i partnerskap med en voksen søster.

Uansett hvor gamle vi er, når vi overveier hvordan vi kan yte omsorgstjeneste mest effektivt, spør vi, “Hva trenger hun [eller han]?” Når vi kobler det spørsmålet sammen med et oppriktig ønske om å tjene, blir vi ledet av Ånden til å gjøre det som vil løfte og styrke den personen. Jeg har hørt utallige historier om brødre og søstre som ble velsignet ved en enkel inkluderende velkomst-gest i kirken, en omtenkstom e-post eller tekstmelding, en personlig henvendelse i en vanskelig tid, en innbydelse til å delta på en gruppeaktivitet eller et tilbud om hjelp i en utfordrende situasjon. Enslige

foreldre, nye konvertitter, mindre aktive medlemmer, enker eller enkemenn eller unge som har det vanskelig, kan alle trenge ekstra oppmerksomhet og prioritert hjelp fra omsorgsbrødre og søstre. Koordinasjon mellom eldstens quorum og Hjelpeforeningens presidentskaper gir mulighet for at akkurat de rette oppdragene blir gitt.

Når alt kommer til alt, oppnås sann omsorgstjeneste en etter en med kjærlighet som motivasjon. Verdien og bragden og underet ved oppriktig omsorgstjeneste er det som i sannhet endrer liv! Når vårt hjerte er åpent og villig til å elske og inkludere, oppmuntre og trøste, vil kraften i vår omsorgstjeneste være uimotståelig. Med kjærlighet som motivasjon vil mirakler skje, og vi vil finne måter å bringe våre “tapte” søstre og brødre inn i Jesu Kristi evangeliums altinkluderende omfavnelser.

Frelseren er vårt eksempel i alle ting – ikke bare hva vi burde gjøre men *hvorfor* vi burde gjøre det.⁸ “Hans liv på jorden var en innbydelse til oss – til å heve vårt blikk litt høyere, til å glemme våre egne problemer og til å nå ut til andre.”⁹ Når vi tar imot muligheten til å helhjertet yte omsorgstjeneste til våre søstre og brødre, blir vi velsignet med å bli mer åndelig foredlet, mer i tråd med Guds vilje, og mer i stand til å forstå hans plan for å hjelpe hver og en å komme tilbake til ham. Vi vil tydeligere gjenkjenne hans velsignelser og være ivrige etter å dele disse velsignelsene med andre. Vårt hjerte vil synge sammen med vår stemme:

*Frelser, må jeg elske andre
som jeg vet du elsker meg.
Finne der min ro, min styrke,
så jeg villig tjener deg.
Frelser, må jeg elske andre.
O, må jeg følge deg!*¹⁰

Måtte vi vise vår takknemlighet og kjærlighet til Gud ved å tjene våre evige brødre og søstre med kjærlighet.¹¹ Resultatet vil bli en enhetsfølelse slik folket i fordums Amerika hadde 100 år etter at Frelseren hadde vist seg i deres land.

“Og det skjedde at det ikke var noen stridigheter... på grunn av Guds kjærlighet som bodde i menneskenes hjerter.

... Det var ingen misunnelse eller strid, ... og det kunne sikkert ikke være noe lykkeligere folk blant alle mennesker skapt ved Guds hånd.”¹²

Jeg bærer gladelig mitt personlige vitnesbyrd om at disse åpenbarte endringene er inspirert av Gud, og at når vi tar imot dem med et villig hjerte, vil bli bedre forberedt til å møte hans Sønn, Jesus Kristus når han kommer igjen. Vi vil bli mer likt et Sions folk og vil føle større glede sammen med dem som vi har hjulpet langs disippelens vei. At vi gjør det er min inderlige og ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Apostlenes gjerninger 3:19-21.
2. Se Robert D. Hales, “Forberedelser for gjenopprettelsen og det annet komme: ‘Derfor skal min hånd være over deg,’” *Liahona*, nov. 2005, 88-92.
3. Lære og pakter 42:29.
4. “Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd,” *Liahona*, mai 2017, første omslagsside.
5. Lære og pakter 20:47, 53.
6. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.1.1.
7. Bonnie L. Oscarson, “Unge kvinners bidrag i arbeidet”, *Liahona*, mai 2018, 38.
8. Se Efeserne 5:2.
9. Russell T. Osguthorpe, “What If Love Were Our Only Motive?” (Andakt ved Brigham Young University, 8. mars 2011), 7, speeches.byu.edu.
10. “O, må jeg følge deg”, *Salmer*, nr. 201.
11. Se Mosiah 2:17.
12. 4 Nephi 1:15-16.

Av eldste Dieter F. Uchtdorf
i De tolv apostlers quorum

Se det menneske!

De som finner en måte å virkelig “se det menneske” på, finner døråpningen til livets største gleder, og lindring til livets mest største fortvilelser.

Mine kjære brødre og søstre, kjære venner, jeg er takknemlig for å være sammen med dere denne herlige generalkonferansehelgen. Harriet og jeg gleder oss sammen med dere over å oppholde eldste Gong og eldste Soares og de mange brødre og søstre som har mottatt viktige nye kall under denne generalkonferansen.

Selv om jeg savner min kjære venn president Thomas S. Monson, er jeg glad i, støtter og oppholder vår profet og president, Russell M. Nelson, og hans edle rådgivere.

Jeg er også takknemlig og beæret over å igjen samarbeide tettere med mine kjære medbrødre i De tolv apostlers quorum.

Mest av alt føler jeg stor ydmykhet og er svært glad for å være et medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, der millioner av menn, kvinner og barn er villige til å løfte der de står – uansett stilling eller kall – og strever av hele sitt hjerte for å tjene Gud og hans barn i oppbyggingen av Guds rike.

Dette er en hellig dag. Det er første påskedag, og vi minnes den strålende morgen da vår Frelser brøt dødens bånd¹ og stod seirende opp av graven.

Den største dagen i historien

Nylig spurte jeg Internett: “Hvilken dag har forandret historiens gang mest?”

Svarene varierte fra overraskende og rare til innsiktsfulle og tankevekkende. Blant dem var dagen da en forhistorisk asteroide slo ned på Yucatán-halvøya, eller i 1440, da Johannes Gutenberg ferdigstilte trykkpressen, og, selvfølgelig,

dagen i 1903 da brødrene Wright viste verden at mennesket virkelig kan fly.

Hvis du ble stilt det samme spørsmålet, hva ville du svare?

For meg er svaret innlysende.

For å finne den viktigste dagen i historien, må vi gå tilbake til den kvelden for nesten 2000 år siden i Getsemane der Jesus Kristus knelte ned i intens bønn og tilbød seg selv som løsepenger for våre synder. Det var under dette store og evige offer av lidelse uten sidestykke på både legeme og ånd at Jesus Kristus, ja Gud selv, blødde fra hver pore. Fordi han hadde fullkommen kjærlighet, ga han alt slik at vi kan motta alt. Hans himmelske offer, som er vanskelig å forstå, kan bare føles med hele vårt hjerte og sinn, og minner oss om den universelle takknemlighetsgjeld vi skylder Kristus for hans guddommelige gave.

Senere den kvelden, ble Jesus bragt frem foran religiøse og politiske myndigheter som gjorde narr av ham, slo ham og dømte ham til en vanærende død. Han hang på korset i lidelse til "det [endelig var] fullbragt."² Hans livløse legeme ble lagt i en lånt grav. Og så, på morgenen den tredje dag, kom Jesus Kristus, den allmektige Guds sønn ut fra graven som et strålende oppstandent vesen i prakt, lys og majestet.

Ja, det er mange begivenheter opp gjennom historien som i stor grad har påvirket nasjoner og folks skjebne. Men legg dem alle sammen, og de er ikke i nærheten av den betydning som det som skjedde den første påskemorgen hadde.

Hva er det som gjør det evige offer og Jesu Kristi oppstandelse til den viktigste begivenheten i historien – med større innflytelse enn verdenskriger, voldsomme katastrofer og livsendrende vitenskapelige oppdagelser?

På grunn av Jesus Kristus, kan vi leve igjen

Svaret ligger i to uoverstigelige utfordringer som hver og en av oss står overfor.

For det første skal vi alle dø. Uansett hvor ung, vakker, sunn eller forsiktig du er, skal kroppen din en dag bli livløs. Venner og familie vil sørge over deg. Men de kan ikke bringe deg tilbake.

Men på grunn av Jesus Kristus vil døden bare være midlertidig. Ånden din vil en dag bli gjenforenet med kroppen din. Denne oppstandne kroppen vil ikke kunne dø,³ og du vil leve for evig, fri fra smerte og fysisk lidelse.⁴

Dette vil skje på grunn av Jesus Kristus, som la ned sitt liv og tok det opp igjen.

Han gjorde dette for alle som tror på ham.

Han gjorde dette for alle som ikke tror på ham.

Han gjorde dette til og med for dem som håner, spotter og forbanner hans navn.⁵

På grunn av Jesus Kristus, kan vi leve sammen med Gud

For det annet har vi alle syndet. Våre synder vil for alltid hindre oss i å leve sammen med Gud, fordi "intet urent kan komme inn i hans rike."⁶

Som et resultat av dette er alle menn, kvinner og barn utestengt fra Hans nærhet – det er før Jesus Kristus, lammet uten lyte, tilbød sitt liv som løsepenger for våre synder. Fordi Jesus ikke skyldte rettferdigheten noe, kunne han betale vår gjeld og dekke rettferdighetens krav for hver sjel. Og det inkluderer deg og meg.

Jesus Kristus betalte prisen for våre synder.

Alle sammen.

På den viktigste dagen i historien, åpnet Jesus Kristus dødens porter og fjernet barrierene som hindret oss fra å komme inn i det evige livs hellige haller. På grunn av vår Herre og Frelser, er du og jeg gitt en dyrebar og uvurderlig gave – og uavhengig av vår fortid kan vi omvende oss og følge den veien som leder til celestialt lys og herlighet, omgitt av vår himmelske Faders trofaste barn.

Hvorfor vi gleder oss

Dette er hva vi feirer på første påskedag – vi feirer livet!

På grunn av Jesus Kristus, vil vi stå opp fra dødens fortvilelse og omfavne dem vi elsker, med tårer av overveldende glede og overstrømmende takknemlighet. På grunn av Jesus Kristus, vil vi leve som evige vesener, i verdener uten ende.

På grunn av Jesus Kristus, kan våre synder ikke bare bli visket ut, de kan bli glemt.

Vi kan bli rensset og opphøyet.

Hellige.

På grunn av vår kjære Frelser, kan vi for alltid drikke av kilden med vann som veller frem til evig liv.⁷ Vi kan bo for alltid i vår evige Konges herregård, i herlighet vi ikke kan forestille oss og fullkommen glede.

“Ser [vi] det menneske?”

Til tross for alt dette, er det mange i dagens verden som enten ikke er klar over eller ikke tror på den dyrebare gaven Jesus Kristus har gitt oss. De har kanskje hørt om Jesus Kristus og kjenner til ham som en historisk person, men de ser ham ikke for den han virkelig er.

Når jeg tenker på dette, bli jeg minnet om Frelseren som står foran den romerske prefekten i Judea, Pontius Pilatus, bare noen få timer før Frelserens død.

Pilatus betraktet Jesus fra et strengt verdslig perspektiv. Pilatus hadde en jobb å gjøre, og den innbefattet to store oppgaver: Å samle inn skatter til Roma og å opprettholde fred. Nå hadde det jødiske Sanhedrin bragt frem for ham en mann som de hevdet var til hinder for begge.⁸

Etter å ha forhørt fangen, sa Pilatus “Jeg finner ingen skyld hos ham.”⁹ Men Pilatus følte at han måtte komme dem som anklaget Jesus i møte, så han benyttet seg av en lokal skikk som tillot at én fange ble løslatt under påskefeiringen. Hvorfor skulle de ikke be ham om å løslate Jesus istedenfor

den notoriske raneren og morderen Barabbas?¹⁰

Men den urolige mengden krevde at Pilatus skulle løslate Barabbas og korsfeste Jesus.

“Hvorfor?” spurte Pilatus. “Hva ondt har han da gjort?”

Men de ropte bare enda høyere. “Korsfest ham!”¹¹

I en siste anstrengelse for å tilfredsstille folkemengden, beordret Pilatus sine menn til å piske Jesus.¹² Det gjorde de, og etterlot ham blodig og forslått. De hånte ham, plasserte en tornekrone på hans hode, og hang en purpurkappe om ham.¹³

Kanskje Pilatus trodde dette ville tilfredsstille folkemengdens blodtørst. Kanskje de ville synes synd på mannen. “Se, jeg fører ham ut til dere”, sa Pilatus, “for at dere skal vite at jeg ikke finner noen skyld hos ham... Se det menneske!”¹⁴

Guds sønn stod i kjødet foran folket i Jerusalem.

De kunne se Jesus, men de så ham ikke for den han virkelig er.

De hadde ikke øyne som kunne se.¹⁵

I overført betydning blir vi også innbudt til å “se det menneske.” Meninger om ham varierer i verden. Fordums og moderne profeter vitner om at han er Guds sønn. Det gjør jeg også. Det er avgjørende og viktig at hver og én av oss kommer til kunnskap om det selv. Så, når du grunner på Jesu Kristi liv og tjenestegjerning, hva ser du?

De som finner en måte å virkelig “se det menneske” på, finner døråpningen til livets største gleder, og lindring til livets aller største fortvilelser.

Så, når du er omsluttet av sorger og bekymringer, se det menneske.

Når du føler deg fortapt eller glemt, se det menneske.

Når du er fortvilet, forlatt, i tvil, skadet eller nedkjempet, se det menneske.

Jeg gir dere mitt vitnesbyrd og velsignelse om at når vi “ser det menneske,” vil vi finne mening, glede og fred i dette jordelivet og evig liv i den kommende verden. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Mosiah 15:23.
2. Johannes 19:30.
3. Se Alma 11:45.
4. Se Johannes' åpenbaring 21:4.
5. Se 1 Korinterbrev 15:21-23.
6. 3 Nephi 27:19.
7. Se Johannes 4:14.
8. Se Lukas 23:2.
9. Johannes 18:38. For å unngå å måtte dømme Jesus, prøvde Pilatus å overføre saken til Herodes Antipas. Hvis Herodes, som hadde dømt døperen Johannes til døden (se Matteus 14:6-11), ville fordømme Jesus, kunne Pilatus godkjenne dommen og hevde at det ganske enkelt var et lokalt tilfelle som han sa seg enig i for å opprettholde freden. Men Jesus sa ikke et ord til Herodes (se Lukas 23:6-12), og Herodes sendte ham tilbake til Pilatus.
10. Se Markus 15:6-7; Johannes 18:39-40. En forsker på Det nye testamente skriver: “Det ser ut til å ha vært skikken at i påsken frigga den romerske guvernøren en notorisk dødsdømt fange til den jødiske befolkningen” (Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah* [1899], 2:576). Navnet *Barabbas* betyr “farens sønn”. Ironien i å gi folket i Jerusalem et valg mellom disse to mennene er interessant.
11. Se Markus 15:11-14.
12. Denne piskingen var så grusom at den ble kalt “den mellomliggende død” (Edersheim, *Jesus the Messiah*, 2:579).
13. Se Johannes 19:1-3.
14. Johannes 19:4-5.
15. Tidligere hadde Jesus sagt: “For dette folks hjerte er blitt sløvt, og med ørene hører de tungt, og sine øyne har de lukket til, så de ikke skal se med øynene eller høre med ørene og forstå med hjertet, og omvendt seg så jeg kunne få lege dem.” Og med omhet sa han til sine disipler: “Salige er deres øyne fordi de ser, og deres ører fordi de hører.” (Matteus 13:15-16). Vil vi forherde vårt hjerte, eller vil vi åpne våre øyne og vårt hjerte slik at vi virkelig kan “se det menneske”?
16. Se Mosiah 4:20.
17. Jesaja 40:29.
18. Se Dieter F. Uchtdorf, “Jordelivets oppdagelsesreise” (verdensomspennende andakt for unge voksne, 14. jan. 2018), broadcasts.lds.org.
19. 2 Nephi 25:26.

Han vil trøste deg.

Han vil helbrede deg og gi reisen din betydning. Han vil utøse sin Ånd og fylle ditt hjerte med større glede.¹⁶

Han gir “den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke”.¹⁷

Når vi virkelig ser det menneske, lærer vi om ham og søker å innrette vårt liv etter ham. Vi omvender oss og strever etter å foredle vår natur og kommer daglig litt nærmere ham. Vi stoler på ham. Vi viser vår kjærlighet til ham ved å holde hans bud og ved å leve opp til våre hellige pakter.

Vi blir med andre ord hans disipler.

Hans foredlende lys metter vår sjel. Hans nåde oppløfter oss. Våre byrder blir lettet, og vi får større fred. Når vi virkelig ser det menneske, har vi løftet om en velsignet fremtid som inspirerer og holder oss oppe gjennom svingene og humpene på livets reise. Når vi ser tilbake, vil vi gjenkjenne at der er et guddommelig mønster, og at prikkene virkelig henger sammen.¹⁸

Når du tar imot hans offer, blir hans disippel, og til sist når slutten av din jordiske reise, hva vil det bli av de sorger du har utholdt i dette livet?

De vil være borte.

Skuffelsene, svikene, de forfølgelsene du har opplevd?

Borte.

Lidelsen, hjertesorgen, skylden, skammen og de kvaler du har gjennomgått?

Borte.

Glemt.

Er det rart at “vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus... så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder”?¹⁹

Er det til å undres over at vi strever med hele vårt hjerte for å virkelig se det menneske?

Mine kjære brødre og søstre, jeg vitner om at den viktigste dagen i menneskehetens historie var den dagen da Jesus Kristus, Guds levende sønn, seiret over død og synd for alle Guds barn. Og den viktigste dagen i ditt og mitt liv er den dagen vi lærer å “se det menneske”, når vi ser ham for den han virkelig er, når vi tar del med hele vårt hjerte og sinn av hans forsonings kraft, når vi med fornyet entusiasme og styrke forplikter oss til å følge ham. Måtte det bli en dag som finner sted om og om igjen gjennom hele vårt liv.

Av biskop Gérald Caussé
Presiderende biskop

Det handler om mennesker

Kirken handler om dere, Herrens disipler – de som elsker og følger Ham og som har påtatt seg Hans navn.

Under forberedelsene til oppføringen av det storslagne Paris Frankrike tempel, hadde jeg en opplevelse jeg aldri vil glemme. I 2010, da tomten til tempelet ble funnet, ba byens ordfører om et møte med oss for å få vite mer om Kirken. Dette møtet var et kritisk steg for å få byggetillatelse. Vi forberedte omhyggelig en presentasjon som inneholdt flere imponerende bilder av siste-dagers-hellige templer. Mitt inderlige håp var at deres arkitektoniske skjønnhet ville overbevise ordføreren om å støtte vårt prosjekt.

Til min overraskelse antydet ordføreren at istedenfor å se vår presentasjon, foretrakk han og hans medarbeidere å foreta sine egne undersøkelser for å finne ut hva slags kirke vi var. Påfølgende måned ble vi invitert tilbake for å høre en rapport fremlagt av en byråd som tilfeldigvis også var professor i religionshistorie. Hun sa: “Fremfor alt ønsket vi å forstå hvem medlemmene av deres kirke er. Først var vi tilstede på ett av deres nadverdsmøter. Vi satt bakerst i kapellet og observerte nøye menneskene i forsamlingen og hva de gjorde. Så møtte vi naboene deres – de

som bor rundt stavssenteret deres – og vi spurte dem hva slags folk dere mormoner er.”

“Så hva er deres konklusjoner?” spurte jeg, og følte meg litt engstelig. Hun svarte “Vi oppdaget at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er nærmere Jesu Kristi opprinnelige Kirke enn noen annen kirke vi vet om.” Jeg

protesterte nesten med å si: “Det er ikke helt riktig! Det er ikke den kirken som er nærmest, det er Jesu Kristi kirke – den samme Kirken, den sanne Kirken!” Men jeg behersket meg og ba istedenfor en stille takkens bønn. Ordføreren sa deretter at basert på deres funn, hadde han og hans medarbeidere ingen innvendinger til oppføringen av tempelet i deres lokalsamfunn.

I dag, når jeg tenker på denne mirakuløse opplevelsen, føler jeg takknemlighet for ordførerens visdom og dømmekraft. Han visste at nøkkelen til å forstå Kirken ikke er å se den gjennom det ytre utseende av dens bygninger eller til og med som en velorganisert institusjon, men gjennom dens millioner av trofaste medlemmer, som strever hver dag for å følge Jesu Kristi eksempel.

Definisjonen av *Kirken* kan være utledet av et skriftsted i Mormons bok som sier: “Og de [som betyr Herrens disipler] som ble døpt i Jesu navn, ble kalt Kristi kirke.”¹

Med andre ord, Kirken handler om mennesker. Det handler om dere, Herrens disipler – dem som elsker og følger Ham og som ved pakt har påtatt seg Hans navn.

President Russell M. Nelson sammenlignet en gang Kirken med en fin bil. Vi liker alle når bilen vår er ren og skinnende. Men bilens formål er ikke å fremstå som en attraktiv maskin, det er å frakte *menneskene* i bilen.² På samme måte verdsetter vi som medlemmer av Kirken også å ha vakre steder for tilbedelse, som er rene og godt vedlikeholdt, og vi gleder oss også over å ha velfungerende programmer. Men disse er bare støttesystemer. Vårt eneste mål er å innby enhver sønn og datter av Gud til å komme til Kristus og veilede ham eller henne langs paktens sti. Ingenting er viktigere enn det. Vårt

arbeide handler om mennesker og pakter.

Er det ikke vidunderlig at navnet som ble gitt ved åpenbaring til den gjenopprettede Kirken binder sammen de to viktigste elementene i hver av evangeliets pakter? Først er navnet *Jesus Kristus*. Kirken tilhører ham, og hans helliggjørende forsoning og pakter er den eneste veien til frelse og opphøyelse. Det andre navnet henviser til oss, de hellige, eller med andre ord Hans vitner og Hans disipler.

Jeg lærte betydningen av å fokusere på mennesker da jeg virket som stavsprezident i Frankrike. På begynnelsen av min tjenestegjerning, hadde jeg noen svært ambisiøse mål for staven i tankene: Opprettelsen av nye menigheter, bygging av nye møtelyder og til og med oppføringen av et tempel i vårt område. Da jeg ble avløst seks år senere, var ikke ett av disse målene oppnådd. Dette kunne ha følt som en fullstendig fiasko bortsett fra at i løpet

av de seks årene hadde mine målsettinger endret seg betydelig.

Da jeg satt på forhøyningen den dagen jeg ble avløst, ble jeg overveldet av en sterk følelse av takknemlighet og fullføring. Jeg så på de hundrevis av medlemmer som var tilstede. Jeg kunne huske en åndelig opplevelse med hver og en av dem.

Der var de brødre og søstre som hadde blitt døpt, dem jeg hadde undertegnet den første tempelanbefalingen til slik at de kunne motta templets hellige ordinanser, og de unge og ekteparene jeg hadde beskikket eller avløst som heltidsmisjonærer. Der var mange andre som jeg hadde yttet tjeneste til mens de gjennomgikk prøvelser og motgang i livet. Jeg følte intens broderlig nestekjærlighet til hver og en av dem. Jeg hadde funnet ren glede i å tjene dem og gledet meg over deres økende lojalitet til og tro på Frelseren.

President M. Russell Ballard sa: "Det viktigste ved våre ansvarsoppgaver i

Kirken er ikke de statistikker som innrapporteres eller de møter som avholdes, men hvorvidt den enkelte – som betjenes en for en slik Frelseren gjorde – har blitt oppbygget og oppmuntret og til sist forandret."³

Mine kjære brødre og søstre, er vi aktive i evangeliet, eller har vi det bare travelt i Kirken? Nøkkelen er å følge Frelserens eksempel i alle ting. Hvis vi gjør det, vil vi på en naturlig måte fokusere på å frelse enkeltpersoner, istedenfor å utføre oppgaver og innføre programmer.

Har du noen ganger spurt deg selv om hvordan det ville vært dersom Frelseren kom på besøk til din menighet eller gren neste søndag? Hva ville han gjøre? Ville han være bekymret over om de visuelle hjelpemidlene var gode nok eller om stolene sto riktig plassert i klasserommet? Eller ville han finne noen han kunne vise nestekjærlighet, undervise og velsigne? Kanskje han ville oppsøke og ønske velkommen et nytt medlem eller en venn, en syk bror eller søster som trenger trøst, eller en vaklende ung person som trengte å bli løftet og oppmuntret.

Hvilke klasser ville Jesus ha besøkt? Jeg ville ikke blitt forundret om han besøkte Primærbarne først. Han ville sannsynligvis knele ned og snakke med dem øye til øye. Han ville uttrykke sin kjærlighet til dem, fortelle dem historier, rose dem for tegningene deres og vitne om sin Fader i himmelen. Hans holdning ville være enkel, oppriktig og uten tilgjorthet. Kan vi gjøre det samme?

Jeg lover deg at når du strever for å være på Herrens agenda, vil ingenting bli viktigere enn å finne de menneskene du kan hjelpe og velsigne. I kirken vil du fokusere på å undervise enkeltpersoner og røre ved deres hjerte. Du vil være opptatt av å fremme en åndelig opplevelse istedenfor å

organisere en perfekt aktivitet, å yte omsorg til dine brødre og søstre istedenfor å huke av i en rute for det antall besøk du har utført. Det vil ikke handle om deg men om *dem* som vi kaller våre brødre og våre søstre.

Noen ganger snakker vi om å *gå* i kirken. Men kirken er mer enn en bygning eller et bestemt sted. Den er like virkelig og levende i de enkleste kår på de mest avsidesliggende steder i verden som den er her ved Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City. Herren selv sa: "Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem."⁴

Vi tar kirken med oss uansett hvor vi går, på arbeidet, på skolen, på ferie og særlig i vårt hjem. Vår tilstedeværelse og innflytelse kan være nok til å skape et hellig sted, uansett hvor vi befinner oss.

Jeg husker en samtale jeg hadde med en venn som ikke er et medlem av vår tro. Han var overrasket over å finne ut at alle verdige menn i vår kirke kunne motta prestedømmet. Han spurte: "Men hvor mange prestedømsbærere har du i din menighet?"

Jeg svarte: "Mellom 30 og 40."

Forundret fortsatte han: "I min forsamling har vi bare én prest. Hvorfor trenger dere så mange prester på søndag morgen?"

Fascinert av spørsmålet hans følte jeg meg inspirert til å si: "Jeg er enig med deg. Jeg tror ikke vi trenger så mange prestedømsbærere i kirken på søndag. Men vi *trenger* en prestedømsbærer i hvert hjem. Og når det ikke er noe prestedømsbærer i et hjem, kalles andre prestedømsbærere til å våke over og yte tjeneste til den familien."

Vår kirke er ikke bare en søndagskirke. Vår tilbedelse fortsetter hver dag i uken, uansett hvor vi er og hva vi gjør. Spesielt vårt hjem er "den viktigste helligdommen i vår tro."⁵ Det er i vårt hjem at vi oftest ber, velsigner,

studerer og underviser i Guds ord, og tjener med ren kjærlighet. Av personlig erfaring kan jeg vitne om at vårt hjem er et hellig sted der Ånden kan være i overflod – like mye, og noen ganger til og med mer enn våre formelle steder for tilbedelse.

Jeg bærer vitnesbyrd om at denne Kirken er Jesu Kristi kirke. Dens styrke og vitalitet kommer gjennom de daglige gjerningene til millioner av hans disipler som strever hver dag for å følge hans store eksempel med å ha omtanke for andre. Kristus lever

og han leder denne Kirken. President Russell M. Nelson er den profet han har valgt til å lede og veilede oss i vår tid. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Nephi 26:21.
2. Se Russell M. Nelson, generalkonferansens lederskapsmøte, apr. 2012.
3. M. Russell Ballard, "Vær kloke", *Liahona*, nov. 2006, 20.
4. Matteus 18:20.
5. Russell M. Nelson, "Den doktrinære betydningen av ekteskap og barn" (verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, feb. 2012), [broadcasts.lds.org](https://www.lds.org/broadcasts).

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Forbered deg til å møte Gud

Å arbeide med guddommelig utnevnte ansvarsoppgaver i rettferdighet, enhet og likeverd vil forberede oss til å møte Gud.

Eliza R. Snow sa, da hun fortalte om innvielsen av Kirtland tempel (der hun var tilstede): “Seremoniene under innvielsen er kanskje innøvd, men intet jordisk språk kan beskrive de himmelske tilkjennegivelsene på denne minneverdige dagen. Engler viste seg for noen, mens alle som var tilstede følte et guddommelig nærvær, og hvert hjerte var fylt med herlighet og ubeskrikelig glede.”¹

De guddommelige tilkjennegivelsene som fant sted i Kirtland tempel var grunnleggende for hensikten med den gjenopprettede Jesu Kristi kirke som er å tilveiebringe vår himmelske Faders barn frelse og opphøyelse.² Når vi forbereder oss til å møte Gud, kan vi vite hva våre guddommelig utnevnte ansvarsoppgaver er ved å se på de hellige nøklene som ble gjengitt i Kirtland tempel.

I innvielsesbønnen ba profeten Joseph Smith Herren om å “godta dette hus... som du befalte oss å bygge.”³

En uke senere, på første påskedag, viste Herren seg i et stort syn og godtok sitt tempel. Dette fant sted den 3. april 1836, for nesten nøyaktig 182 år siden denne første påskedag. Det

var også jødernes vårfestival – en av de sjeldne gangene når påsken og vårfestivalen overlapper hverandre. Etter at synet var over, viste tre profeter fra fordums tid seg, Moses, Elias og Elijah, og gjenga nøkler som var nødvendige

for å fullføre Herrens hensikt med sin gjenopprettede Kirke i denne evangelieutdelingen. Denne hensikten har blitt ganske enkelt, men velformulert, definert som å samle Israel, besegle dem som familier og forberede verden til Herrens annet komme.⁴

At både Elijah og Moses viste seg, hadde en “slående likhet... [med] jødisk tradisjon, som sier at Moses og Elijah vil ankomme sammen i ‘verdens endetid.’”⁵ Ifølge vår lære fullførte dette besøket grunnleggelsen av gjenopprettelsen ved at visse nøkler ble “gitt i de siste dager og for siste gang i det som er evangelieutdelingen i tidenes fylde.”⁶

Kirtland tempel, både dets beliggenhet og størrelse, var relativt beskjedent. Men når det gjelder dets enorme betydning for menneskeheten, *formet det evigheten*. Fordums profeter gjenga prestedømsnøkler til Jesu Kristi evangeliums evige frelsende ordinanser. Dette

forårsaket en overveldende glede hos trofaste medlemmer.

Disse nøklene gir "kraft fra det høye"⁷ til guddommelig utnevnte ansvarsoppgaver som utgjør den grunnleggende hensikten med Kirken.⁸ På den vidunderlige påskedagen i Kirtland tempel ble tre nøkler gjengitt:

For det første, Moses viste seg og gjenga nøklene til Israels innsamling fra de fire verdenshjørner, som er misjonærarbeid.⁹

For det annet, Elias viste seg og gjenga nøklene til Abrahams evangelieutdeling, som innbefatter gjenopprettelsen av Abrahams pakt.¹⁰ President Russell M. Nelson har forklart at hensikten med paktens nøkler er å forberede medlemmer til Guds rike. Han sa, "Vi vet hvem vi er og [vi vet] hva Gud forventer av oss."¹¹

For det tredje, Elijah viste seg og gjenga beseglingskraftens nøkler i denne evangelieutdeling, som er slektshistorie-arbeid og tempelordinanser som gjør frelse mulig for levende og døde.¹²

Det er, under ledelse av Det første presidentskap og De tolv quorum, tre utøvende råd ved Kirkens hovedkvarter som fører tilsyn med disse guddommelig utnevnte ansvarsoppgaver basert på de nøklene som ble gjengitt i Kirtland tempel. Det er Det utøvende råd for misjonærer, Det utøvende råd for prestedømmet og familien og Det utøvende råd for tempelarbeid og slektshistorie.

Hvor står vi idag med hensyn til å oppfylle disse guddommelig utnevnte ansvarsoppgavene?

For det første, når det gjelder Moses' gjengivelse av nøklene til Israels innsamling, er det idag nesten 70 000 misjonærer spredt over hele jorden som forkynner Hans evangelium til Hans utvalgte. Dette er starten på

oppfyllelsen av det store og fantastiske arbeidet som Nephi forutså blant både hedningene og Israels hus. Nephi så vår tid når Guds hellige ville være over hele jordens overflate, men at de ville være få på grunn av ugudelighet. Men han forutså også at de ville være "væpnet med rettskaffenhet og med Guds kraft i stor herlighet".¹³ Når vi ser misjonærinnsatsen gjennom den gjenopprettede Kirkes korte historie, har den vært svært bemerkelsesverdig. Vi ser oppfyllelsen av Nephis syn. Selv om vi er få i antall, vil vi fortsette vår innsats og strekke oss ut til dem som vil ta imot Frelserens budskap.

For det annet, Elias viste seg og overga Abrahams evangelieutdeling og sa at i oss og vår ætt skulle alle generasjoner etter oss bli velsignet. På denne konferansen har det blitt gitt betydelig veiledning for å hjelpe til med å fullkommengjøre de hellige som forberedelse til Guds rike.¹⁴ Bekjentgjørelsen på prestedømmsmøtet med hensyn til eldstenes og høyprestenes quorumer vil frigjøre prestedømskraft og myndighet. Hjemmelærervirksomhet og besøkende lærerinner, nå "omsorgstjeneste", som så velformulert er blitt undervist om under dette møtet, vil forberede siste-dagers-hellige til å møte Gud.

For det tredje, Elijah gjenga beseglingsnøklene til denne evangelieutdelingen. For de av oss som lever på denne tiden, er økningen av templer

og slektshistorisk arbeid fantastisk. Dette tempoet vil fortsette og øke inntil Frelserens annet komme, slik at ikke hele jorden vil "bli lagt øde ved hans komme."¹⁵

Slektshistorisk arbeid, som himmelen har velsignet med teknologi, har økt dramatisk de sist årene. Vi ville være ukloke dersom vi blir selvtilfredse med denne guddommelig utnevnte ansvarsoppgaven og forventer at tante Jane eller en annen engasjert slektning vil ta hånd om den. La meg dele president Joseph Fielding Smiths slående kommentarer: "Ingen er unntatt for denne store forpliktelse. Det forlanges av apostelen så vel som av den mest beskjedne eldste [eller søster]. Selv om vi har en stilling i Kirken, har utmerket oss, har tjenestegjort lenge i Kirken... gir ikke dette oss noen rett til å overse våre avdødes frelse."¹⁶

Vi har nå templer over hele verden og ressursene fra Hjelpfond for tempelbesøkende for å hjelpe dem som trenger det som bor langt fra et tempel.

Som enkeltpersoner gjør vi klokt i å evaluere vår innsats i misjonærarbeidet, tempel- og slektshistorisk arbeid, og i våre forberedelser til å møte Gud.

Rettskaffenhet, enhet og likeverd for Herren underbygger disse hellige ansvarsoppgavene

Med hensyn til rettskaffenhet, er dette livet den tiden vi har til

å forberede oss til å møte Gud.¹⁷ Mormons bok gir flere eksempler på de tragiske konsekvensene som følger når enkeltpersoner eller grupper ikke holder Guds bud.¹⁸

I mine levedager har verdslige anliggender og bekymringer gått fra den ene ytterligheten til den andre – fra tøysete og trivielle sysler til alvorlig umoral. Det er prisverdig at umoral uten samtykke har kommet frem i lyset og blitt fordømt.¹⁹ Slik umoral uten samtykke er mot Guds lover og mot samfunnets lover. De som forstår Guds plan skulle motsette seg samtykkende umoral som også er en synd. Familieerklæringen til verden advarer om at “den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn [eller noen andre for den saks skyld]... en dag vil stå til ansvar overfor Gud.”²⁰

Når vi ser oss rundt, ser vi ødeleggelsen av ugudelighet og avhengighet hvor vi enn snur oss. Hvis vi, som enkeltpersoner, virkelig er bekymret for vår Frelseres endelige dom av oss, burde vi søke omvendelse. Jeg er redd for at mange mennesker ikke lenger føler seg ansvarlig overfor Gud og ikke vender seg til Skriftene eller profetene for å få veiledning. Hvis vi som samfunn ville vurdere konsekvensene av synd, ville det være enorm offentlig motstand mot pornografi og det å gjøre kvinnen til et objekt.²¹ Som Alma sa til sin sønn Corianton i Mormons bok, “Ugudelighet har aldri vært lykke.”²²

Når det gjelder enhet, har Frelseren erklært: “Hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine.”²³ Vi vet at stridighetens ånd er av djevelen.²⁴

I vår tid blir Skriftenes befaling om enhet i stor grad oversett, og for mange mennesker ligger vektleggingen på stammetilhørighet,²⁵ ofte basert på status, kjønn, rase og rikdom. I mange land, om ikke de fleste, er folket dypt

splittet med hensyn til hvordan man skal leve. I Herrens kirke er den eneste kulturen vi holder oss til og underviser om, Jesu Kristi evangeliums kultur. Den enhet vi søker er å bli forenet med Frelseren og hans læresetninger.²⁶

Når vi ser på de primære hensiktene med Kirken, er de alle basert på **likeverd for Herren**²⁷ og å følge Jesu Kristi evangeliums kultur. Med hensyn til misjonærarbeid, er hovedkvalifikasjonene for dåp å ydmyke seg for Herren og komme frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd.²⁸ Utdannelse, rikdom, rase eller nasjonalitet blir aldri vurdert.

I tillegg tjener misjonærene ydmykt der de blir kalt. De prøver ikke å tjene basert på verdslige standarder som status eller forberedelse til fremtidige karrierer. De tjener av hele sitt hjerte, sinn og styrke uansett hvor de er kalt. De velger ikke sine misjonærledsagere, og de prøver iherdig å utvikle Kristuslignende egenskaper,²⁹ som er helt sentralt i Jesu Kristi kultur.

Skriftene gir veiledning for våre viktigste forhold. Frelseren underviste at det første bud var å “elske Herren din Gud.” Og det annet er å “elske din neste som deg selv.”³⁰

Frelseren forklarte i tillegg at alle er vår neste.³¹ Mormons bok gjør det klart at det ikke skal være noen -itter, stammer eller klasser.³² Vi må være forenet og likeverdige for Gud.

Hellige ordinanser og guddommelige ansvarsoppgaver er bygget på disse premissene. Jeg vil anta at deres egne erfaringer i templet er lik mine. Hver gang jeg forlot min verdslige arbeidsdag i San Fransisco og ankom Oakland tempel, opplevde jeg en overveldende følelse av kjærlighet og fred. En stor del av det var fordi jeg følte at jeg var nærmere Gud og hans hensikter. De frelsende ordinanser var mitt primære fokus, men en betydelig del av de vakre følelsene var det likeverd og den enhet som gjennomsyrrer templet. Alle er kledd i hvite klær. Det finnes ikke noe tegn til rikdom, rang eller utdannelsesnivå. Vi er alle brødre og søstre som ydmyker oss for Herren.

I det hellige beseglingsrommet er ordinansene for evig ekteskap like for alle. Jeg elsker det faktum at et par fra de enkleste kår og et par fra de mest velstående kår har akkurat den samme opplevelsen. De ifører seg de samme kapper og inngår de samme pakter over det samme alter. De mottar også de samme evige prestedømsvelsignelser. Dette gjøres i et vakkert tempel som er oppført ved bruk av tiendemidler fra de hellige og er Herrens hellige hus.

Å oppfylle guddommelig angitte ansvarsoppgaver, basert på rettskaffenhets, enhet og likeverd for Herren, gir personlig glede og fred i denne verden og forbereder oss til evig liv i den kommende verden.³³ Det forbereder oss til å møte Gud.³⁴

Vi ber om at hver av dere, uansett deres nåværende omstendigheter, vil rådføre dere med biskopen deres og være verdige til å ha en tempelanbefaling.³⁵

Vi er takknemlige for at mange flere medlemmer forbereder seg til å dra til templet. Det har vært en stor økning i antall verdige voksne medlemmer med tempelanbefaling i mange år.

Tempelanbefalinger til begrenset bruk for ungdom har økt dramatisk over de siste to årene. Den trofaste kjernen av medlemmer av Kirken har aldri vært sterkere.

Avslutningsvis, vær forvisset om at seniorlederne i Kirken som presiderer over Kirkens guddommelig utnevnte hensikter mottar guddommelig hjelp. Denne veiledningen kommer fra Ånden og noen ganger direkte fra Frelseren. Begge slags åndelig veiledning blir gitt. Jeg er takknemlig for å ha mottatt slik hjelp. Men veiledning blir gitt i Herrens tid, linje på linje og bud på bud,³⁶ når “en allvitende Herre bevisst velger å skolere oss.”³⁷ Veiledning for Kirken som helhet kommer bare til Hans profet.

Vi har alle hatt privilegiet å oppholde president Russell M. Nelson som vår profet og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige på denne konferansen. De tolv, som en gruppe og enkeltvis, hadde en betydelig

åndelig opplevelse da vi la våre hender på president Nelsons hode og ved president Dallin H. Oaks’ røst, ordinerte ham og beskikket ham som president for Kirken. Jeg vitner om at han ble forutordinert og har blitt forberedt hele sitt liv til å bli Herrens profet i vår tid. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Eliza R. Snow, i Janiece Johnson and Jennifer Reeder, *The Witness of Women: Firsthand Experiences and Testimonies from the Restoration* (2016), 124; se også Eliza R. Snow, i Edward Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), 65.
2. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2.
3. Lære og pakter 109:4.
4. Se Russell M. Nelson, “Epistles of the Lord” (tale under seminaret for nye misjonspresidentene, 25. juni 2015), 1-2.
5. Stephen D. Ricks, “The Appearance of Elijah and Moses in the Kirtland Temple and the Jewish Passover”, *BYU Studies*, bind 23, nr. 4 (høst 1983), 485.
6. Lære og pakter 112:30.
7. Lære og pakter 38:38; se også Lære og pakter 43:16; 84:20-21.
8. Se *Håndbok 2*, 2.2. Den fjerde ansvarsoppgaven, omsorg for de fattige og trengende, trengte ikke gjengitte nøkler, men er avhengig av den guddommelig inspirerte Kirkens organisasjon.
9. Det utøvende råd for misjonærer fører tilsyn med denne guddommelig utnevnte ansvarsoppgaven. Se Lære og pakter 110:11.
10. Det utøvende råd for prestedømmet og familien fører tilsyn med denne guddommelig utnevnte ansvarsoppgaven. Se Lære og pakter 110:12.
11. Russell M. Nelson, “Pakter”, *Liahona*, nov. 2011, 88.
12. Det utøvende råd for tempel og slektshistorie fører tilsyn med denne guddommelig utnevnte ansvarsoppgaven. Se Lære og pakter 110:13-16.
13. 1 Nephi 14:14; se også 1 Nephi 14:5, 7, 12.
14. Se Mosiah 18:9; Alma 6:1; 32:37; se også Jeffrey R. Holland, “Utsendinger til Kirken”, *Liahona*, nov. 2016, 61-62, 67.
15. Lære og pakter 2:3.
16. Joseph Fielding Smith: *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie (1955), 2:127.
17. Se Alma 34:32.
18. Et tilbakevendende tema i Mormons bok er at hvis folket holder budene, skal det gå dem vel i landet, men hvis de ikke holder budene, skal de bli avskåret fra Herrens nærhet. Se, blant annet 2 Nephi 1:9; 4:4; Alma 9:13.
19. Dette har funnet sted i #MeToo bevegelsen.
20. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145.
21. Se Ross Douthat, “Let’s Ban Porn,” *New York Times*, 11. feb. 2018, SR11.
22. Alma 41:10.
23. Lære og pakter 38:27.
24. Se 3 Nephi 11:29.
25. Se David Brooks, “The Retreat to Tribalism,” *New York Times*, 2. jan 2018, A15.
26. Se Johannes 17:21-22.
27. Se 2 Nephi 26:33: “Alle er like for Gud”, det være seg “sort eller hvit, trell eller fri, mann eller kvinne.”
28. Se Lære og pakter 20:37.
29. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), kapittel 6.
30. Se Matteus 22:36-39.
31. Se Lukas 10:29-37.
32. Se 4 Nephi 1:17.
33. Se Lære og pakter 59:23.
34. Se Alma 34:32.
35. Spørsmålene i tempelanbefalingsintervjuet er en god pekepinn på hvordan vi ligger an i etterlevelsen av evangeliet.
36. Se 2 Nephi 28:30; Lære og pakter 98:12; 128:21.
37. Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (2007), 31.

Av president Russell M. Nelson

La oss stevne frem

Deres ønske om å adlyde vil bli styrket når dere husker og reflekterer over det dere har følt de siste to dagene.

Mine kjære brødre og søstre, nå som vi nærmer oss slutten av denne historiske konferansen, vil jeg sammen med dere takke Herren for hans veiledning og inspirerende innflytelse. Musikken har vært vakker og oppløftende. Ikke bare har

budskapene vært oppbyggende, men de har vært livsendrende!

I høytidelig forsamling oppholdt vi et nytt Første presidentskap. To gode menn har fått sine plasser i De tolv apostlers quorum. Åtte nye generalautoritet-syttier har blitt kalt.

Nå sammenfatter en kjær salme vår fornyede beslutning, vår utfordring og vårt ansvar på veien videre:

La oss stevne frem for vår Gud og hans sak!

Når vår livsdag er endt, kan vi finne behag.

For Guds store verk la oss kjempe frem det rene sannhets verk.

*Frykt ei selv om mørkets makt er stor!
Vi vil seire, for med Gud vi alt formår.
Mot all ondskap vil vi alltid føre krig,
og til Gud vi setter all vår lit.¹*

Jeg oppfordrer dere innstendig til å studere budskapene fra denne konferansen ofte – til og med gjentatte ganger – i løpet av de neste seks månedene. Prøv samvittighetsfullt å finne måter å innlemme disse budskapene i familiens hjemmeaften, deres undervisning i evangeliet, deres samtaler med familie og venner og til og med deres samtaler med dem som ikke deler vår tro. Mange gode mennesker vil reagere positivt på sannhetene som er fremsatt på denne konferansen, når de gis i kjærlighet. Og deres ønske om å adlyde vil bli styrket når dere husker og reflekterer over det dere har følt de siste to dagene.

Denne generalkonferansen markerer begynnelsen på en ny æra av omsorgstjeneste. Herren har gjort viktige justeringer i måten vi tar vare på hverandre. Søstre og brødre – gamle og unge – vil betjene hverandre på en ny og helligere måte. Eldstenes quorum vil bli styrket til velsignelse for menn, kvinner og barn over hele verden. Hjelpeforeningens søstre vil fortsette å betjene på sin unike og kjærlige måte, og gi yngre søstre anledninger til å bli med dem etter passende tildeling.

Vårt budskap til verden er enkelt og oppriktig: Vi oppfordrer alle Guds barn

på begge sider av sløret til å komme til sin Frelser, motta det hellige templs velsignelser, nyte varig glede og kvalifisere seg til evig liv.²

Endelig opphøyelse krever vår fullstendige trofasthet nå til pakter vi inngår og ordinanser vi mottar i Herrens hus. Vi har for tiden 159 templer i drift, og flere er under oppføring. Vi ønsker å bringe templer nærmere Kirkens stadig flere medlemmer. Derfor har vi nå gleden av å bekjentgjøre planer om å bygge syv nye templer. Disse templene vil bli bygget på følgende steder: Salta i Argentina, Bengaluru i India, Managua i Nicaragua, Cagayan de Oro på Filippinene, Layton i Utah, Richmond i Virginia og en storby i Russland som ennå ikke er bestemt.

Mine kjære brødre og søstre, byggingen av disse templene vil kanskje ikke forandre deres liv, men deres tid i templet vil så absolutt gjøre det. I denne ånd velsigner jeg dere så dere vil finne ut hva dere kan sette til side for å kunne tilbringe mer tid i templet. Jeg velsigner dere med større harmoni og kjærlighet i deres hjem og et sterkere ønske om å pleie deres evige familieforhold. Jeg velsigner dere med økt tro på Herren Jesus Kristus og større evne til å følge ham som hans sanne disipler.

Jeg velsigner dere med å kunne heve deres røst i vitnesbyrd, slik jeg gjør nå, om at vi deltar i Den allmektige Guds arbeid! Jesus er Kristus. Dette er hans kirke, som han leder gjennom sine salvede tjenere. Jeg vitner om dette og uttrykker min kjærlighet til hver av dere, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. "La oss stevne frem", *Salmer*, nr. 170.
2. Definert i Lære og pakter 14:7 som "den største av alle Guds gaver".

Statistisk rapport, 2017

S om informasjon til Kirkens medlemmer har Det første presidentskap gitt følgende statistiske rapport om Kirkens vekst og status pr. 31. desember 2017.

Enheter i Kirken

Antall staver	3 341
Misjonær	421
Distrikter	553
Menigheter og grener	30 506

Medlemmer av Kirken

Totalt antall medlemmer	16 118 169
Nye registrerte barn	106 771
Døpte konvertitter	233 729

Misjonærer

Heltidsmisjonærer	67 049
Kirkens tjenestemisjonærer	36 172

Templer

Templer innviet i 2017 (Paris Frankrike, Tucson Arizona, Meridian Idaho, Cedar City Utah)	4
Templer gjeninnviet i 2017 (Idaho Falls Idaho)	1
Templer i drift ved årsskiftet	159

Det følgende er en liste over utvalgte historier fra generalkonferansen. Sidetallene viser til første side av talen.

Taler	Historie
Reyna I. Aburto	(78) Siste-dagers-hellige i Chile, Peru, Mexico, og USA gir nødhjelp etter katastrofer.
Neil L. Andersen	(24) Kathy Andersen leser president Russell M. Nelsons tidligere generalkonferansetaler og ber om en dypere forsikring om hans profetiske rolle.
M. Russell Ballard	(9) Når han ser størrelsen på et sennepsfrø i Jerusalem, minnes M. Russell Ballard Frelserens læresetninger om tro.
David A. Bednar	(30) Russell M. Nelson og Henry B. Eyring følger president Thomas S. Monsons invitasjon om å studere Mormons bok.
Jean B. Bingham	(104) En søster i Hjelpeforeningen yter tjeneste til en ung mor som er "fortapt og alene". En afrikansk søster yter tjeneste til en søster som har blitt slått ned og ranet. Menighetens medlemmer tar vare på en søster som kjemper mot kreft. Unge kvinner arbeider for å dekke behovene til en nabo.
Gérald Caussé	(111) Før bygging av Paris Frankrike tempel blir godkjent, besøker lokale byrådsmedlemmer et nadverdsmøte. Som stavspresident gleder Gérald Caussé seg over stavsmedlemmenes økte lojalitet til og tro på Frelseren. Gérald Caussé forteller en venn at hver familie trenger å ha en prestedømsbærer i hjemmet.
D. Todd Christofferson	(55) Et eldstenes quorum høster inn avlingen til en bonde etter at flere av hans familiemedlemmer dør av influensa.
Quentin L. Cook	(114) Guddommelige tilkjennevisninger fyller medlemmer med glede ved innvielsen av Kirtland tempel. Quentin L. Cook føler kjærlighet og fred i Oakland California tempel.
Massimo De Feo	(81) Massimo De Feos sønn forteller klassekameratene at hans far er "sjef for universet". Massimo De Feos døende mor viser at hun elsker ham høyere enn seg selv.
Devin G. Durrant	(42) Et spill på familiens hjemmeaften bygger opp unge Devin G. Durrants selvtillit. Familien Durrant tar bilder utenfor templet.
Larry J. Echo Hawk	(15) Familien Echo Hawk trøster foreldrene til en fyllekjører som drepte Larry J. Echo Hawks bror og svigerinne.
Henry B. Eyring	(61) Henry B. Eyrings oldeforeldre ble forelsket mens de krysset slettene. En ung mann forstår hva prestedømsbærere kan utføre i sin tjeneste for Herren. En inspirert hjemmelærer yter tjeneste til en familie i desperat nød. (86) Etter at Henry B. Eyrings mor er gått bort, blir hans far trøstet av Den hellige ånd.
Taylor G. Godoy	(34) Døden til en venns sønn tilskynder Taylor G. Godoy til å bruke hver "en dag til" av livet på en klok måte. En søster fra Peru tar sine plikter på alvor etter å ha ofret for å komme til templet. Taylor G. Godoy ønsker å bli den beste eleven etter sin mors offer for hans tannlegestudium.
Gerrit W. Gong	(97) Gerrit W. Gong forteller godnatthistorier til sine sønner og synger dem i søvn.
Jeffrey R. Holland	(101) En bror hvis hustru blir syk ringer instinktivt til sin hjemmelærer for å få hjelp.
Douglas D. Holmes	(50) Bærere av Det aronske prestedømme deler sitt vitnesbyrd med sine kamerater. Medlemmer av prestenes quorum lærer å forstå hva det betyr å ha "fullmakt fra Jesus Kristus".
Russell M. Nelson	(68) Prestedømsbærere unnlater å gi ekte velsignelser til familiemedlemmer eller søstre med nye kall. Russell M. Nelson hjelper en mann å vende tilbake til Kirken. (93) Som gutt liker Russell M. Nelson å lære om evangeliet og lengter etter å bli beseglet til sine foreldre. Unge Russell M. Nelson knuser flasker med alkohol fordi han vil at foreldrene hans skal etterleve Visdomsordet.
Dallin H. Oaks	(65) En eldstenes quorums president råder et quorumsmedlem til ikke å slutte på skolen.
Bonnie L. Oscarson	(36) Som ung kvinne bli Bonnie L. Oscarson bedt om å utføre oppdrag og kall som vanligvis blir gjort av voksne.
Dale G. Renlund	(46) Parley og Orson Pratts kjærlighet til sine forfedre hjalp dem å reparere forholdet. Templets velsignelser hjelper til med å helbrede en familie hvis avdøde sønns hjerte ble donert.
Lynn G. Robbins	(21) Lynn G. Robbins' lærer oppfordrer elever til å betrakte nederlag som en læremester og fortsette å prøve.
Ulisses Soares	(98) Ulisses Soares og hans hustru fikk fremskyndet visum etter å ha utvist tro på at Herren ville utføre et mirakel på deres vegne.
Gary E. Stevenson	(17) Gary E. Stevenson får et vitnesbyrd om etterfølgende profeter etter president David O. McKays død. En tidligere student roser Dr. Russell M. Nelsons undervisningsstil.
Brian K. Taylor	(12) Brian K. Taylor minnes sine tålmodige Primær-lærere. Etter en bilulykke som hun forårsaket, finner en ung kvinne fred i kunnskapen om at hun er et Guds barn.
Taniela B. Wakolo	(39) Etter å ha gått i kirken i 39 år, blir en mann døpt og bekreftet og senere beseglet til sin hustru i templet.
Larry Y. Wilson	(75) Etter å ha fått åndelige tilskyndelser, hjelper en SDH-skipsprest til med å redde et transportskip og dets mannskap fra en tyfon.
Claudio D. Zivic	(83) "Hold ut, og du skal seire", sier president Thomas S. Monson til Claudio D. Zivic og hans hustru. En sprekk i Claudio D. Zivics kajakk gjør den umulig å kontrollere.

Eldste Gerrit W. Gong

De tolv apostlers quorum

“På denne første påskedag synger jeg med glede ‘halleluja,’ sa eldste Gerrit W. Gong i sin første generalkonferansetale som medlem av De tolv apostlers quorum. “Sangen om vår oppstandne Frelsers forløsende kjærlighet lovpriser... [harmonien] av pakter... og Jesu Kristi forsoning.”

Hele sitt liv har eldste Gong frydet seg over denne harmonien. Han vet at kraften i våre pakter, kombinert med Frelsens forsoning, vil “[styrke og foredle]” oss. “Sammen forbedrer, bevarer, helliggjør og forløser de,” sa han.

Under en vielse i templet en dag ble kraften i pakter kombinert med forsoningen reflektert i speilene i templet. Han forestilte seg generasjonene av sin familie strekke seg gjennom evigheten fra hans tidligste kjente slektning, First Dragon Gong, født i år 837 e.Kr., og 36 generasjoner videre til hans egne barnebarn, og så videre og videre i begge retninger.

“[Jeg] begynte også å oppfatte min hustru og meg selv som barn av våre foreldre og foreldre til våre barn, som barnebarn av våre besteforeldre og besteforeldre til våre barnebarn,” sa han. “Jordelivets store lærdommer faller på vår sjel når vi lærer og underviser i evigvarende roller, herunder som barn og foreldre, foreldre og barn.”

Eldste Gong hadde virket som generalautoritet-sytti siden april 2010, og som medlem av De syttis presidentskap siden oktober 2015. Han ble oppholdt som medlem av De tolv apostlers quorum 31. mars 2018, noe han beskrev som et hellig kall “fra Herren som tok pusten fra meg”.

Fra 2011 til 2015 virket eldste Gong som medlem av presidentskapet for området Asia, og avsluttet denne tjenesten som områdepresident. Han har virket som heltidsmisjonær i Taiwan Taipei misjon, høyrådsmedlem, høyprestenes gruppeleder, Søndagsskolens president i staven, Seminar-lærer, biskop, stavens misjonspresident, stavspresident og områdesytti.

Eldste Gong fullførte en bachelorgrad i asiatiske studier og universitetsstudier fra Brigham Young University i 1977. I 1979 mottok han mastergrad i filosofi

og i 1981 doktorgrad i internasjonale relasjoner fra Oxford University, hvor han var Rhodes-stipendiat. I 1985 var han spesialassistent for viseutenriksministeren i det amerikanske Utenriksdepartementet, og i 1987 arbeidet han som spesialassistent for USAs ambassadør i Beijing, Kina. Fra 1989 hadde han flere stillinger ved Senter for strategiske og internasjonale studier i Washington, D.C. Han var assistent til lederen for planlegging og evaluering ved Brigham Young University frem til april 2010.

Eldste Gongs besteforeldre emigrerte til USA fra Kina. Eldste Gong ble født i Redwood City, California, USA, i 1953. Han giftet seg med Susan Lindsay i januar 1980, og de har fire barn og tre barnebarn.

“Alt som er verdig og evig, er grunnfestet på at Gud vår evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus virkelig lever, og på hans forsoning, som Den hellige ånd vitner om,” sa eldste Gong på denne konferansen. “[Jeg vitner] ærbødig og høytidelig om den levende Kristus – han [var]... med oss i begynnelsen, og [han er] med oss til enden.” ■

Eldste Ulisses Soares

De tolv apostlers quorum

Levende profeter, blant dem president Russell M. Nelson, er et tegn på Guds kjærlighet til sine barn, sa eldste Ulisses Soares i sin første generalkonferansetale som medlem av De tolv apostlers quorum.

“Er det ikke en velsignelse å ha profeter, seere og åpenbare på jorden i vår tid, som ønsker å vite Herrens vilje og følge den? Det er betryggende å vite at vi ikke er alene i verden, til tross for utfordringene vi opplever i livet.”

Selv om han følte seg utilstrekkelig til sitt kall som apostel, sa eldste Soares at president Nelsons ord “og det kjærlige blikket hans da han ga meg dette ansvaret, [fikk] meg til å føle meg omfavnet av Frelserens kjærlighet”.

Da han ble oppholdt 31. mars 2018, ble eldste Soares Kirkens første apostel fra Latin-Amerika. Før han ble kalt, hadde han vært medlem av De syttis presidentskap siden 6. januar 2013, og utførte et spesielt oppdrag for Det presiderende biskopsråd i Salt Lake City.

Eldste Soares ble kalt som generalautoritet-sytti 2. april 2005. I dette embedet virket han som rådgiver i områdene Afrika sydøst og Brasil syd og president for området Brasil.

Eldste Soares har hatt mange andre kall i Kirken. Han har vært heltidsmisjonær i Brasil Rio de Janeiro misjon, eldstenes quorumspresident, rådgiver i et biskopsråd, høyrådsmedlem, stavens utøvende sekretær, regional velferdsrepresentant, stavspresident og president for Portugal Porto misjon fra 2000 til 2003.

Et av hans aller viktigste kall kom da han var 15 år gammel, da hans biskop ba ham om midlertidig å undervise en Søndagsskole-klasse for ungdom. Da han forberedte en leksjon om hvordan man kan få et vitnesbyrd, bestemte den unge Ulisses seg for å be om en bekreftelse på at evangeliet er sant.

“Da jeg knelte ned og spurte Herren om evangeliet er sant,” fortalte han, “fikk jeg en sterk, god følelse, en lav røst som bekreftet for meg... at jeg skulle fortsette i det. Det var så sterkt at jeg aldri igjen ville kunne si at jeg ikke vet.”

I 1985 fullførte han en bachelorgrad i regnskap og økonomi fra

samfunnsøkonomisk fakultet ved São Paulo Pontifical Catholic University. Etter å ha mottatt en mastergrad i bedriftsledelse, arbeidet han som regnskapsfører og revisor for multinasjonale selskaper i Brasil, og som forvaltningssjef ved Kirkens områdekontor i São Paulo.

Ulisses Soares ble født i São Paulo, Brasil 2. oktober 1958. Han giftet seg med Rosana Fernandes i oktober 1982. I sin generalkonferansetale takket eldste Soares sin hustru for hennes kjærlighet og støtte.

“Hun har vært et eksempel på godhet, kjærlighet og fullstendig hengivenhet til Herren og til meg og min familie,” herunder parets tre barn og tre barnebarn, sa han i sin konferansetale. “Jeg elsker henne av hele mitt hjerte, og jeg er takknemlig for den positive innflytelsen hun har hatt på oss.” ■

Eldste Carl B. Cook

De syttis presidentskap

Eldste Carl B. Cook mener at privilegiet ved å tjene er en av de store velsignelsene ved medlemskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Men han vet også at det å ta imot og foredle kall krever tro.

Eldste Cook, som ble oppholdt som medlem av De syttis presidentskap 31. mars 2018, sammenligner Kirkens medlemmer – som virker sammen i grener og menigheter, quorumer og hjelpeorganisasjoner – med et “samkjørt gir” på en bil, som skaper større dreiemoment.

Et sammensatt gir, kombinert med firehjulstrekk, “gir deg muligheten til å gire ned, øke motorkraften, og sette maskinen i bevegelse”, sa han under generalkonferansen i oktober 2016. “I likhet med gir som i fellesskap virker sammen for å øke sin kraft, har også vi større kraft når vi arbeider sammen. Når vi forener våre krefter for å stå til tjeneste for hverandre, utretter vi langt mer sammen enn vi kunne ha gjort alene. Det er en fryd å være engasjert og forenet når vi tjener og hjelper til i Herrens verk.”

Eldste Cook ble oppholdt som generalautoritet-sytti 2. april 2011. Før sitt nye oppdrag virket eldste Cook ved Kirkens hovedkvarter, hvor han blant annet førte tilsyn med området Nord-Amerika vest. Han har tidligere vært president for området Afrika sydøst.

Eldste Cook har oppmuntret siste-dagers-hellige til å huske at kall i Kirken kommer fra Gud gjennom hans utnevnte tjenere.

“Velsignelser kommer når vi holder ut i våre kall og ansvarsoppgaver, og henger fast med all den tro vi har.”

Eldste Cook har en bachelorgrad fra Weber State College i Utah og en mastergrad i bedriftsledelse fra Utah State University. Før han ble kalt til De sytti, arbeidet han innen kommersiell eiendomsutvikling.

Eldste Cook har blant annet virket som heltidsmisjonær i Hamburg i Tyskland og som biskop, stavspresident, område-sytti og president for New Zealand Auckland misjon.

Han ble født i Ogden, Utah, USA, 15. oktober 1957. Han giftet seg med Lynette Hansen i desember 1979. De har fem barn. ■

Eldste Robert C. Gay

De syttis presidentskap

Mens han var misjonspresident i Ghana, fikk eldste Robert C. Gay en dag en tilskyndelse om å stoppe og hjelpe en gutt som gråt. Først ignorerte han tilskyndelsen, men senere sendte han et medlem av Kirken for å finne og bringe gutten til ham.

Eldste Gay, som ble oppholdt som medlem av De syttis presidentskap 31. mars 2018, fikk vite at gutten solgte tørrfisk for formynderen sin. Den dagen hadde gutten mistet inntekten sin gjennom et hull i lommen.

“Dersom han kom hjem uten penger, ville han bli kalt en løgner, mest sannsynlig slått og deretter kastet ut på gaten,” sa eldste Gay. “Vi roet ham, erstattet hans tap og kjørte ham hjem til formynderen.”

Slik han forklarte på generalkonferansen i oktober 2012, lærte denne erfaringen eldste Gay to store sannheter: “For det første visste jeg som aldri før at Gud er oppmerksom på hver enkelt av oss og aldri vil svikte oss, og for det annet visste jeg at vi alltid må lytte til Åndens røst inni oss og ‘straks’ gå hvor den leder oss, uavhengig av frykt eller ubehageligheter.”

Eldste Gay ble oppholdt som generalautoritet-sytti 31. mars 2012. Da han ble kalt til De syttis presidentskap, var han president for området Asia Nord. Han har tidligere virket ved Kirkens hovedkvarter som formann for komiteen for selvhjelpenhetstjenesten/Det vedvarende utdannelsesfond, med ansvar for selvhjelpenhetstjenesten over hele verden.

Før han ble kalt til De sytti, var han administrerende direktør i et investeringsselskap han var med på å starte. Han var også med på å stifte og lede flere verdensomspennende humanitære organisasjoner og arbeidet i investeringsbankbransjen på Wall Street, som ledelseskonsulent og som foreleser i økonomi ved Harvard University.

Eldste Gay har en bachelorgrad i økonomi med vekt på statistikk fra University of Utah og en doktorgrad i bedriftsøkonomi fra Harvard University.

Eldste Gay har virket som heltidsmisjonær i Spania, høyprestenes gruppeleder, Unge menns president i menigheten, høyrådsmedlem, rådgiver i et biskopsråd og områdesytti.

Han ble født i Los Angeles, California, USA, 1. september 1951. Han giftet seg med Lynette Nielsen i april 1974. De har syv barn. ■

Eldste Terence M. Vinson

De syttis presidentskap

Eldste Terence M. Vinson tror at Frelseren aldri er langt unna. “Han er alltid i nærheten, særlig på hellige steder og i vanskelige stunder,” vitnet han om på generalkonferansen i oktober 2013. “Iblant, når jeg minst venter det, føler jeg nesten at han klapper meg på skulderen for å la meg vite at han er glad i meg.”

En gang eldste Vinson gikk sammen med eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, la eldste Holland armen rundt eldste Vinsons skulder og sa at han var glad i ham. Eldste Vinson sa: “Jeg tror at hvis vi kunne få det privilegium å gå fysisk sammen med Frelseren, ville vi følt armen hans rundt skulderen på samme måte.”

Eldste Vinson, som ble oppholdt som medlem av De syttis presidentskap 31. mars 2018, sier at Guds kjærlighet “er en fantastisk følelse”.

Eldste Vinson, som vil ta fatt på sitt nye kall 1. august 2018, ble oppholdt som generalautoritet-sytti 6. april 2013. Den gangen var han medlem av De syttis åttende quorum i Stillehavsområdet. Han virker for tiden som president for området Afrika vest.

Eldste Vinson har bachelorgrad i matematikk og statistikk, utdanning i pedagogikk og mastergrad i anvendt økonomi. I sitt yrkesaktive liv har han undervist, gitt opplæring og forelest ved universiteter. Han har først og fremst arbeidet som økonomisk rådgiver og fondsforvalter.

Da han undersøkte Kirken som ung voksen, fikk eldste Vinson en sterk åndelig tilskyndelse. Han følte tydelig at han skulle slutte seg til Kirken for å komme videre og finne svar på gjenværende spørsmål. Han ble døpt og bekreftet uken etter.

Fra da av “visste jeg hva Herren forventet at jeg skulle gjøre, og oppdaget at alle mine spørsmål har svar”.

Siden han ble døpt i 1974, har eldste Vinson vært rådgiver i et biskopsråd, biskop, høyrådsmedlem, rådgiver i et stavspreidentskap, regionalrepresentant, rådgiver i et misjonspreidentskap, tempelordinansarbeider og områdesytti.

Han ble født i Sydney, Australia 12. mars 1951. Han giftet seg med Kay Anne Carden i mai 1974. De har 6 barn. ■

Eldste José A. Teixeira

De syttis presidentskap

Eldste José A. Teixeira minnes noe han lærte som ung gutt i Portugal. Under et slektsstevne snek han seg unna for å dra på fisketur. Han følte at han skulle fortelle foreldrene hvor han hadde tenkt seg, men han bestemte seg for å la være fordi de var opptatt med å snakke.

Flere timer senere fant hans bekymrede foreldre ham ved elvebredden. Av denne opplevelsen lærte han å adlyde ikke bare sine foreldre, men også Den hellige ånds hvisken.

Siden den gang har eldste Teixeira gjort det til en vane å lytte til den milde, lave røsten. Han og hans familie fikk høre om evangeliet i 1976, etter at Portugal ble åpnet for misjonærarbeid. Han ble døpt som 16-åring, og virket senere som misjonær i Portugal Lisboa misjon.

“Våre valg har utvilsomt kraft til å forandre vårt liv,” sier eldste Teixeira, som ble oppholdt som medlem av De syttis presidentskap 31. mars 2018. “Dette er et usedvanlig tegn på tillit til oss, og samtidig et verdsatt personlig ansvar som må anvendes klokt,” sa han på generalkonferansen i april 2009.

Eldste Teixeira studerte regnskap og bedriftsledelse og arbeidet for Kirken som internasjonal revisor. Han tjenestegjorde også i det portugisiske Luftforsvaret som en del av en NATO-enhet. I denne perioden ble han kalt som Kirkens nasjonale leder for informasjon og samfunnskontakt. Kort tid senere møtte han sin hustru, Maria Filomena Lopes Teles Grilo. De ble viet i Bern Sveits tempel i 1984, og har tre barn.

José Augusto Teixeira da Silva ble født i Vila Real, Portugal 24. februar 1961. Han har virket som rådgiver i et biskopsråd, distriktspreidentskap, stavspreidentskap, områdesytti og preidentskap for Brasil São Paulo syd misjon. Han ble oppholdt som generalautoritet-sytti 5. april 2008. Han virker for tiden som preidentskap for området Syd-Amerika syd, og vil begynne sin tjeneste i De syttis presidentskap 1. august 2018.

Fremfor alt rådet eldste Teixeira oss på generalkonferansen i april 2015 til å “[styrke] vår forståelse av Frelseren... La oss ikke vente til i morgen med det vi kan gjøre i dag. Det er nå vi må komme til Kristus.” ■

Eldste Carlos A. Godoy

De syttis presidentskap

På slutten av 1980-tallet hadde eldste Carlos A. Godoy nettopp blitt avløst som biskop. Han hadde også fullført studiene, arbeidet for en fremgangsrik bedrift og trodde at livet ikke kunne bli bedre – helt til en gammel venn kom på besøk.

Denne vennen gratulerte ham, men stilte så et spørsmål som gjorde ham urolig: “Vil velsignelsene som loves i din patriarkalske velsignelse, bli oppfylt [hvis dere fortsetter å leve slik dere lever]?”

Eldste Godoy innså at han måtte gjøre endringer hvis han skulle motta sine lovede velsignelser. Til tross for sin tilfredshet bestemte han seg for å ta en mastergrad. Han sluttet i jobben, solgte alt han eide, og sammen med familien sin forlot han det kjente og kjære i Brasil for å studere i USA.

Eldste Godoy, som ble kalt til De syttis presidentskap 31. mars 2018, sier at denne erfaringen lærte ham mye om å stole på Herrens plan og å være villig til å forlate trivselssonen.

“Jeg vet at Herren har en plan for oss i dette liv,” sa han på generalkonferansen i oktober 2014. “Han kjenner oss. Han vet hva som er best for oss. Bare fordi ting går bra, betyr det ikke at vi ikke fra tid til annen skulle overveie om det kan finnes noe bedre.”

Eldste Godoy ble oppholdt som generalautoritet-sytti 5. april 2008. Han virker som president for området Syd-Amerika nordvest, og vil innta sin plass i De syttis presidentskap 1. august 2018.

Før han ble kalt til De sytti, arbeidet eldste Godoy som personalsjef i to store selskaper før han startet sitt eget konsulentfirma. Han mottok en bachelorgrad i økonomi og statsvitenskap fra São Paulo pavelige katolske universitetet i 1987 og mastergrad i organisasjonsadferd fra Brigham Young University i 1994.

Eldste Godoy har vært heltidsmisjonær i Brasil São Paulo syd misjon, biskop, høyrådsmedlem, regional velferdsrepresentant, områdesytti og president for Brasil Belém misjon.

Han ble født i Porto Alegre, Brasil 4. februar 1961. Han giftet seg med Mônica Soares Brandao i mars 1984, og de har fire barn. ■

Eldste Steven R. Bangerter

Generalautoritet-sytti

På campingtur da han var barn, kjørte eldste Steven R. Bangerter og familien hans cross-sykler til toppen av et fjell. På vei ned mistet han retningen og kom bort fra de andre.

Da han knelte den ettermiddagen og tryglet sin himmelske Fader om hjelp, så han for seg stien han hadde kommet bort fra. Akkurat da han begynte på den, “kom min bror til toppen av stien på motorsykkel, omfavnet meg og ledet meg tilbake gjennom mørket til leiren, som var flere timer unna.”

Denne hendelsen er bare en av mange som fikk ham til å føle seg elsket i løpet av sin barndom. “Det var aldri et øyeblikk i mitt liv da jeg lurte på om det var noen som elsket eller brydde seg om meg,” sier eldste Bangerter.

Eldste Bangerter ble født i Salt Lake City, Utah, USA, 29. juli 1961, sønn av Max E. og Thelma R. Bangerter. Han vokste opp i Granger i Utah.

Noen uker etter at han kom hjem fra Canada Vancouver misjon, møtte eldste Bangerter Susann Alexis Hughes. På deres første stevnemøte følte han i henne et ydmykt ønske om å tjene som tilskyndet ham til å fri til henne på deres andre stevnemøte. De ble beseget i Salt Lake tempel 17. mars 1983. De har seks sønner.

Eldste Bangerter har en bachelorgrad i religionsvitenskap fra Arizona State University og en doktorgrad i rettsvitenskap fra Western State University College of Law. De siste 25 årene har eldste Bangerter representert kirkesamfunn og trosbaserte organisasjoner i advokatpraksiser i Syd-California og Syd-Utah. Han var partner i advokatfirmaet Cooksey, Toolen, Gage, Duffy and Woog fra 1993 til 2003 og ble ledende partner i advokatfirmaet Bangerter, Frazier and Graff i 2004.

Eldste Bangerter har virket som områdesytti, stavspresident, rådgiver i et stavspresidentskap, biskop, eldstenes quorumpresident og Unge menns president i menigheten. ■

Eldste Matthew L. Carpenter

Generalautoritet-sytti

Eldste Matthew L. Carpenter minnes første gang han skjønnte at han følte Den hellige ånd. Han var en liten gutt, ca syv år gammel, og satt i Primær. Et lys kom inn i rommet, og han kjente en varme som han ikke hadde kjent før.

“Jeg følte meg oppildnet i hjertet – og ikke fordi jeg var varm,” sier han. “Jeg visste at Gud er virkelig. Jeg følte det.”

Da han var 11 år gammel, deltok han på et møte av generalkonferansen i Salt Lake tabernakel sammen med sin far. Det var første gang han var i samme rom som en profet, president Joseph Fielding Smith.

“Da jeg så ham,” sier han, “bar Ånden vitnesbyrd for meg om at han var Guds profet.”

Disse enkle åndelige bekreftelsene i ung alder hjalp ham å se hen til Ånden som en veiledende innflytelse gjennom hele livet.

“Mitt vitnesbyrd har ikke vært én enestående engleaktig opplevelse,” sier generalautoritet-syttien, som ble oppholdt 31. mars 2018, “men det har utviklet seg over tid.”

Matthew Leslie Carpenter ble født i Salt Lake City, i Utah, USA, 21. oktober 1959, sønn av Leone Erekson og Robert Allred Carpenter. Han er det yngste av parets åtte barn, og han vokste opp i en husstand med fem eldre søstre.

I sin siste måned på videregående skole traff han Michelle “Shelly” Brown. De begynte å gå på stevnemøter, men satte forholdet på vent mens han virket i Sveits Genève misjon fra 1979 til 1981. Da han kom hjem, ble paret viet i Salt Lake tempel 9. juli 1982. De har fem barn.

Eldste Carpenter har en bachelorgrad i økonomi fra Brigham Young University og en mastergrad i bedriftsledelse fra Harvard Business School. Nylig var han administrerende direktør i fondsforvaltningsselskapet Foundation Specialty Financing Fund.

Eldste Carpenter har virket som biskop, rådgiver i et biskopsråd, Unge menns president i staven, høyrådsmedlem, stavspreident og områdesytti. ■

Eldste Jack N. Gerard

Generalautoritet-sytti

Som gutt våknet eldste Jack N. Gerard hver morgen rundt klokken fem for å hjelpe til med familiens melkekyr. Oppveksten i et lite landbrukssamfunn i nærheten av Mud Lake, Idaho, USA, lærte ham ikke bare å arbeide hardt og ta ansvar, men også å forstå alle menneskers verdi som Guds barn.

“Alle hadde en rolle å spille, og alle var her i en hensikt, uansett status eller anseelse i livet,” sa eldste Gerard, som ble oppholdt som generalautoritet-sytti 31. mars 2018. Denne lærdommen har vært en gave gjennom hele hans liv.

Hans yrkesaktive liv, som har innbefattet fremtredende lederroller i en rekke organisasjoner – for eksempel National Mining Association, American Chemistry Council og senest American Petroleum Institute – har gitt ham anledninger til å omgås folk fra alle samfunnslag.

Eldste Gerard ble født i 1957, sønn av James og Cecil Gasser Gerard. Etter å ha virket i Australia Sydney misjon, studerte eldste Gerard ved University of Idaho, hvor han fikk en praktikantstilling og deretter en heltidsstilling i staben til et kongressmedlem fra Idaho.

Mens han arbeidet i Washington, D.C., møtte han Claudette Neff, som arbeidet som kontorassistent til en senator fra Utah. “Hun utstrålte evangeliets lys,” sa eldste Gerard om møtet deres. De ble viet i Salt Lake tempel 4. april 1984. De har åtte barn og fire barnebarn.

Eldste Gerard har en bachelorgrad i statsvitenskap og en doktorgrad i rettsvitenskap fra George Washington University.

Eldste Gerard har vært biskop, stavspreident, områdesytti, lærer i evangeliets lære og president i Søndagsskolen.

Eldste Gerard sier at han og hans hustru deler et ønske om å gjøre Herrens vilje. “Som svake dødelige er vi forpliktet til å gjøre hva enn Herren ønsker at vi skal gjøre, og vi føler oss ydmyke og bæret... ved å kunne vie vår tid og innsats til Herrens verk.” ■

Eldste Mathias Held

Generalautoritet-sytti

Eldste Mathias Held og hans hustru Irene kan treffende kalles personifikasjoner av en verdensomspennende kirke. Begge er colombianere av tysk herkomst. Arbeid og utdanning har ført dem fra hjemlandet i Sør-Amerika til Canada, Tyskland, Guatemala, Brasil og til slutt tilbake til Colombia. I hvert land har de tilpasset seg nye språk og kulturer.

“Men Kirken var nøyaktig den samme uansett hvor vi kom,” sa eldste Held, som ble oppholdt som generalautoritet-sytti 31. mars 2018.

Denne åndelige “likheten” forankret ekteparet mens de oppdro tre barn og vokste i evangeliet.

Som barn gikk eldste og søster Held på skolen sammen, på en tysk skole i sin hjemby i Bogotá i Colombia. De ble beseglet i Frankfurt Tyskland tempel 13. juni 1989, etter at Mathias tok utdanning i maskinteknikk i Bogotá og en mastergrad i bedriftsledelse i Canada.

Jobbmuligheter førte senere det unge ekteparet til Hannover i Tyskland, hvor søster Held fikk en sterk tilskyndelse om at livet snart kom til å forandre seg for dem.

“Jeg sa til Mathias at jeg hadde en følelse av at vi kom til få et budskap fra himmelen,” sa hun. Dette himmelske budskapet kom en regnfull ettermiddag i 1987 da det banket på døren. Utenfor sto det mormonmisjonærer som snakket tysk med amerikansk aksent.

De neste 10 månedene studerte eldste og søster Held med misjonærene og fikk venner i Kirkens lokale forsamling. Etter mye bønn fikk de en åndelig bekreftelse på at evangeliet er sant, og ble døpt i 1988.

Eldste Held arbeidet i mer enn 25 år for bilprodusenten Daimler-Benz, og lederoppgavene hans førte ham over hele verden. Eldste og søster Held har stolt på Herren uansett hvor de har vært.

“Det spiller ingen rolle hvilke prøvelser man måtte ha,” sa han. “Hvis man kommuniserer med himmelen, vil det gå bra.”

Eldste Held ble født 5. juni 1960, sønn av Michael og Elisabeth Held. Han har virket som rådgiver i et stavspreidentskap, rådgiver i et biskopsråd og områdesytti i området Syd-Amerika nordvest. ■

Eldste David P. Homer

Generalautoritet-sytti

Et av eldste David P. Homers tidligste minner om evangeliet er da han i en alder av 14 år fikk i oppdrag å være hjemmelærerledsager til et medlem av menigheten hans som “hadde en uvanlig tilnærming til hjemmeundervisning”, sa eldste Homer. “Det handlet ikke om å komme seg inn i hjemmet og besøke folk. Det handlet om å dekke behovene deres.”

Som ledsagerpar ba de for og snakket om sine tildelte familier, ikke som en voksen til en ungdom, men som likestilte i prestedøms tjeneste. “Jeg lærte at Ånden kommer ved og er forbundet med tjeneste,” sa eldste Homer.

Denne lærdommen har fulgt ham hele livet og i hans senere tjeneste i Kirken, enten det har vært som områdesytti, barnestueleder eller oppslagstavle-spesialist – et kall han utførte mens han og hans hustru bodde i Melbourne i Australia.

David Paul Homer ble født i Salt Lake City, Utah, USA, 25. april 1961, sønn av Frederick og Phyllis LeNila Homer. Etter hans misjon i Hong Kong fra 1980 til 1982 møtte han Nancy Dransfield, som hadde fullført studiene ved Brigham Young University, på en Institutt-temakveld i Salt Lake City, der hun arbeidet og tok forelesninger ved University of Utah. De ble viet i Salt Lake tempel 31. juli 1984. De har oppdratt fem døtre og en sønn.

Eldste Homer mottok en bachelorgrad i økonomi fra University of Utah og en mastergrad i bedriftsledelse fra Wharton-skolen ved University of Pennsylvania.

I løpet av hans 30 år lange karriere som leder i General Mills bodde han og hans hustru i Miami, Florida, USA; Minneapolis, Minnesota, USA; Burlington, Ontario, Canada og Saint-Sulpice, Vaud, Sveits.

Eldste Homer har virket som stavspreident, biskop, eldstenes quorumspreident og menighetens utøvende sekretær. Som områdesytti begynte han sin tjeneste i Canada og fortsatte den i Europa, hvor han virket de siste fire årene før han ble oppholdt som generalautoritet-sytti 31. mars 2018. ■

Eldste Kyle S. McKay

Generalautoritet-sytti

Tillegg til familien og Kirken er eldste Kyle S. McKays største lidenskap å ri på hesten sin i fjellet.

“Det ikke er religionen min,” sa han, “men det er ingen tvil om at det har styrket min [tro]. Jeg veksler mellom Herrens fjell og fjellet der Herrens hus står. Han møter meg begge steder.”

Eldste McKay sammenligner fjellene ovenfor Huntsville, Utah, USA, med Mormons vann og skog og deres betydning for Almas folk – det var der han i sin ungdom kom til kunnskap om sin Forløser.

Eldste McKay ble født i Chicago, Illinois, USA, 14. februar 1960, sønn av Barrie Gunn McKay og Elaine Stirland McKay, som han gir æren for å ha formet ham til den han er.

Han tok en pause fra sine studier ved Brigham Young University i 1979 for å utføre en heltidsmisjon i Kobe i Japan. Kort tid etter at han kom hjem fra sin misjon for å fullføre sin utdanning i engelsk, møtte eldste McKay Jennifer Stone, som nylig hadde kommet hjem fra England Bristol misjon. Hun studerte også engelsk. De ble viet i Oakland California tempel 12. juni 1984.

Med familien som det sentrale i sitt liv, sier eldste McKay, får han og søster McKay sin største glede av sine etterkommere. Selv om familien McKay bor i Kaysville, Utah, USA, tilbringer de regelmessig tid sammen med sine ni barn i Huntsville, hvor hans forfedre slo seg ned på begynnelsen av 1860-tallet.

Eldste McKay fullførte en doktorgrad i rettsvitenskap ved J. Reuben Clark School of Law ved BYU i 1987, og fikk umiddelbart jobb i et stort regionalt advokatfirma i Portland, Oregon, USA. Senere vendte han tilbake til Utah for en stilling i et annet advokatfirma, før han til slutt tok imot en stilling i selskapet Kroger. Han arbeidet som administrerende direktør for både Smith's og Fry's, to Kroger-avdelinger i Utah og Arizona, fra 2000 til 2017.

Eldste McKay har tidligere virket som biskop, høyrådsmedlem, stavsprezident og områdesytti. ■

Eldste Juan Pablo Villar

Generalautoritet-sytti

Eldste Juan Pablo Villar fikk vite om Kirken for første gang i Santiago i Chile da hans eldste bror Ivan fortalte familien at han hadde blitt døpt uten foreldrenes samtykke, og senere sa at han hadde tenkt å reise på misjon. På spørsmål om hvorfor, bar Ivan sitt vitnesbyrd og uttrykte sitt ønske om å tjene.

“Jeg forsto ikke hele betydningen av det,” fortalte eldste Villar, som da var 17 år gammel. “Men akkurat da sådde han et frø i mitt hjerte.”

Frøet fikk en sjanse til å vokse da broren henviste ham til misjonærene. Under sin første leksjon fikk eldste Villar sitt eget vitnesbyrd om at Mormons bok er sann.

“For meg var det ikke nødvendig å knele ned og be, for i samme øyeblikk som de delte sitt vitnesbyrd, visste jeg i mitt hjerte at det var sant,” sa han. “Når jeg visste det, måtte alt annet også være sant.”

Ivan, som virket i en nærliggende misjon, fikk tillatelse til å døpe eldste Villar i 1988. Senere sluttet deres mor og andre bror Claudio seg også til Kirken.

Et år etter sin dåp begynte eldste Villar å virke i Chile Viña del Mar misjon, noe som ble starten på et liv i tjeneste som siden har omfattet tjeneste som stavsprezident, biskop, rådgiver i et biskopsråd, rådgiver i Chile Santiago øst misjon og områdesytti i området Syd-Amerika syd. Han ble oppholdt som generalautoritet-sytti 31. mars 2018.

Eldste Villar ble født i Valparaiso, Chile 11. september 1969, sønn av Sergio Villar Vera og Genoveva Saaverdra. Han ble viet til Carola Cristina Barrios i Santiago Chile tempel 31. mars 1994. De har tre barn.

Etter å ha mottatt en bachelorgrad i sosial kommunikasjon og informasjon og samfunnskontakt, og en mastergrad i markedsføring, arbeidet han med farmasi og medisinsk utstyr. I 2007 tilføyde han en mastergrad i bedriftsledelse fra Brigham Young University. Deretter vendte han tilbake til Chile for å arbeide for Orica, et gruveselskap, nå nylig som direktør. ■

Eldste Takashi Wada

Generalautoritet-sytti

På en kald dag i november ble Takashi Wada overrumplet da en amerikansk misjonær spurte om veien til det lokale postkontoret.

15-åringen hadde blitt advart av sin far og bedt om å unngå mormoner, som hadde snakket med folk på gaten i Nagano, Japan bare tre minutter fra deres hjem. Men Takashi ble imponert over den amerikanske eldstens japansk.

Noen dager senere stoppet en annen misjonær Takashi. Han hadde ikke vært i Japan lenge. På gebrokkent japansk prøvde han å fortelle historien om Joseph Smith.

Takashi skjønnte ikke alt, "men jeg følte at jeg burde lytte," fortalte han.

Misjonærene underviste ham om trinnene i bønn og i leksjonene. Han deltok på møter i kirken og ble påvirket av lokale medlemmers vitnesbyrd. Takashi følte seg imidlertid hemmet av sin buddhistiske families forventninger, og sa til misjonærene: "Jeg kan ikke slutte meg til Kirken, men jeg vil gjerne lære mer."

To år senere, før Takashi reiste for å studere i USA, 17 år gammel, ga foreldrene sitt samtykke, og han sluttet seg til Kirken.

Eldste Wada, som ble født 5. februar 1965, sønn av Kenzo og Kazuko Wada, mottok en bachelorgrad i lingvistikk i 1990 og en mastergrad i bedriftsledelse i 1996, begge fra Brigham Young University.

Han var på misjon i Utah Salt Lake City nord misjon og ble viet til Naomi Ueno i Tokyo Japan tempel 18. juni 1994. Ekteparet har to sønner.

Eldste Wadas karriere omfattet flere stillinger i multinasjonale selskaper i USA og Japan, samt stillingen som Kirkens forvaltningssjef i områdene Nord-Amerika vest, Nord-Amerika nordvest og Asia nord.

Eldste Wada har tidligere vært biskop, høyrådsmedlem og Seminar-lærer. Han var president for Japan Tokyo syd misjon fra 2013 til 2016. Han ble oppholdt som generalautoritet-sytti 31. mars 2018. ■

Bonnie H. Cordon

Unge kvinners generalpresident

Et skriftsted søster Bonnie H. Cordon er svært glad i, er Lære og pakter 123:17: "La oss med glede gjøre alt som står i vår makt, og måtte vi så bli stående og ha full tillit til å få se Guds frelse og hans arm bli blottet."

For henne sammenfatter dette verset det hun har lært gjennom hele sitt liv. "Vi kan gjøre vanskelige ting, men vi kan også gjøre dem med glede," sa søster Cordon, som ble oppholdt som Unge kvinners nye generalpresident 31. mars 2018.

Denne kunnskapen ble innpodet i henne gjennom en "eventyrlig barndom", da hun arbeidet på en liten gård i sydøst-Idaho, og igjen mens hun strevde med å lære et nytt språk som misjonær i Portugal. Det var også et budskap hun gjentok ofte til misjonærene mens hun virket sammen med sin mann da han presiderte over Brasil Curitiba misjon. Og det er et budskap hun nå har tenkt å dele med unge kvinner over hele verden.

Dagens unge kvinner, sa hun, blir bedt om å ta ansvar og bringe Herrens verk fremover. "Og vi kan klare det," tilføyde hun.

Bonnie Hillam Cordon ble født 11. mars 1964, datter av Harold og Carol Rasmussen Hillam i Idaho Falls, Idaho. Etter sin misjon mottok hun sin bachelorgrad i pedagogikk fra Brigham Young University, hvor hun møtte Derek Lane Cordon. De ble viet i Salt Lake tempel 25. april 1986. De har fire barn og fire barnebarn.

Hennes liv med tjeneste i Kirken har omfattet en periode som barnestueleder og Seminar-lærer. Før hun for to år siden ble kalt som rådgiver i Primærs generalpresidentskap, elsket søster Cordon å virke som Unge kvinners president i staven. Selv etter at jeg ble avløst fra dette kallet, "har jeg aldri sluttet å be for de unge kvinnene," sa hun.

Et budskap hun er ivrig etter å dele med unge kvinner over hele verden, er at hun er glad i dem og, ikke minst, at Gud er glad i dem. ■

Michelle D. Craig

Førsterådgiver i Unge kvinners
generalpresidentskap

Da hun var 16 år gammel, fikk søster Michelle D. Craig vite at familien skulle flytte fra Provo, Utah, USA, til Harrisburg, Pennsylvania, USA, fordi hennes far skulle virke som misjons-president der.

Hun var glad for å være sammen med familien, men flyttingen gjorde den unge Michelle "sosialt ensom" på ungdomsskolen og videregående skole.

" Dette var de virkelig formende årene," sa søster Craig. "Istedenfor å stole på venner, stolte jeg på min familie og mitt vitnesbyrd, og Kirken ble en livline." Hun verdsatte aller høyest sitt forhold til vår himmelske Fader og Frelseren.

Michelle Daines Craig ble født i Provo, Utah 13. juli 1963, og er det eldste av syv barn som ble født til Janet Lundgren og Robert Henry Daines III. Hun bodde i Provo til familien flyttet til Pennsylvania. To år senere vendte søster Craig tilbake til Provo for å studere ved Brigham Young University, hvor hun mottok en bachelorgrad i grunnskolepedagogikk. I 1984 ble hun kalt til å virke i den dominikanske republikk Santo Domingo misjon.

"Jeg har alltid vært en troende," sa søster Craig, som ble oppholdt som førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap 31. mars 2018. "Fra jeg var ung visste jeg at jeg var en Guds datter. Men jeg husker at hver gang jeg bar vitnesbyrd om profeten Joseph Smith [på misjonen min], følte jeg Ånden. Jeg fikk en vakker bekreftelse som styrket mitt vitnesbyrd."

Bare noen dager etter at hun kom hjem, sa søster Craigs bror at hun burde gå på stevнемøte med Boyd Craig, en venn fra hans misjon. Åtte måneder senere var paret forlovet. De ble viet i Salt Lake tempel 19. desember 1986. De har tre barn og seks barnebarn.

Hun har virket i mange kall, blant annet som tempelordinarsarbeider i Provo Utah tempel og som lærer i evangeliets lære. Da hun ble kalt til Unge kvinners generalpresidentskap, var hun medlem av Primærs generalutvalg. ■

Becky Craven

Annenrådgiver i Unge kvinners
generalpresidentskap

Det er et ordtak som søster Becky Craven delte ofte som misjonær: "Når du vet hvem du er, oppfører du deg annerledes."

"Og det gjelder i alt – fra hvordan du kler deg, hvordan du snakker, og hvordan du presenterer deg, til aktivitetene du deltar i," sa søster Craven, som virket sammen med sin mann Ronald L. Craven da han presiderte over Nord-Carolina Charlotte misjon fra 2012 til 2015.

Søster Craven ble oppholdt som annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap 31. mars 2018. "Når unge kvinner begynner å se seg selv i Guds plan, vil de kunne se for seg sitt overordnede mål i livet," sa hun. "Man trenger et overordnet mål. Har man ikke det, vet man ikke hvor man skal, og man vet ikke hva man må gjøre for å komme dit."

Rebecca Lynn Craven ble født i Chardon, Ohio, USA, 26. oktober 1959, datter av Corless Walter Mitchell og Linda Louise Kazsuk Mitchell. Stolt av å kunne å kalle seg "militærunge", vokste hun opp i Texas, USA, hvor familien hennes sluttet seg til Kirken, i Tyskland, en periode da familien ble beseglet i Sveits tempel, i England, i Utah, der hun ble døpt mens hennes far gjennomførte sin første beordring til Vietnam, og i delstatene Maryland, Kentucky, Missouri og Kansas.

Eldste og søster Craven ble viet i Salt Lake tempel 5. august 1980, og de har fem barn.

Før hun ble oppholdt til sitt nye kall, virket hun som rådgiver i et Hjelpeforenings-presidentskap på menighetsplan og som ordinansarbeider i Bountiful Utah tempel. Hun har også virket som Unge kvinners president i menigheten, medlem av Hjelpeforeningens utvalg i staven, stavsmisjonær og speiderleder.

Søster Craven har en bachelorgrad i interiørdesign fra Brigham Young University, hvor hun har vært medlem av idrettslagenes veiledende komité. Hun har også vært medlem av sentralstyret i CHOICE Humanitarian, som er en Utah-basert internasjonal hjelpeorganisasjon.

Hun liker fotturer, vannsport, fotturer med truger, reiser, kunstmaling, quilting og leker og aktiviteter sammen med familien sin. ■

Lisa L. Harkness

Førsterådgiver i Primærs
generalpresidentskap

Lisa L. Harkness har alltid vært glad i å lære og i verden rundt seg, noe hun har tatt etter foreldrene sine. Hun har studert statsvitenskap og til og med lært å håndtere krypdyr mens hun arbeidet ved Monte L. Bean biovitenskapelige museum, samtidig som hun studerte ved Brigham Young University – inkludert slangene.

“De har personlighet, tro det eller ei,” sa hun. “Det var en som kjente meg igjen hver gang jeg holdt den.” Howard, en rødhalet boa constrictor, krøp opp på skulderen hennes, krøllet seg rundt halsen hennes og hvilte hodet sitt på hennes mens hun underviste grupper som hadde kommet til museet.

I dag kan hun fremdeles løfte opp og identifisere en rekke slanger – så lenge de ikke hveser til henne.

Søster Harkness ble født i Los Angeles, California, USA, 13. januar 1965, datter av Ronald og LaRae Long. Hun er det eldste av fem barn, og hun og familien hennes var “alltid klare for nye opplevelser, friluftsliv og å utforske verden”. Hun sa at fordi hun alltid kunne stille foreldrene spørsmål, “trodde jeg fullt og fast på at jeg kunne gå til vår himmelske Fader og få svar.”

Etter å ha virket i en spanskspråklig misjon i Louisiana Baton Rouge misjon, ble søster Harkness uteksaminert fra BYU med bachelorgrad i statsvitenskap og pedagogikk. Hun ble viet til David S. Harkness i Salt Lake tempel 22. april 1988. De har fem barn og to barnebarn.

Søster Harkness – som ble kalt som førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap 31. mars 2018 – har også virket som medlem av Primærs generalutvalg, Unge kvinners president i staven, Hjelpeforeningens president på menighetsplan, rådgiver i et Unge kvinners presidentskap på menighetsplan, Ungpikenes veileder, Unge kvinners leirleder, stavens slektshistorieleder, menighetens slektshistoriske konsulent og lærer i evangeliets lære.

Hun har også vært frivillig i sitt lokale foreldreråd, samfunnsråd, Utah symfoniorkester og Timpanogos historiefortellingsfestival, så vel som i forskjellige lokalpolitiske stillinger. ■

Fokus på omsorgstjeneste

Hjemmelærervirksomheten og besøkende lærerinner vil bli avviklet, bekjentgjorde president Russell M. Nelson under generalkonferansens møte søndag ettermiddag. “Omsorgstjeneste,” en “ny og helligere” tilnærming til Kristus-lignende omsorg for andre, vil gi en samordnet innsats for å dekke medlemmenes åndelige og timelige behov.

Søster Jean B. Bingham, Hjelpeforeningens generalpresident, og eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum talte også om hvordan denne nye fremgangsmåten vil gi en mer fokusert innsats i Det melkisedekske prestedømmes quorumer og Hjelpeforeningene for å utføre omsorgstjeneste slik Frelseren gjorde (se side 101 og 104).

Laurbærpiker og ungpiker kan nå virke som omsorgsledsagere til søstre i Hjelpeforeningen. I et kvartalsvis intervju vil omsorgsbrødre og omsorgs-søstre rådføre seg med sine ledere om behov og sterke sider blant dem de har fått ansvar for. Hvor mange intervjuer lederne har hatt i løpet av kvartalet vil være det eneste som formelt vil bli rapportert. Besøk er viktig når det er mulig, men omsorgstjeneste omfatter ikke en foreskrevet måte å holde kontakten på hver måned.

“Ungdom kan dele sine unike gaver og vokse åndelig når de tjener sammen med voksne i frelsesarbeidet,” sa søster Bingham. Å involvere ungdommene øker også antall medlemmer som har omsorg for andre og hjelper

ungdommene å “bedre oppfylle sine roller som ledere i Kirken og i samfunnet og som bidragsytere i sin familie”.

“Vi på Kirkens hovedkvarter [trenger ikke] å vite *hvordan* eller *hvor* eller *når* dere har hatt kontakt med deres folk,” sa eldste Holland. “Vi bare bryr oss om *at* dere velsigner dem på alle måter dere kan.”

Ifølge et brev fra Det første presidentskap kan de justeringer som gjelder omsorgstjeneste, ta litt tid, men de bør gjøres så snart som mulig. **Ministering.lds.org** gir ytterligere detaljer, blant annet svar på ofte stilte spørsmål. Instruksjonsvideoer og andre ressurser vil bli lagt til på nettstedet de kommende ukene.

Fra og med juni vil *Liahona* ha et månedlig innslag som kalles “Prinsipper for omsorgstjeneste” for å hjelpe medlemmene å forstå hvordan de kan bli mer lik Kristus når de hjelper hverandre. ■

Quorumer omstrukturert

Høyprestenes gruppe og Eldstenes quorum på menighets- eller grensplan vil nå bli sammenslått til ett eldstenes quorum, bekjentgjorde president Russell M. Nelson under generalkonferansens prestedømsmøte. Stavspresidentskapet vil fortsatt virke som presidentskap for høyprestenes quorum i staven, men dette quorumet vil bare omfatte høyprester som for tiden virker i stavspresidentskapet, i biskopsråd, i høyrådet og som fungerende patriarker.

Eldstenes quorum blir ledet av et presidentskap som kan bestå av eldster og høyprester. Eldstenes quorumpresident vil rapportere til stavspresidenten og ha regelmessige møter med biskopen. Prestedømsembedene vil være de samme. Nåværende presidentskap i eldstenes quorum og høyprestenes gruppeledelse på menighets- eller grensplan vil bli avløst, og stavspresidentskapet vil kalle et nytt eldstenes quorumpresidentskap. ■

Syv nye templer bekjentgjort

Templer vil bli bygget i Salta, Argentina; Bengaluru, India; Managua; Nicaragua; Cagayan de Oro, Filippinene; Layton, Utah, USA; Richmond, Virginia, USA; og i en storby i Russland som ennå ikke er bestemt, bekjentgjorde president Russell M. Nelson på slutten av generalkonferansens møte søndag ettermiddag.

Like før konferansen bekjentgjorde Det første presidentskap at Roma Italia tempel vil bli innviet fra søndag 10. mars 2019 til og med søndag 17. mars 2019. Kirken har også utgitt en kunstnerisk gjengivelse av Bangkok Thailand tempel.

I oktober 2017 ble første spade-stikk for Port-au-Prince Haiti tempel tatt. Meridian Idaho tempel ble innviet i november 2017, og Cedar City Utah, (USA) tempel ble innviet i desember 2017.

To templer vil snart bli gjeninnviet: Houston Texas tempel søndag 22. april 2018, etter reparasjoner på grunn av oversvømmelser, og Jordan River Utah tempel søndag 20. mai 2018, etter renovering. Ytterligere to templer vil bli innviet senere i år: Concepción Chile tempel søndag 28. oktober 2018 og Barranquilla Colombia tempel søndag 9. desember 2018.

Hamilton New Zealand tempel stenger i juli 2018 for omfattende renovering, og vil bli gjeninnviet i 2021.

Det er for tiden 159 templer i drift over hele verden og 30 som er bekjentgjort eller under oppføring. ■

Roma Italia tempel

Fremstilling av Bangkok Thailand tempel

Slektshistorie: Oppdage, samle og knytte seg til

Lokale tempel- og slektshistoriekonsulenter kan hjelpe Kirkens medlemmer og andre å finne den gleden som kommer av å oppdage, samle og knytte seg til forfedre, ifølge eldste Bradley D. Foster, generalautoritet-sytti og direktør for Kirkens slekshistoriske avdeling.

Alle har historier fra sin slektshistorie. Og storartede ting kan skje når man begynner å søke etter og finner dem.

“Vår prioritering for det kommende året er å hjelpe konsulentene å se sin rolle i å hjelpe medlemmer å få denne opplevelsen,” sier eldste Foster. “Vi gjør det én etter én. Vi går til [menneskene] der de er, med spesiell vekt på dem som fyller 12, og dem som er nye konvertitter.” Disse to gruppene drar snart nytte av å se hvordan tempelarbeidet styrker familier gjennom evighetene, og de skaper ofte entusiasme blant deres egne venner og familier.

Selv de som ikke er medlem av Kirken, kan få oppdage, samle og knytte seg til-opplevelsen ved hjelp av personlig veiledning i et av mer enn 5000 slekshistoriske sentre over hele verden. ■

Tilrettelegging av misjonærarbeid

løpet av de siste seks månedene har Kirken gjort flere tiltak for å legge til rette for misjonærarbeid.

Standardspørsmål. Det første presidentskap har innført en rekke standardspørsmål som biskoper og stavsprester kan bruke når de intervjuer fremtidige heltidsmisjonærer. De har oppmuntret ledere, foreldre og ungdom til å gjøre seg kjent med spørsmålene.

Normer som gjenspeiles i spørsmålene, hverken endrer eller legger noe til kravene til misjonærtjeneste på heltid, men å gjennomgå dem regelmessig vil gjøre det mulig for fremtidige misjonærer og foreldre å lære prinsipper og avdekke områder hvor forbedring eller annen forberedelse kan være nødvendig.

Bruk av teknologi. Antall misjoner som bruker mobile enheter, øker fra 87 til 162, og nettbrett blir erstattet med smarttelefoner. Telefonene vil hjelpe misjonærene å studere, finne og undervise.

Teknologi brukes også til å tilby Internett-innhold til personer som søker svar på religiøse spørsmål. Kirken begynte å bruke Internett-undervisningssentre for seks år siden, og driver i dag 20 slike sentre rundt om i verden.

Takket være teknologi kan medlemmer som henviser venner til misjonærene, nå kommunisere med misjonærene som underviser vennen deres. De kan drøfte behov med misjonærene og delta i leksjonene via Internett. Finn ut hvordan på [lds.org/referrals](https://www.lds.org/referrals).

For å dekke dagens behov. Fra og med juli 2018 vil Kirken justere grensene for 19 misjoner, og 5 nye misjoner vil bli opprettet. Dette vil justere antall misjoner fra 421 til 407. De nye misjonene vil være Brasil Rio de Janeiro syd, Elfenbenskysten Yamoussoukro, Nigeria Ibadan, Filippinene Cabanatuan og Zimbabwe Bulawayo. Detaljer om sammenslåing av misjoner vil komme i fremtidig kommunikasjon fra misjonsprester til foreldre til misjonærer i de berørte misjonene.

Siden endringen i alder for misjonærtjeneste ble bekjentgjort i 2012, har Kirken opprettet 76 nye misjoner for å imøtekomme vekstbølgen fra 58 000 til 88 000 misjonærer. Den første bølgen av misjonærer har siden avtatt, som forventet, og for tiden er det ca 68 000 misjonærer i tjeneste. Dette betyr at det for øyeblikket er behov for færre misjoner. Men det betyr også at riktig plassering av misjonærer i områder med

behov rundt om i verden krever særskilt oppmerksomhet.

Opplæringscentre for misjonærer. Misjonæropplæringscenteret i Provo, Utah, USA, og misjonæropplæringscenteret på Filippinene har begge blitt utvidet og innviet, og det nye misjonæropplæringscenteret i Ghana har blitt innviet. Opplæringscenterene i Spania og Chile vil stenge i januar 2019, og misjonærer som skulle ha vært på et av disse sentrene, vil bli opplært på et av de gjenværende 13 misjonæropplæringscenterene rundt om i verden. ■

Nye retningslinjer, fremgangsmåter og produkter

Ungdom og tempelarbeid. Det første presidentskap har bekjentgjort endringer i templeres retningslinjer som gir unge menn og unge kvinner flere muligheter til tempelarbeid, og hjelper Primær-barn å forberede seg bedre til å virke i templet.

Forebygge, oppdage og reagere på overgrep. I en kontinuerlig innsats for å veilede ledere om hvordan de kan forebygge, oppdage og reagere på overgrep, sendte Det første presidentskap 26. mars 2018 et brev og et ressursdokument til Kirkens ledere i USA og Canada. Dokumentet inneholder oppdaterte retningslinjer for hvordan biskoper og stavspreidentskaper skulle veilede ofre for seksuelle overgrep, og hvordan de skulle gjennomføre intervjuer med Kirkens medlemmer.

Endringer i Unge kvinners leir. Endringene Unge kvinners leirprogram, som finnes i en ny leirveiledning som vil bli utgitt i løpet av noen måneder, omfatter å eliminere sertifisering og legge vekt på ungdomsledere.

Den nye *Veiledning for Unge kvinners leir* er ment å være “allment anvendelig” for unge kvinner som bor i alle deler av verden, og er for øyeblikket tilgjengelig på engelsk (og etter hvert på 23 språk) som en ressurs for Unge kvinners presidentskaper, leirspesialister og ungdomsleir-ledere på youngwomen.lds.org.

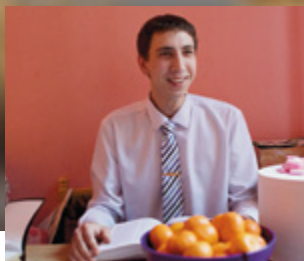
Musikkbidrag. Nylige forandringer i prosessen for innsending av kirke-musikk gjør det nå raskt og enkelt for medlemmer å sende inn original hellig musikk til Kirken. Musikk kan sendes inn på apps.lds.org/artcomp.

“How To” [Slik gjør du]-videokanal. Kirken har lansert en ny kanal på

YouTube kalt “How To” [Slik gjør du], som gir enkel og praktisk hjelp med virkelige utfordringer. Omtalt som en “den eneste kanalen du trenger for å finne hjelpen du trenger når du trenger den”, har kanalen i dag mer enn 600 videoer sortert i ni kategorier, hver med flere spillelister med videoer om en rekke relaterte emner på engelsk, med litt spansk og portugisisk innhold. Ta en titt på HowTo.lds.org.

Oversettelser av Skriftene. Kirken har bekjentgjort planlagte oversettelsesprosjekter for 34 nye språk, i tillegg til en ny prosess som vil gjøre det mulig for enkeltpersoner å studere utkast til deler av oversettelser før den endelige oversettelsen blir utgitt, noe som betyr at medlemmene vil få tilgang til Skriftene på sitt språk tidligere. ■

Du kan lese mer om dette på news.lds.org.

KOM, FØLG MED MEG –

for eldstenes
quorum og
Hjelpeforeningen

*Disse ressursene finnes også
i Gospel Library-appen og på
komfolgmedmeg.lds.org.*

Hvorfor har vi

quorums- og Hjelpeforeningsmøter?

I disse siste dager har Gud gjengitt prestedømmet og organisert prestedømsquorumer og Hjelpeforeningen for å hjelpe til med å utføre hans arbeid for å frelse sjeler. Hver søndag når vi kommer sammen i eldstenes quorum og på Hjelpeforeningens møter, drøfter og planlegger vi derfor hva vi vil gjøre for å utføre Guds verk. For å være effektive må disse møtene være mer enn bare leksjoner. De er anledninger til å rådslå med hverandre om arbeidet med å frelse sjeler, sammen lære om dette arbeidet ved hjelp av læresetninger fra Kirkens ledere, og planlegge og organisere oss for å utføre arbeidet.

Første søndags

rådsmøter

Den første søndagen hver måned vil det på møtene i eldstenes quorum og Hjelpeforeningen *ikke holdes en leksjon som undervises av en lærer*. I stedet leder presidentskapet for eldstenes quorum og Hjelpeforeningen rådsmøter. På disse rådsmøtene rådfører hvert eldstenes quorum og hver Hjelpeforening seg med hverandre om lokale ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer, lærer av hverandres innsikt og erfaringer og planlegger hvordan de kan følge tilskyndelser de har mottatt fra Ånden. Disse drøftingene bør baseres på relevante skriftsteder og læresetninger fra levende profeter.

Ikke alle rådsmøter vil være like. Her er noen retningslinjer for å hjelpe presidentskapene å lede et vellykket rådsmøte.

Emner for rådsmøtet den første søndagen

Forslag til emner som kan drøftes i rådsmøtene kan komme fra presidentskapsmøter, menighetsrådsmøter, områdeplanen, inntrykk ledere får mens de yter tjeneste til medlemmer, og tilskyndelser fra Den hellige ånd. Emnene nedenfor er kun forslag. Ledere kan være kjent med andre behov som de føler seg inspirert til å ta opp.

- Hva kan vi gjøre for å yte tjeneste til menneskene rundt oss? (se Mosiah 23:18).
- Hvordan kan vi prioritere våre forskjellige ansvarsoppgaver?
- Hvordan skal vi dele evangeliet med våre venner og naboer? (se Alma 17).
- Hvordan kan vi beskytte oss selv og vår familie mot upassende medier og pornografi?
- Hva skal vi gjøre for å veilede og styrke våre barn og unge i menigheten?
- Hvordan kan vi være mer engasjert i slektshistorisk arbeid og tempeltjeneste?
- Hvordan kan vi innby Herrens hjelp når vi søker svar på våre spørsmål og en dypere forståelse av evangeliet?
- Hvordan kan vi styrke vårt vitnesbyrd om Herren og hans evangelium og hjelpe våre familier å bli åndelig selvhjulpne?

FØR RÅDSMØTET

DU BØR:

- Kartlegge lokale behov, muligheter og utfordringer.
- Med bønnens hjelp velge et emne å diskutere.
- Be quorumsmedlemmer eller Hjelpeforenings-søstre komme forberedt på å dele sine tanker og erfaringer.

DU BØR IKKE:

- Forberede en leksjon.
- Komme med en bestemt løsning eller handlingsplan i tankene.

UNDER RÅDSMØTET

DU BØR:

- Innby medlemmene til å *fortelle om erfaringer* de har hatt med å følge tilskyndelser og planer fra tidligere møter.
- Presentere temaet for møtet og oppfordre medlemmene til å *rådføre seg med hverandre* om det, finne løsninger og veiledning i Skriftene, profetenes ord og Den hellige ånd.
- *Planlegge å virke ifølge* det som ble drøftet. Dette kan omfatte gruppeplaner eller planer som enkeltpersoner utarbeider på egenhånd.

DU BØR IKKE:

- Dominere samtalen.
- Prøve å overbevise andre om dine synspunkter.
- Snakke om ømtålige eller fortrolige saker.
- Holde en leksjon.
- Presse noen til å delta.

ETTER RÅDSMØTET

DU BØR:

- Følge opp planer og oppgaver som ble gitt under rådsmøtet.
- Finne ut hvordan du kan inkludere dem som ikke kunne delta på møtet på grunn av kall eller av andre årsaker. Informere dem om planer som ble lagt.
- Gi medlemmene anledninger til å dele erfaringer på fremtidige møter.

“Noe av det fine med dette møtet er at man faktisk kommer frem til en handlingsplan på slutten av møtet.”

– Søster Jean B. Bingham,
Hjelpeforeningens
generalpresident

Andre og tredje søndags

møter

Den andre og tredje søndag hver måned vil eldstenes quorum og Hjelpeforeningene lære av undervisningen fra Kirkens ledere fra den sist avholdte generalkonferansen. *Det bør legges vekt på taler av medlemmene av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum.* Basert på lokale behov og Åndens inspirasjon kan imidlertid en hvilken som helst tale fra den sist avholdte konferansen drøftes.

I de fleste tilfeller vil presidentskapet for eldstenes quorum eller Hjelpeforeningen velge en konferansetale å studere basert på medlemmenes behov, men biskopen eller stavs-presidenten kan også komme med forslag. Lederne kan velge en tale som er beslektet med emnet som ble drøftet på rådmøtet første søndag, eller de kan velge en tale om et annet emne ut fra Åndens inspirasjon.

Ledere og lærere skulle prøve å motivere medlemmene til å lese den utvalgte talen på forhånd og komme forberedt til å dele evangeliets sannheter og forslag til hvordan man kan virke ifølge dem. De foreslåtte læringsaktivitetene nedenfor, som er basert på prinsipper i *Undervisning på Frelserens måte*, kan hjelpe medlemmene å lære av generalkonferansetaler.

“Prøv samvittighetsfullt å finne måter å innlemme... talene [fra generalkonferansen] i familiens hjemmeaften, deres undervisning i evangeliet [og] deres samtaler med familie og venner.”

President Russell M. Nelson,
“La oss stevne frem”, *Liahona*,
mai 2018, 118.

M. Russell Ballard, *“Dyrebare gaver fra Gud”, 9-11*

President Ballards tale tar opp en rekke emner – blant annet profeter, tro på Kristus, nadverden og tjeneste – og medlemmer av quorumet eller Hjelpeforeningen kan finne forskjellige emner spesielt meningsfulle. Be medlemmene dele noe fra denne talen som inspirerer dem. Hvilke oppfordringer eller lovede velsignelser finner vi i president Ballards tale? Vurder å oppfordre medlemmene til å grunne i noen minutter på hva de føler seg inspirert til å gjøre som følge av denne drøftingen.

Gary E. Stevenson, *“En profets hjerte”, 17-20*

For å hjelpe medlemmene å “forstå omfanget” av at en ny profet har blitt kalt, kan du be medlemmene granske eldste Stevensons tale for å finne sannheter og innsikt som kan hjelpe dem å forstå hvor

betydningsfull og hellig denne guddommelige prosessen er. Vurder å be medlemmene fortelle hva de følte under den høytidelige forsamlingen der president Nelson ble oppholdt som Kirkens president. Du kan også tegne et hjerte på tavlen og be medlemmene om å skrive ord eller utsagn i det som beskriver president Nelsons hjerte og karakter. Hva har han undervist som har velsignet oss?

Neil L. Andersen, *“Guds profet”, 24-27*

Å drøfte eldste Andersens tale kan styrke medlemmenes tro på levende profeter. Du kan be dem granske talen for å finne noe som hjelper dem å forstå hvorfor Gud har profeter på jorden og grunnen til at vi følger dem. Hvordan har vi blitt velsignet fordi vi har en profet? Medlemmene kan fortelle hvordan de har fått et vitnesbyrd om at president Russell M. Nelson er Herrens profet og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

David A. Bednar, *“Saktmodige og ydmyke av hjertet”, 30-33*

For å inspirere til en drøfting om eldste Bednars tale, kan du skrive på tavlen *Saktmodighet er...* og *Saktmodighet er ikke...* Medlemmene kan så granske eldste Bednars budskap og skrive på tavlen ord eller utsagn de finner som fullfører disse utsagnene. Hva kan vi lære av denne talen som inspirerer oss til å bli mer saktmodige? Hvilke eksempler på saktmodighet kan vi komme på? Hvordan kan vi anvende eldste Bednars råd om å bli mer saktmodige?

Bonnie L. Oscarson, *“Unge kvinners bidrag i arbeidet”, 36-38*

Spørsmål er én måte å oppfordre til ettertanke på. Vurder å skrive på tavlen noen spørsmål som søster Oscarsons tale besvarer, som for eksempel *Hvordan kan vi engasjere unge kvinner i Herrens arbeid?* Be medlemmene granske talen hennes for å

finne svar på disse spørsmålene og drøfte det de lærer. Hvilke velsignelser kommer når unge kvinner deltar i omsorgstjeneste? Kanskje klassens medlemmer kan fortelle om erfaringer de har hatt med å utføre omsorgstjeneste sammen med unge kvinner. Hva føler vi oss inspirert til å gjøre basert på drøftingen vår?

Dale G. Renlund, *“Slektshistorie og tempelarbeid: Besegling og helbredelse”, 46-49*

Eldste Renlund talte om Esekiels syn om et tempel som det rant vann ut fra (se Esekiel 47:8-9). Kanskje et medlem av quorumet eller Hjelpeforeningen kan lage en tegning av dette synet på tavlen. Hvordan kan velsignelsene ved tempel- og slektshistoriearbeid sammenlignes med vannet i Esekiels syn? Du kan gjerne be klassens medlemmer fortelle om velsignelser de har opplevd av tempel- og slektshistoriearbeid. Hva kan vi gjøre for at slektshistorie og tempelarbeid skal bli en mer regelmessig del av vårt liv?

D. Todd Christofferson, *“Eldstenes quorum”, 55-58*

I eldstenes quorum kan du gjerne be quorumsmedlemmene lese den delen av eldste Christoffersons budskap som heter “Hensikten med disse endringene”. Hva kan vi gjøre for å sikre at vi oppnår disse hensiktene? I Hjelpeforeningen kan du be noen gi et sammendrag av endringene i Det melkisedekske prestedømmes quorumer som eldste Christofferson beskriver. Søstrene kan så finne prinsipper som er underforstått i disse endringene, som kan anvendes i deres Hjelpeforening. I eldstenes quorum eller Hjelpeforeningen kan medlemmene drøfte hva de lærer av historien om bror Goates og hvordan det angår deres arbeid.

Ronald A. Rasband, *“Vi er en mektig skare”, 58-61*

Å synge, lytte til eller lese “Vi er en mektig skare” (*Salmer*, nr. 159) sammen kan kanskje inspirere til en drøfting om eldste Rasbands

budskap. Hvordan er prestedømsquorumer og Hjelpeforeninger som en mektig skare? Medlemmene kan også se etter og drøfte de mange velsignelsene eldste Rasband sier vil komme av omorganiseringen av prestedømmets quorumer. Hvilke andre velsignelser har vi mottatt – eller håper vi å motta – ved å gjennomføre disse forandringene? Hvordan kan Hjelpeforeninger også motta flere velsignelser som et større “mangfold av gaver” og “veiledning”?

Henry B. Eyring, *“Inspirert omsorgstjeneste”, 61-64*

President Eyring forteller om to nadverds-møtetaler om tjeneste som gjorde inntrykk på ham. Du kan gjerne be halvparten av quorumet eller Hjelpeforeningen gjennomgå ordene til den 14 år gamle gutten, og den andre halvparten om å gjennomgå historien om hjemmelæreren. Mens de leser, kan medlemmene tenke på råd de kan gi en ung mann eller ung kvinne som nylig har fått i oppdrag å utføre omsorgstjeneste for noen. Hvordan kan vi “bli enda mer inspirerte og nestekjærlige i vår... omsorgstjeneste”?

Dallin H. Oaks, *“Prestedømmets krefter”, 65-68*

For å innlede en diskusjon kan du skrive overskriftene på de fire delene av president Oaks’ tale på tavlen. Be så hvert medlem lese én del stille, og deretter skrive på tavlen en setning som sammenfatter hovedbudskapet i den delen. Medlemmene kan så fortelle hva

de føler seg inspirert til å gjøre som følge av det de har lest. Hvordan vil vår tjeneste som prestedømsbærere eller søstre i Hjelpeforeningen bli bedre når vi anvender læresetningene i president Oaks’ tale?

Russell M. Nelson, *“Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud”, 68-75*

President Nelson oppfordrer prestedømsbærere til å “reise [seg]” og bruke prestedømmet til å velsigne vår himmelske Faders barn. Be medlemmer av quorumet eller Hjelpeforeningen se etter eksemplene han gir, og drøfte hvordan de hjelper oss å forstå hvordan prestedømmet kan brukes til å velsigne deres familie og andre. Hvilke erfaringer kan vi dele om når vi har blitt velsignet ved prestedømmets kraft? Hvordan kan vi hjelpe andre eller oss selv til å ha tro til å bruke Guds prestedømme til å “tjene i hans navn”?

Reyna I. Aburto, *“Alle som én”, 78-80*

Søster Aburtos tale gir quorumet eller Hjelpeforeningen en mulighet til å evaluere hvor godt dere samarbeider for å utføre Herrens arbeid. For å hjelpe medlemmene å gjøre dette kan du vise bilder av monarksommerfugler, Frelserens besøk til nephittene (se *Kunst inspirert av evangeliet*, bok 82, 83, 84) og Kirkens humanitære arbeid (se LDS.org). Medlemmene kan granske talen og finne ut hvordan søster Aburto brukte disse eksemplene til å undervise om hensiktene med og velsignelsene ved å samarbeide. Hva kan vi gjøre for å arbeide “alle som én”?

Et mønster for våre møter

1. Del erfaringer med å følge tilskyndelser og oppfordringer mottatt på foregående møter i prestedømmet eller Hjelpeforeningen (ledet av et medlem av presidentskapet).

2. Lær sammen (ledet av en kalt lærer). Det er ofte nyttig å be medlemmer om å:

- Se etter noe i konferansetalen (for eksempel et svar på et spørsmål, et inspirerende skriftsted eller et eksempel på et prinsipp).
- Dele og drøfte det de finner.
- Overveie hvordan budskapet angår deres liv og erfaringer.

3. Planlegg å virke som enkeltpersoner eller som gruppe (ledet av et medlem av presidentskapet).

Henry B. Eyring, *“Så hans Ånd kan være hos deg”*, 86-89

For å øke vårt ønske om og vår evne til å motta Den hellige ånd, forteller president Eyring om noen personlige erfaringer og gir konkret rettleiding. Etter å ha gjennomgått opplevelsene hans, hvilke lignende minner kan medlemmene av quorumet eller Hjelpeforeningen dele om når Den hellige ånd har rørt ved deres hjerte eller bekreftet sannheten? Medlemmene kan gjerne skrive på tavlen den veiledningen president Eyring deler for å bidra til å “åpne vårt hjerte for å motta Åndens betjening”. Hvordan vil det å følge hans veiledning hjelpe oss i vårt eget liv og i vår familie? i quorumet eller i Hjelpeforeningen?

Dallin H. Oaks, *“Små og enkle ting”*, 89-92

President Oaks' tale inneholder metaforer som forklarer hvordan små og enkle ting kan ha stor innflytelse på godt og ondt. Disse metaforene omfatter trerøtter, et roerlag, tau fibre og dryppende vann. Medlemmene kan lese disse metaforene og snakke om hva de lærer oss om kraften i å gjøre små og enkle ting regelmessig. Hva er de små og enkle tingene som bringer Den hellige ånds innflytelse inn i vårt liv? Be medlemmene tenke over hva de blir tilskyndet til å gjøre for å følge president Oaks' råd.

Russell M. Nelson, *“Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv”*, 93-96

I sin tale oppfordrer president Nelson oss til å øke vår “åndelige kapasitet til å motta åpenbaring”. For å hjelpe medlemmene å følge hans rettleiding kan du skrive spørsmål som de følgende på tavlen: Hvorfor trenger vi åpenbaring? Hvordan kan vi øke vår evne til å motta åpenbaring – både individuelt og når vi rådfører oss med hverandre? Hvilke velsignelser lovet president Nelson hvis vi vil søke inspirasjon? Del medlemmene inn i grupper, og be hver gruppe om å finne og dele svar på ett av spørsmålene.

Gerrit W. Gong, *“Jesus Krist oppstanden er”*, 97-98

Hva kan medlemmene av quorumet eller Hjelpeforeningen lære av eldste Gongs tale om våre pakter og Jesu Kristi forsoning? Du kan gjerne be medlemmene granske talen for å finne velsignelser som Frelserens forsoning og våre pakter – i forening – gir oss. Vurder så å stille spørsmål som de følgende om det de har funnet ut: Hvordan virker våre pakter og forsoningen sammen for å styrke og foredle oss? Hva hjelper de oss å holde fast ved og gi slipp på?

Ulisses Soares, *“Profeter taler ved Den hellige ånds kraft”*, 98-99

Eldste Soares' tale kan inspirere oss til å handle i tro når vi føler oss utilstrekkelige med hensyn til å gjøre Herrens vilje. Hvordan fikk eldste Soares trøst og forsikring da han mottok sitt nye kall som apostol? Hva lærte han av sin erfaring med å bli kalt som misjonspresident? Hva kan vi lære av hans erfaringer? Gi medlemmene tid til å fortelle om erfaringer hvor de følte seg usikre på noe Herren ønsket at de skulle gjøre. Hva gjorde de for å finne tro til å gå videre?

Jeffrey R. Holland, *“Være til hjelp for [dem] og styrke dem”*, 101-3

Hvilke spørsmål hadde medlemmene av quorumet eller Hjelpeforeningen da de fikk vite om endringene i “omsorgstjenestekonseptet for prestedømmet og Hjelpeforeningen”? Eldste Hollands tale kan gi svar. Medlemmene kan se etter prinsipper i evangeliet som eldste Holland forklarer danner grunnlaget for disse endringene. Hvilke oppfordringer finner vi i talen hans? Hvilke velsignelser loves? Hvordan kan disse nye måtene å utføre omsorgstjeneste på hjelpe oss å bli “Kristi sanne disipler”?

Jean B. Bingham, *“Omsorgstjeneste på Frelserens måte”*, 104-7

I sitt budskap oppfordrer søster Bingham oss til å tenke over spørsmål som kan veilede

vår innsats med omsorgstjeneste. Medlemmene kan drøfte hvordan disse spørsmålene kan lede deres innsats og deretter se etter svar på søster Bingham's spørsmål: "Hva er omsorgstjeneste?" Du kan gjerne bruke tid på å gjennomgå noen av eksemplene søster Bingham gir på enkeltpersoner som utfører omsorgstjeneste, og be medlemmene om å gi egne eksempler. Hva finner vi i søster Bingham's budskap som øker vår forståelse av hvorfor og hvordan vi kan utføre omsorgstjeneste?

Dieter F. Uchtdorf, "*Se det menneske!*", 107-10

Hvordan kan vi hjelpe noen å forstå at Jesu Kristi frelsende sonoffer og oppstandelse var de viktigste begivenhetene i verdens historie? Be medlemmene tenke over dette spørsmålet mens de leser deler av eldste Uchtdorf's tale. Hva finner de som kan bidra til å forklare hvorfor disse tingene er så viktige for dem? Etter denne diskusjonen kan klassens medlemmer snakke om hva "se det menneske" betyr for dem. Hvordan har vi lært å "se det menneske"?

Quentin L. Cook, "*Forbered deg til å møte Gud*," 114-17

Du kan innlede deres drøftelse av eldste Cook's tale ved å be et medlem gi et sammendrag av gjengivelsen av prestedømmets nøkler i Kirtland tempel. Hva lærer eldste Cook's tale oss om hvilket ansvar Kirken har knyttet til disse nøklene? Hvordan tilkjenne disse ansvarsoppgavene i Kirken i dag? Skriv ordene *rettferdighet*, *fellesskap* og *likhet* på tavlen, og be medlemmene dele innsikt de får av eldste Cook's tale om hvert av disse prinsippene. Hvordan hjelper disse prinsippene oss å ivareta Kirkens hellige ansvar?

Fjerde søndags

møter

På den fjerde søndagen i måneden drøfter eldstenes quorum og Hjelpeforeningen et emne valgt av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Emnet for fjerde søndag vil bli oppdatert etter hver generalkonferanse. Fra nå og frem til neste generalkonferanse vil emnet være "Omsorgstjeneste for andre". Hver måned kan ledere eller lærere velge å lede drøftinger om noen av de følgende prinsipper knyttet til tjeneste.

Du finner flere ressurser til støtte for drøftinger om omsorgstjeneste på ministering.lds.org og artikler om "Prinsipper for omsorgstjeneste" i fremtidige numre av *Liahona*.

Hva vil det si å tjene?

Hva betyr *omsorgstjeneste* for medlemmene i din menighet eller gren? For å finne det ut kan du skrive *Omsorgstjeneste* på tavlen og deretter be medlemmene skrive ord rundt det som de forbinder med omsorgstjeneste. Medlemmene kan finne ord eller utsagn å legge til listen fra skriftsteder som de følgende: Matteus 25:34-40; Lukas 10:25-37; 2 Nephi 25:26; Mosiah 18:8-9; 3 Nephi 18:25 og Lære og pakter 81:5. Hva lærer disse versene oss om omsorgstjeneste? Du kan gjerne be medlemmene gi eksempler

på omsorgstjeneste de har vært vitne til. Hvordan kan vår omsorgstjeneste bidra til å dekke andres åndelige og timelige behov? Hvordan kan den hjelpe andre å komme nærmere Kristus?

Frelseren er vårt fullkomne eksempel på omsorgstjeneste.

For å lære om effektiv omsorgstjeneste kan medlemmene dele historier fra Skriftene der Frelseren utførte tjeneste for andre. Flere eksempler finnes i Johannes 4-6 og Markus 2:1-12. Medlemmene kan fortelle hva som gjør inntrykk på dem ved

disse historiene, og hvilke prinsipper de lærer om omsorgstjeneste. Hvordan tilpasset for eksempel Frelseren sin tjeneste for andre? Hvordan dekket han andres åndelige så vel som timelige behov? Klassens medlemmer kan gjerne fortelle om tilfeller da de har sett noen anvende disse prinsippene i sin omsorgstjeneste.

Omsorgstjeneste er motivert av Kristus-lignende kjærlighet.

For å se nærmere på hvilken kraft som ligger i omsorgstjeneste motivert av Kristus-lignende kjærlighet, kan du skrive følgende setninger på tavlen og be medlemmene foreslå hvordan de kan sette inn det som mangler: *Når jeg er virkelig glad i dem jeg hjelper, _____.* *Når jeg utfører tjeneste av andre grunner, _____.* Hva kan vi gjøre for å sikre at vår omsorgstjeneste for andre er motivert av Kristus-lignende kjærlighet? Hvordan kan vi utvikle Kristus-lignende kjærlighet til dem vi har fått ansvar for? (se Moroni 7:45-48). Medlemmene kan gjerne gi eksempler på tjeneste som var inspirert av Kristus-lignende kjærlighet.

Gud ønsker at alle hans barn skal bli våket over og tatt vare på.

President Russell M. Nelson sa: "Et karakteristisk trekk ved Herrens sanne og levende Kirke vil alltid være en organisert, rettet innsats for å tjene det enkelte av Guds barn og deres familie" ("Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud," *Liahona*, mai 2018, 69). Hva sier president Nelson er noe av den "organisert[e], rette[de] innsats" i Kirken for å hjelpe oss å ha bedre omsorg for den enkelte? Hvorfor er dette arbeidet "et karakteristisk trekk ved Herrens sanne og levende Kirke"? (du finner noen forslag i Mosiah 18:21-22 og Moroni 6:4-6). Hvilke velsignelser har blitt oss eller andre til del fordi noen hadde ekte omsorg i sine kall eller oppgaver i Kirken?

Sjeler er av stor verdi i Guds øyne.

Det Mosiahs sønner opplevde, illustrerer at vårt syn på andre påvirker vår omsorgstjeneste for dem. Du kan gjerne skrive på tavlen *Nephittenes syn på lamanittene* og *Mosiahs*

sønners syn på lamanittene. Be så medlemmene granske Mosiah 28:1-3 og Alma 26:23-26 for å finne ord og utsagn å skrive under hvert av disse utsagnene. Hva lærer denne sammenligningen oss om hvordan vårt syn på andre påvirker vår omsorgstjeneste for dem? Hvordan kan vi lære å se andre mer slik Gud ser dem? (se L&P 18:10-16).

Sanne omsorgsbrødre og -søstre fokuserer på andres behov.

For å hjelpe medlemmene å forstå verdien av å fokusere på andres behov når vi utfører omsorgstjeneste, kan du sammenligne omsorgstjeneste med å gi og motta gaver. Har vi noensinne har fått en meningsfylt gave fra noen som helt tydelig visste hva vi trengte eller ønsket? Hvordan kan omsorgstjeneste sammenlignes med å gi en gjennomtenkt gave? Vurder å snakke om historier fra den nyligst avholdte generalkonferansen som viser hvordan noen utførte omsorgstjeneste i samsvar med andres behov (se for eksempel Jean B. Bingham, "Omsorgstjeneste på Frelserens måte", *Liahona*, mai 2018). Medlemmene kan også fortelle andre historier som viser dette prinsippet.

Hvordan kan vi finne ut hva andres behov er? Be hvert medlem lage en liste over noen av dem de utfører omsorgstjeneste for. Ved siden av hvert navn kan de skrive et svar på spørsmålet "Hva trenger vedkommende for å komme nærmere Kristus?" Hvis aktuelt, kan du oppfordre medlemmene til å ta med ordnanser som hver enkelt kan trenge å motta. Be medlemmene fortsette å tenke på dette spørsmålet og søke inspirasjon for å hjelpe dem å dekke andres behov.

Herren ønsker at vi skal ta imot omsorgstjeneste fra andre.

Eldste Robert D. Hales sa: "Evangeliets plan krever at vi gir og mottar... Personer i vanskeligheter sier ofte: 'Jeg klarer meg alene' ... 'Jeg kan ta vare på meg selv.' Det har blitt sagt at ingen er så rik at han eller hun ikke trenger andres hjelp, og ingen er så fattig at han eller hun ikke kan være til nytte for sine medmennesker på en eller annen måte. Tilbøyeligheten til å føle godt for å be andre om

hjelp, og til å gi med vennlighet, skulle være en del av vår natur" ("We Can't Do It Alone", *Ensign*, nov. 1975, 91, 93). Hvorfor nøler vi noen ganger med å ta imot hjelp fra andre? Hvordan kan vår villighet til å ta imot hjelp velsigne dem som hjelper oss? Gi medlemmene en liten stund til å tenke over hvordan de kan være mer åpne for å få hjelp av andre. Hva sier 1 Korinterbrev 12:13-21 om hvorfor vi trenger hverandre?

Det kan være mange måter å utføre omsorgstjeneste på.

For å hjelpe medlemmene å overveie de mange måtene vi kan utføre omsorgstjeneste på, kan du be dem gjennomgå eldste Jeffrey R. Hollands tale "Være til hjelp for [dem] og styrke dem" (*Liahona*, mai 2018, 101-3; se også "Prinsipper for omsorgstjeneste" i kommende numre av *Liahona*). Medlemmer kan gå sammen i små grupper, og hver gruppe kan tenke ut noen situasjoner der noen kan trenge hjelp. De kan deretter ha en idédugnad om forskjellige måter noen kan hjelpe personene i situasjonene med deres åndelige og timelige behov. Be gruppene dele sine tanker og grunne på om noen av forslagene de snakket om, kan være til velsignelse for noen de utfører omsorgstjeneste for. ■

De tolv apostlers quorum

Sittende, fra venstre: President M. Russell Ballard, eldste Jeffrey R. Holland, eldste Dieter F. Uchtdorf, eldste David A. Bednar, eldste Quentin L. Cook.
Stående, fra venstre: Eldste D. Todd Christofferson, eldste Neil L. Andersen, eldste Ronald A. Rasband, eldste Gary E. Stevenson, eldste Dale G. Renlund,
eldste Gerrit W. Gong, eldste Ulisses Soares.

“...[Jeg velsigner] dere så dere vil finne ut hva dere kan sette til side slik at dere kan tilbringe mer tid i templet”, sa president Russell M. Nelson på det siste møtet av den 188. årlige generalkonferansen i Kirken. “Jeg velsigner dere med større harmoni og kjærlighet i deres hjem og et sterkere ønske om å pleie deres evige familieforhold. Jeg velsigner dere med økt tro på Herren Jesus Kristus og større evne til å følge ham som hans sanne disipler.

Jeg velsigner dere med å kunne heve deres røst i vitnesbyrd, slik jeg gjør nå, om at vi deltar i Den allmektige Guds arbeid! Jesus er Kristus. Dette er hans kirke, som han leder gjennom sine salvede tjenere.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE